



Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ

Είχαμε περάσει, έπειτα από το φανητό, στο μικρό σαλόνι. Πού βρισκόταν πλάι στην τραπεζαρία και πίνιαμε άργα τον καφέ μας.

— Σου έτυχε ποτέ να μετανιώσεις για μια καλή πράξη που έκαμες; με ρώτησε, ο Μαξίμ Ντερέν.

— Όχι, απάντησα χωρίς να διστάσω. Μπορεί, κάποτε, εκείνοι που ευεργέτησα να φάνηκαν ανάσχοι, αλλά δεν νομίζω πως μια καλή πράξη μπορεί να μας κάνει ποτέ να μεταμεληθούμε... Ο, αντίστροφο, όμως την ερώτησή σου: "Αν σου δινόταν η ευκαιρία να ξανακάμης ώριμμένες καλές σου πράξεις, θα τις ξανάκανες;".

— Δεν ξέρω, μου απάντησε. Υπάρχει μία, που δεν είμαι βέβαιος αν θα έπρεπε να την ξανακάμω... "Αλλ' άκουσε... Ουδίσσει, την 'Υβόν...".

— Όχι... 'Η 'Υβόν ήταν μία νέα που έσωσε ένα βράδυ, τη στιγμή που ήταν έτοιμη να πέση στο Σηκουάνα... 'Ήταν μία νύχτα θινοπωρινή! Γύριζα άργα στο σπίτι μου και, καθώς πλησίαζα στη γέφυρα της "Αλμα", είδα μία νέα που προχωρούσε κλαίγοντας σιγά... Δεν ξέρω ποιο μυστηριώδες προαίσθημα μ' έκανε να την παρακολουθήσω, χωρίς αυτή να καταλάβει τίποτα... Βρισκόταν τώρα πάνω στη γέφυρα. Την είδα, εσφυρικά να πετάει την τσάντα της και την ομπρέλλα της και

να περνάει το ένα της πόδι πάνω από το κιγκλίδωμα, γα να πέση μέσα στα μαύρα νερά του ποταμού. "Έτσι, έλεγε, θα περνούσα από τους άιους..."

— "Έμμενα τότε σ' ένα σπίτι κοντά στη γέφυρα. Εκεί λοιπόν, ώδηγησα την άγνωστη."

— "Η 'Υβόν — αυτό ήταν το όνομά της — έκλαιγε ακατάπαυστα και φαινόταν θυμωμένη μαζί μου, γιατί δεν την είχα αφήσει να κάμει εκείνο που σχεδίαζε. Κατάφερα, τέλος, να την ησυχάσω και τότε μου άφησε τη μικρή ιστορία της, μία ιστορία όπως τότε σκεφτόμουν... Άγαπούσε κάποιον, που την είχε εγκαταλείψει, για να συνδεθεί με μιά άλλη... Είχε πάρει τότε την απόφαση να δώσει ένα τέλος στη ζωή της... Θα πρέπει να προσθέσω πως η 'Υβόν έγραφε στον παππού της, δακτυλογράφος. 'Αλλ' ο φίλος της την είχε πείσει να παρατήσει τη δουλειά της."

— "Σκέφτηκα πως η καλή μου πράξη θα ήταν χωρίς αξία, αν δεν φροντίζα να εξασφαλίσω στην 'Υβόν μιά ήρεμη ζωή... Την πήρα, λοιπόν, στο γραφείο μου..."

— "Η 'Υβόν ήταν αξιοθαύμητη δακτυλογράφος, κι' όλοι οι συνάδελφοί της στο γραφείο τα είχαν μαζί της. 'Ήσαν, όμως, πως ήταν προστατευμένη μου και γι' αυτό δεν έλεγαν τίποτα..." Χαμογέλασα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Της... 'Αναλήψεως

"Εκ συνηθείας παλαιάς, τούτέστιν εξ έθιμον κι' εν θωπε δράσεως σφοδράς κι' αφηνύκτως ευδοκίμου μετέβην εις την θάλατταν μετά ποδός άδρης, καθ' ο της 'Αναλήψεως, κοινώς της... «μαλλιάρης». Είς του Φαλήρου τας άκτας τούτέστιν άρριθάρως κι' εξ αισθημάτων έμπελος κι' έρωτικής άνδρας, ηυδάνιζον τα θήλεα εντέχνως και κρυφίως κι' εξεπειμπον βλεμμάτια άπανταχού τσιφίως. Κι' επιθυμούν την δόξαν μου να καταστήσω καιρίον και να γενή, χάριν έμου, τοελλώδες νδαρσέριον έρρίφθην εις την θάλασσαν με πονηράς ιδέας, αφήρας τα ιμάτια επί της άμμουδέας. 'Ήγουν ξεχάσας πρὸς στιγμήν την τύχην μου την τά- (λαινα

και κολλυμβών επιτυχώς ως θαλασσία φάλανα έπλευρίζον περιπαθώς τας λονομένας Μίσσας και θανασιμόν ένενπειον πρὸς πάσας (τας γρήσσας. Κι' άφου δεόντως έδρασον η μάλλον (παμπονήρας, εις την άκτην επέστρεψον και ένεδύν (θην πλήρως, όποτε τα θυλάκια ιδόν πασιφανώς άπόλεσον τον μεθύσουλα κι' έμεινον (κετηνώς, — Ω! αίσχος! ανεφώνησον. 'Ω! συμ- (φοράς άπόγειον! Καθ' ο έμου τα χρημάτα και φεύ! το (ώρολόγιον ένεκεν γάρ της ήμερὸς και ληστρικής (ένσκηψεως γεγόνασιν — 'Ω! 'Απολλών! — κι' (αυτά της... 'Αναλήψεως!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



— Ξέρω τι φαντάζεσαι, συνέχισε ο φίλος μου. 'Αλλά κάνεις λάθος... 'Η 'Υβόν είχε ώραια μάτια, δεν ήταν, όμως, ο τύπος της γυναίκας που θα μπορούσε να μου άρεση... Κι' έπειτα, εκείνη την εποχή, ήμουν τρελλά έρωτευμένος με τη Ματθίλδη, που, όπως ξέρεις, την έκαμα γυναίκα μου...

— "Αλλ' άς ξαναγυρίσωμε στην 'Υβόν. Είχα κάμει μιά καλή πράξη και σκεφτόμουν πως είχα κρέος να την δλοκλώσω... να 'καλυτερώσω με τον καιρό τη θέσι της... 'Αλλά ως ποιά όρια νομίζεις ότι μπορεί να φθάση μιά καλή πράξη;"

— Δεν καταλαβαίνω.

— Θα σου εξηγήσω, συνεχίσω ο φίλος μου. Δεν άργησα να καταλάβω ότι η 'Υβόν μ' άναπούσε... Μάλιστα, φίλε μου... Την εύγνωμοσύνη που είχε αισθανθεί άρκινα για μένα, είχε διαδεχθεί μιά άπέραντη άγάπη, μιά άληθινή λατρεία!... 'Ομολογώ ότι αυτή η λατρεία της με συγκινούσε αλλά τί μπορούσα να κάνω; Δεν άισθανόμουν την παραμικρή διάθεση να της άνταποδώσω την άγάπη της, άλλ' από τ' άλλο μέρος, καταλάβαινα πως είχα μία εύθυνη άπάντησή της. 'Έπειτα λοιπόν, από ώριμη σκέψη, πήρα την απόφασή μου. Δεν συμφωνείσασί μου πως το κυριώτερο ήταν να την άπουακρύνω από κοντά μου;... Αυτό άκριβώς έκαμα. 'Όπως ξέρεις, έκτός από την κεντοική επιχείρησή μου, είχα κι' ένα ύποκατάστημα στο Παρίσι... 'Η 'Υβόν έμμενε εκεί κοντά. Προσασίστηκα, λοιπόν, ότι ήθελα να την έξυπηρετήσω και την έστειλα σ' αυτό το ύποκατάστημα... 'Από τ' άλλο μέρος, εξήγησα τα πάντα στη Ματθίλδη και την παρακάλεσα να πάση για λίγον καιρό τη θέσι που είχε πριν η 'Υβόν κοντά μου.

— "Όπως το είχα φαντασθή, ένα βράδυ, έπειτα από μερικές ήμέρες, η 'Υβόν ήρθε στο γραφείο μου. 'Αλλ' όταν είδε τη Ματθίλδη στον προθάλαμο, έβυσε, λέγοντας πως θα ξαναγυρίσει..."

— "Ο φίλος μου έμεινε συλλογισμένος για μερικές στιγμές."

— "Άλλοίμονο! Είπε κατόπιν άναστενάζοντας. 'Η 'Υβόν δεν ξαναγύρισε ποτέ πιά. Την άλλη μέρα βρήκαν, το πτώμα της στο Σηκουάνα!"

— "Νά, λοιπόν, που είχε καταλήξει αυτή η θλιβερή ιστορία. Είχα σώσει την 'Υβόν από το θάνατο, για να την σπρώξω σ' αυτόν, έπειτα από λίγον καιρό, με τα ίδια μου τα χείρια!"

— "Και τώρα πές μου, σε παρακαλώ, ποιά αξία είχε η καλή μου πράξη;... Δεν θα ήταν άραγε προτιμώτερο να μην είχα άπλώσει τα χείρια μου το βράδυ εκείνο που την είδα να έτοιμάζεται να πέση από τη γέφυρα της 'Αλμα στο Σηκουάνα;"

— "Όμολογώ ότι δεν υπόρεσα να δώσω καμιά άπάντησι στο φίλο μου."

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο οεμποτάζ

Η Ειρήνη Παππά, σύμφωνα με τις υποχρεώσεις της θα έλθη στην 'Αθήνα για να έμφανισθή λίγες μέρες στο θέατρο «Σαμαρτζή», έως ότου ετοιμασθή το σενάριο του πρώτου φιλμ που θα γυρίση στην 'Ιταλία, με τον τίτλο «Το παρελθόν».

Σύμφωνα με το τηλεγράφημα, που έστειλε η ίδια, στην επιχείρησι του θεάτρου, θα έλθη πολύ σύντομα και θα παίξη τον ίδιο ρόλο που έχει τώρα η Δάφνη Σκούρα, στο έργο του κ. Ν. Τσεκούρα «Καραντίνα στον έρωτα».

Η άπότομος μεταβολή του καιρού έγινε άφορμή να καθυστέρηση η έναρξι των θερινών θεάτρων.

Κατ' εξαίρεσιν το θέατρο «Διονύσιος» της Καλλιθέας που βιάσθηκε να κάμει έναρξι, παρά την κακοκαιρίαν, έκλεισε κι' αυτό.

Η Κούλα Νικολαΐδου, έκτός από το «Βερντέν» άποκτά έφετος και δεύτερο θέατρο την «Γαρδένια» της λεωφόρου Βουλιαγμένης όπου θα έμφανίζεται έναλλάξ, το συγκρότημα της. Η δημοφιλής θιασαρχίνα θα λανσάρη πολλά καινούργια τραγούδια, άνάμεσα στα όποια και μιά πικαντική ρομπά, με τον τίτλο «Δώσε!».

Ένας νέος τενόρος, ο 'Αλεξόπουλος, που έπρόκειτο για πρώτη φορά, να κάμει την έμφανισή του, από το κόρο της Λυρικής Σκηνής, ως «σολίστ», είχε μιά μεγάλη άτυχία: Την παραμονή της έμφανίσσεως του έπεσε από το τραμ και έσπασε το χέρι του, πράγμα που έματαιώσε, φυσικά την έμφανισή του.

Κάτι παρόμοιο συνέβη επίσης και με τη γνωστή πιανίστα Ρίτα Χαλκιά, που επέστρεψε τελευταία από το Παρίσι, όπου γνώρισε επιτυχίες: 'Επρόκειτο να έμφανισθή ως σολίστ στην κρατική όρχηστρα. Την παραμονή όμως της συναυλίας, έπαθε από δηλητηρίασι και έτσι η έμφανισίς της έμεινε άνωμαλη.

Τραγική όμως ήταν η περίπτωσι του διασημού Γερμανού ήθοποιου 'Αλμπερτ Βάσσερμαν: 'Εγύριζε από την 'Αμερική στην 'Ελβετία για να πρωταγωνιστήσ' ένα μεγάλο έργο, σε ηλικία 86 χρόνων! Μόλις όμως το άεροπλάνο προσγειώθη στη Ζυρίχη ο Βάσσερμαν έπαθε συγκοπή και έμεινε νεκρός στο άεροδρόμιο!

Σ' ένα μουσικό σκέτε που θα παρουσιάση σε λίγες μέρες το «Ραντάρ» η ρομαντίζέρα του έργου Λέλα Μαρτίνι, θα έμφανίζεται σε σπανιόλικα τραγούδια με καστανιέτες.

Τις τελευταίες μέρες έφτασε στην 'Αθήνα μία Τουρκάλα χορεύτρια μ' έξωτική όμορφιά, η Σεμίραμις.

Η Σεμίραμις — αυτό είναι το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο — όνομάζεται Μουρουντζιντάν και εινε από Τουρκοπάτερα και 'Ινδή μητέρα.

Η έγγομή της κ. Κυβέλης, Κυβέλη Μυράτ, που έκαμε πριν δύο χρόνια την έμφανισή της στο θέατρο «Μουσούρη», ντεμπούταρει τώρα και ως πρωταγωνίστρια σε ένα καινούργιο θιάσο πρζας που θα δίδη παραστάσεις στα προάστεια.

Ο γνωστός κονφερανσιέ και ποιητής Χρ. Πύσπαςος έγκαινιάσε στο Ραδιοφωνικό Σταθμό 'Ενόπλων μιά διαθεμασιάζα έμμετρη έκπομπή με τον τίτλο «Χαμογέλαστε παρακαλώ».

Εκυκλοφόρησε σε μουσικά τεμάχια το μεγάλο σουζέ της Ντόρις Νταϊή «Σ' έχω κλείσει στην καρδιά μου» με στίχους 'Ελληνικούς του δυνεργάτου μας κ. Ι. Φερμανόγλου.

Η επίδειξι κλασσικού μπαλέτου της Σολής Μοριάνωβ στις 11 'Ιουνίου στο «Πάλας», ως θέαμα θα εινε κάτι το έξαιρετικό. 'Απ' τις εικοσιτρείς πρωτότυπες χορευτικές συνθέσεις του έκλεκτου καλλιτέχνη, ξεχωρίζουν ιδιαιτέρως για την τέχνη τους ο «Χόρος του έπαίτου» με τη Ν. Κροντήρη, ένα Ουγγαρέζικο μπαλέτο με 25 μαθητρίες με έπικεφαλής την 'Ελληνοαμερικανίδα 'Ελεν Γαέτα και την Μ. Κουλουμπή, τα «Θεία όματα» με τον Χ. Ξανδόπουλο και την Ε. Γαέτα και ο Γιαπωνέζικος χόρος την Ε. Παλασιάν και Α. Βουρβουλή, με 'Υστερα απ' την επίδειξι αυτή, η Σχολή Μοριάνωβ θα προεόδευσθ τις κυριότερες πόλεις της 'Ελλάδος όπου θα παρουσιάση χορευτικές επίδειξεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αηρία του βασιπιου!

Ο σάκας την κατάλληλη θα βρώ την ευκαιρία, το λέω πως υπάρχουν κι' οικόσιτα θηρία, θηρία επικίνδυνα μ' και χαριτωμένα, που οικό για το θύμα τους δεν νοιάζονται κανένα, λες τη ζωή δλόκληρη την έχουν περάσει σε ζούγκλες άπροσπέλαστες και σε παρόενα δάση.

Κ' άναμφιδόλως, φίλε μου, τα σπιτικά θηρία τα βλέπεις κι' απ' τον τρόπο σου σε πιάνει μυρμηρία. Τρέμεις, πανικοβάλλεσαι, πολύ άνατριχιάζει, αλλά συγχρόνως στέκεσαι κι' έμβρόντητος θαυμάζεις, τις γαλιφιές τις ψευτικές, τα «καμουφλέ» κολλάκια που σ' όλους πάντα κάνουνε αυτά τα θηρίακια!

Αλλ' άς διευκρινίσουμε, παιδιά, καλού - κακού πως εινε τα παρόενα οικόσιτα θηρία μονάχα... γένους θηλυκού κι' έχουν κοινά όνοματα: Κική, Λιλή, Μαρία, Τασία, Καίτη, Δέσποινα, Σοφία, Πολυξένη, Χορστίνα, Πόπη, Ναυσικά, 'Ισιμήνη, Δέλα, Τζένη, Ζιζή, Κλειώ, Φωφό, Νανά, Ευτέρπη, Τζούλια, Μίρκα. Γιατί λοιπόν να τρέχουμε σαν παλαδοί στα τσίρκα θηρία να θαυμάσουμε, μιά κι' εύχεως μπορούμε ή μέσα στο σπίτι μας ή σ' όποιο σπίτι μπορούμε θηρία όποσδήποτε πιό... άγρια να βρούμε;...

Μπορεί κανένας δηλαδή μ' αυτά τα «αίλουροειδή» τελείως τα πασχάλια του ο δόλιος να μη χάση; Νομίζε ο ταλαίπωρος πως τάχει καλοπιάσει, γιατί τα βλέπει πρόθυμα τα θηλυκά τ' άγρίμια για τα χείρια και τασιλίμια κι' εύγενικά του φέρονται περίφημα κι' άβρά. Μ' από την άλλη την πλευρά διατηρούνε πάντοτε με πρόθεσι κακή τα... δόντια και τα νύχια τους εν έπιφυλακή! Μετά λοιπόν τα νάβια τους και τις μαλαγανιές, πέφτουν συνήθως σύννεφο νυχιές και δαγκωνιές!

Ακη, δεν βρίσκεις εύκολα μ' αυτά τα «θηρίακια». Η 'Αλεξάνδρα ύαινα και λείνα ή Κάκια που, αν τολμήση βέβαια κανείς να την περάσει, ειν' έτοιμη και πρόθυμη να τον κατασπαράξη!

Να τις δαμάση απόλυτα κανείς δεν κατορθώνει. Το κάθε τι, άγαπητοί, τους φέρνει άναστατώνει και τις εξαγριώνει. Με τόνα γίνοντ' έξαλλες, θυμώνουν με τ' άλλο, για κάτι ποδες άθελαι, για λίγη άγοπορία. Αλλά κι' αν άγριεύουν — σ' αυτό δεν άμφιβάλλω — εινε τα θελκτικότερα... αίμοδινη θηρία! Κι' όταν θα δής καμιά απ' αυτές τις... τίγρεις τις όνειρευτες — τη Σούλα ή τη Δέσποινα, τη Βάσω ή την Τζένη — να... βγάξη τα νύχια της πολύ άγριμένη, ειν' έντελως άδύνατον να μη συλλογιστής: «Γίνεσαι ή δε γίνεσαι... θηριοδασαστής;...»

Παρένθεσις: Οι πεθερές βεβαίως εξαγριώνονται, γιατί αυτές — λόγω τιμής — κι' οι τίγρεις τις... φοβούνται!

Κι' αν το πιστεύς φουκαρά πως θα δαμάσης πεθερά, σε συμβουλεύω γρήγορα ν' αλλάξες το γαβή σου. 'Αλλιώς, κάτσε κι' έτοιμασε κι' έσυ τα... κόλλυβά σου!

Επιστημόφιλος & Σπερματίστ. *Μα. Γαβή*

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙ... ΚΟΙΜΗΤΕΙΩΝ... ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ... ΗΜΕΡΟΜ... ΑΡΙΘ...

κετή ώρα ανάμεσα στις δυο αδερφές. "Υστερα η Σόνια είπε:

— Αύριο θάρρη να σε δει κι' ο γιατρός... Νά πη κι' αυτός τη γνώμη του...

— Τι να τον κάνω το γιατρό; Έκανε η Φανή βασιεστημένη. Μήπως δεν ξέρουμε τί ένω;

— "Οχι δεν ξέρουμε... Μας το είπε κανένας γιατρός...

— Είν' ανάγκη να μάς το πη' αδερφούλα; Ένω τα νοιάζω μέσα μου όλα τα κισμένα... Δε θα ζήσω...

— Μην το λες αυτό... την έκοψε με δάκρυα η Σόνια.

Χαινελάσε μελαγχολικά η Φανή:

— Μην κλαίς που θα πεθάνω, αδερφούλα... της είπε ήσυχα. Νά κλαίς αν ζήσω!...

Ξέσπασε η Σόνια:

— Μά δέ μ' αγαπάς καθόλου, λοιπόν;...

— Γιατί;

— Δε θές να ζήσης λές... Και δε συλλογίσαι κι' έμένα που σ' αγαπάω;...

— 'Εσύ ένεις το παιδάκι σου... Δεν έχεις ανάγκη από άλλη συντροφιά... 'Ασε με και μένα να πάω να βρω το δικό μου...

Είπε τόσο ήσυχο σπαρταγμό ο τόνος της άρρωστης, που η Σόνια ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος... Η Φανή δεν ήθελε να ζήση, και δε θ' άδούσε...

— Τι έφαγες σήμερα;... τη ρώτησε, για ν' αλλάξει την κουβέντα.

— Δεν πεινάω...

— Νηστική είσαι από το πρωί. Βρέ παιδί μου... Σε καλό σου...

— Δε μου λείπει το φαί... Στ' όρκιζουμαι...

— Γί λέω ένω από το πρωί... 'Ετσι πούθουν το πρωί ξεχάσαμε να φάμε... Είσαι νηστική, καίμενούλα, από γτές το βράδυ!...

— Μη στενοχωριέσαι, Σόνια...

— Κι' η άρρώστεια αυτή θέλει, λένε, πολύ και καλό φαί... Κάτσε να πάω να σοφ' φάω κάτι...

— 'Ετρεξε να φωνίση' στη γειτονιά, και σε λίγο νύισε κουβαλώντας βούτυρο φρέσκο, μια υποκάλα γάλα, αυγά... 'Εστρώσε ένα τραπέζακι δίπλα στη Φανή, κι' έκατσε κι' αυτή.

— 'Ελα φάε... είπε στην άρρωστη.

Για να μην τη δυσαρεστήση η Φανή έκανε πως έτρωγε λίγες υποκιές.

— 'Εσύ δεν τρώς; τη ρώτησε.

— Θα φάω κι' εγώ, απάντησε η Σόνια, μα συλλογιέμαι το Γιωγάκη... Πρέπει να το πω και κι' αυτόν... κατ' όλην κυρα-Καλή... Φτωγιά γυναίκα, τί να τον ταΐση;

— Πήγαινε Σόνια... Πήγαινε στο παιδάκι σου... 'Ασε με έμένα...

— Φάε ένω, αύγό ακούω...

— 'Οχι άλλο... Νά ζήσης! Μην έπιμένης...

Βγήκε η Σόνια από το σπίτι βιαστική. Κι' η Φανή έμεινε πάλι μόνη της. 'Η μοναξιά τη γέμιζε γαρά... Της έδινε μια πικρή ευχαρίστηση... Κλείνοντας τα μάτια της βρήκε πάλι στους κόσμούς του όνειρου της... Μια γλυκιά άπαλη φωνίτσα τη ναούριζε με την άπαλή της μουσική: «Μαυδά!...» Κι' ύστερα, δυο παχουλά γεράκια πλεκόντουσαν γιορτάνι στο λαιμό της και δυο νειλάκια κολλούσανε στο μάγουλό της... Εύτυχισμένη, η φτωγιά υπέρε, που δεν είχε προφτάσει να γαρή τη μητρότητα, έκλεινε τ' άσπρα υποάστα της, κι' έσφιγγε τρυφερά μ' άνεπιώτη λατρεία, το κενό!...

ΙΑ'

— 'Ο γιατρός διάγνωση χωρίς καμιά δυσκολία φυματίωση, και διάταξε έξονή, καλό φαί, ήσυχα, 'Υποσέθηκε ότι θα ένεργήσει κι' αυτός για το Σανατόριο.

— Γιατρέ, του είπε η Σόνια, δε θέλουμε δωρεάν... 'Ισως αυτό νάνε πιο δύσκολο... Θέλουμε να πληρώσουμε, τρίτη θέση, λίγα, μα να πληρώσουμε...

— Τότε είναι πολύ πιο εύκολο...

Πραγματικά ήταν εύκολο. Σε μια βδομάδα η άρρωστη είχε υπή στο Σανατόριο. Τρίτη θέση. Σ' ένα μεγάλο θάλαμο, όπου καμιά είκοσαριά άρρωστης ζούσανε άνεταστικά αδελφωμένες τών 'Ιδιο πόνου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.



Εμμανουήλ Άντωνιάδης, ο εκδότης της «Η-ούς», από τους φανατικότερους αντικαποδοιστριακούς δημοσιογράφους.

'Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο πρό του 'Οθωνος ελληνικός τύπος και οι συντάκται του

Το πρώτο, κατάλληλο για εκτύπωση έφημερίδας πιστήριο, που απέκτησαν αϊ 'Αθηναί, ώφείλετο σε δωρεά του 'Αγγλου συνταγματάρχου Στάνχου, πληρεξουσίου του φιλελληνικού κομμάτου του Λονδίνου. ('Ο 'Ιδιος, ως γνωστόν, έδωρε και τα πιστήρια των δυο έφημερίδων του Μεσολογγίου). Ο Στάνχω έπιστάθηκε προσωπικά στη μεταφορά και εγκατάστασι του πιστηρίου και την 20 Αυγούστου άπηύθυε προς τους 'Αθηναίους έπιστολή — έα είδος διαγγέλματος — στην όποια έξηγόυσε την έννοια της προσφοράς του. 'Ετόνιζε τα ευεργετικά αποτελέσματα που έχει η έλευθερία διατύπωσης της γνώμης επί των πράξεων της κυβερνήσεως κάθε έθνους και προσέθετε ότι οι φιλέλληνες του Λονδίνου, «έκτιμώντες δεόντως ταύτα» έστειλαν στην 'Ελλάδα μερικά πιστήρια. «Εν όνόματι του Κομμάτου προσφέρω έν εις τους 'Αθηναίους. 'Ας το χρησιμοποιήσωσιν διά το καλόν του λαού. 'Ας το διατηρήσωσιν ως ιερόν ένέχυρον της φιλίας των Βρετανών έναντι των 'Ελλήων. 'Αθηναίοι, γνωρίζετε καλά τόν σκοπόν μιας διοικήσεως: είναι η κοινή ευτυχία όπερ σημαίνει ότι τα μεγαλύτερα αγαθά δέον να ώσιν κτήμα του λαού. Διά να βελτιωθή λοιπόν η κατάσταση, ο λαός όφείλει η να προσφεύγη εις την φυσικήν του δύναμιν, η να χρησιμοποιή τη σκέψιν του και την αλήθειαν κατά τών κακών, διά της έλευθερίας του Τύπου...».

Η 'Αθήνα απήντησε στον Στάνχω με έπιστολή, στην όποια τόν ευχαριστεί για την πολύτιμη δωρεά του τυπογραφείου «το όποιον αναμφιβόλως θα προσφέρει μεγάλος υπηρεσίας εις την άγωγήν του λαού και την έλευθερίαν».

Το πρώτο φύλλο της «'Εφημερίδας των 'Αθηνών» κυκλοφόρησε την 20 Αυγούστου 1824, με προϊστάμενο της συντάξεως τόν Γ. Φύλλα. Η τιμή της έφημερίδας ώρίσθηκε σε 14 γρόσια, προπληρωτά.

Κάτω από τόν τίτλο υπάρχει μια φράσις από το καταστατικό του ποσοφινού πολιτεύματος της 'Ελλάδος: «Οί 'Ελληνες έχουν το δικαίωμα να κοινοποιούν και με άλλους τρόπους και με τα μέσα της τυπογραφίας, ό,τι στοχαζόνται διά κάλόν». Ακολουθεί το ρητό: «Η παρηρησία είναι η ψυχή της Διοικήσεως».

Φυσικά από το πρώτο φύλλο δεν λείπουν τα ευχαριστήρια προς τόν δωρητή του πιστηρίου συνταγματάρχη Στάνχω, «στοχαζόμεθα χρέος μας, πρώτον χρέος, να κηρύξωμεν ευθύς εις την άρχήν της έφημερίδας τήν ευεργεσίαν όπου ο

εύγενής Κολονέλλος Λεϊκέστερ Στανόπ έκαμεν έξ όνόματος του ελληνικού κομμάτου της Λάδρας προς τους 'Αθηναίους, πρώτον χαρίζοντας τους μίαν έξαιρετον τυπογραφίαν, και δεύτερον ότι συνεργείται με τόν ζήλον και με μεγάλην συνδρομήν διά να συστηθή η παρούσα έφημερίς».

Ο προϊστάμενος της συντάξεως Φύλλας ήταν άνθρωπος με άεξαρτήσια γνώμης και δεν δεχόταν κανένος είδους έλεγχο. Τα ζωντανά και μαχητικά άρθρα του διαπνέει άπόλυτη άνεξαρτήσια. Πολύς φορές η κριτική του ξεπερνά τα κανονικά όρια, πράγμα που προκαλεί τη δυσφορία της κεντρικής κυβερνήσεως, η όποια και αναγκάζεται να κάνει διαδήματα για τη χαλάρωσι της όξύτητος της πολιτικής άρθρογραφίας της «'Εφημερίδος των 'Αθηνών».

Στο φύλλο της 6ης Σεπτεμβρίου 1824 η έφημερίς δημοσιεύει μια ένδιαφέρουσα είδοποίησι προς το αναγνωστικόν της κοινόν: «Είδοποιούμεν τους συνδρομητάς μας. 'Οτι η τυπογραφία και έφημερίς μας ώντας έως τώρα τραηγμένη εις την Σαλαμίνα, ήσαν υποκείμεναι και αταίς εις τας άκαταστασίας της ξενιτείας. Διά τούτο άπεφασίσθη να μετακομισθών έδω εις την πατρίδα των».

Η «'Εφημερίς των 'Αθηνών» δεν έξεδιδετο σε κανονικά διαστήματα. Το πρώτο φύλλο κυκλοφόρησε στις 20 Αυγούστου, το δεύτερο στις 6 Σεπτεμβρίου και το τρίτο στις 10 Σεπτεμβρίου. Μέχρι της 15 'Απριλίου 1826, ότε και σταμάτα η έκδοσις, κυκλοφόρησαν 37 φύλλα. Πλήρεις σειρές σώζονται στην Βιβλιοθήκη της Βουλής και στην 'Εθνική.

Κατά τα μέσα 'Απριλίου οι Τούρκοι κατέκτησαν πάλι την 'Αττικήν. Οι 'Ελληνες των 'Αθηνών κλείσθηκαν στην 'Ακρόπολιν και η πόλις έγκαταλείφθηκε άφωτο προηγουμένως τα γυναίκαί και τα τέφρα ήσαν στη Σαλαμίνα. Η έφημερίς δεν ήταν δυνατόν να έκδοθι. Το τυπογραφείο και το πιστήριό της μετακομίσθηκαν άλλοι με τη φροντίδα της κεντρικής διοικήσεως, η όποια τα είχε ανάγκη.

Ευθύς μετά την άποκατάστασι της εθνικής άνεξαρτήσεως πολλούς διανοούμενους 'Ελληνες είχε καταλάβει η μανία της έφημεριδογραφίας. 'Αν υπήρχαν τεχνικά μέσα, θα έξεδίδοντο έφημερίδες και στις μικρότερες κωμοπόλεις. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της τάσεως αυτής είναι ότι την εποχή αυτή ήκουσαν όσο ποτέ άλλοτε προηγουμένως οι χειρόγραφοι έφημερίδες. Χαρακτηριστικό επίσης είναι ότι οι έφημερίδες που έξεδίδοντο στα σημερινά τότε κέντρα — Ναύπλιο, 'Αθίνα, Αίγινα κ. ά. — κατοικούσαν από άρθρα των άναγνωστών τους, τα όποια όμως συνθεστάτα κατέληγαν στον κάλαθο των άχρηστών.

Η άφίξις και εγκατάστασις του Καποδίστρια στο Ναύπλιο έδωσε άφορμή στην όξυνσι των έσωτερικών άγώνων, οι όποιοι, όπως ήταν επόμενο, βρήκαν σπουδαίο στήριγμα τις στήλες των έφημερίδων. Δείγματα τότε μέσον των έφημερίδων βλέπει κανείς στους τόμους του «'Απόλλωνος» του Πολυζωΐδη, που έξεδόθη στο Ναύπλιο το 1831 και συνέχισε στην 'Υδρα. Ο «'Απόλλων» ήταν όργανο των αντικαποδοιστριακών, φιλοξενούσε δε άρθρα πρωτοφανούς όξύτητος έναντιόν του κυβερνήτου, ενώ το κράτος έκανε τα πρώτα μολίς βήματα του έλευτέρου βίου του. 'Οπως γράψαμε σε προηγούμενο σημείωμα ο «'Απόλλων» διέκοψε την έκδοσί του μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια. 'Αντικαποδοιστριακή ήταν επίσης και η «'Ηώς» του Έμ. Άντωνιάδη που έξεδόθη στο Ναύπλιο το 1830 και έζησε μερικούς μήνες μόνο.

Ο άναγνώστης που ξεφυλλίζει τους τόμους των έφημερίδων αυτών, χαζέιται από τη γλωσσική άναρχία. 'Υπάρχουν δημοσιεύματα γραμμένα σε άσχημη άρχαΐζουσα, άλλα σε άνάμικτη και άλλα σε μια καθομιλουμένη περιεργή, που περιέχει πολλούς τοπικούς ιδιωτισμούς.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΛΑΤΡΗΣ της μουσικής. Λάτρε της ποιήσεως. 'Οταν πήγαινε στις συναλίες η 'Ασπασία — και δεν έκανε καμιά — ήταν σωστή απόλαυσις. Ν' άφισσε τη μουσική και να κάθεται να την γεύεσι. Το πως παρακολουθούσε την έκτέλεσι υιάς συμφωνίας ήταν ένα από τα σπανιότερα και τα πιο συναρπαστικά θεάματα.

Στωμένη στην θέσι της. Και το κεφάλι πίσω. Τα μάτια υιοκλείστα. Το ύφος, μεταρσιωμένο. Το στήθος της άνεβοκατέβαινε σιγνιές — σιγνιές σπασιαδικά, με άγνία κι' άλλες φορές πιανόταν η άνασα της.

Έπάνω στο φεγγάρι του ποσού που της περνούσαν άπινούσεις γλυκαμών κι' από τα βάθη της ψυχής της βγαίναν πινυμένοι άναστεναγμοί. Κατά διαστήματα ήπιούριζε:

— 'Αχ, ο Μπετόβεν! Ο Μπετόβεν!

— 'Υστερα, έξλιγνυμένη, έπεσε σε άφασία. Κι' όταν τέλειωνε το κομμάτι, τιναζόταν επάνω και χειροκροτούσε με μανία, με πάθος, με όρην τόν μαστρο, φωνάζοντας το:

— Μπράβο! Μπράβο! Μπράβοόόό!

— 'Οταν κι' ο τελευταίος άκροατής άκόμα σταματούσε, η 'Ασπασία έξακολουθούσε να χειροκροτ — σημείο ότι καταγοπεύτηκε άπ' την έκτέλεσι. Στο διάλειμμα έβγαίνει φασαριόζικη όμιλητική, έκδηλωτική, άναβε το τσιγαράκι της κι' έπιανε κουβέντα:

— Σας άρεσε;

— Πάς...

— 'Αχ, ήταν τρέλλα! 'Αν ήταν άριστούρημα! Αυτός ο Μπετόβεν με τρελαίνει! 'Αν δεν τόν άκούσω μια φορά τη μέρα, είναι άδύνατο να ζήσω!...

Δεν ήταν διαφορετική η στάσις της 'Ασπασίας στο θέατρο. Προτιμούσε πάντα τις «πρεμιέρες», ιδιαίτερος του Βασιλικού Θεάτρου, όπου κατέλγε πάντα τελευταία — για πιο σίκ — και δημιουργούσε φασαρία όταν δεν την άφινανε να υπή.

— Καλέ την 'Ασπασία δεν άφινετε να υπή; Δεν είμαστε καλά!

Κι' έπιαινε με το έτσι θέλω, προκαλώντας πάντα μια μικρή άναστάτωση ως πού να βρή τη θέσι της. Από πίσω της άκολουθούσε συσταταμένος και κόκκινος άπ' την ντροπή του, ο όσιος 'Ιάκωβος. 'Αν καμιά φορά τολμούσε να διαμαρτυρηθ, τόν άπόπεινε υποστά στον κόσμο, τονίζοντας ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι άφελής στις έκδηλώσεις του, κι' εκείνος ο δύστυχος τόκλεινε για να μη γίνουμε κι' οι δυο ρεζίλι.

Στην παράστασι, άλλοιμονο αν τολμούσε κανείς να βήει. Γύριζε, άγριοκύταζε κι' έκανε δυνατά:

— Σεσεσεσεσε!

Κι' ο άνθρωπος τομοκρατημένος, έπνιγε τόν θήκα του. 'Αν συνέβαινε να παίζουν Σαίεππο — ω! ήταν η ιδιαίτερη άδυναμία της 'Ασπασίας, Τέτοια ευχαρίστησι αίσθανόταν, ώστε στα διαλείμματα δεν έπαυε να λή:

— 'Αχ, ο Σαίεππο! Τί ώραία που γράφει αυτός ο Σαίεππο! Τα υπέκει έτσι που δεν έέρεις τί θα γίνει παρακάτω. Και γίνεται πάντα αυτό που δεν το περιμένεις. Μά είναι γουστόζικος! 'Α, τόν άφιλότιμο!

Καταλαβαίνει λοιπόν, εύκολα ο καθένας πόσο λάτρευε τις τέχνες και τα γράμματα η 'Ασπασία. Μουσική θέατρο, ποίσι, διαλέξεις, ήταν οι ιδιαίτερες πνευματικές της άπολαύσεις και προεκαλούσαν τις έκρηκτικές της έκδηλώσεις, άς μην καταλάβουμε στο βάθος τίποτα. Πάντως δεν έλειπε από καμιά καλύτερη έκδηλωσι. Κι' έτρεχε σ' όλη λιτενική έκδηλωσι. 'Ισως έρεχε σ' όλη στωλισμένη σάν γαλέρα του παλνού και ρού σε μέρα πανηγυρική.

— 'Ισως κι' αυτό υιά άπ' τις κυρίες του κύκλου της θεώσεως καθήκον της να την καλέσει σ' ένα «φιλολογικό άπρε-μιντί» που ώργάνωνε στο σπίτι της κι' όπου έπρόκειτο να παρευθ κι' ο διάσημος σοφιστής ποιητής Σμπάρος Τριώνης, που έχει τυπώσει τελευταία υιά ποιητι-

Δ. ΨΑΘΑ



Φιλολογικό «άπρε-μιντί»

κή συλλογή με τόν τίτλο «'Αποσίγαρα», που έχει κάνει κρότο στους φιλολογικούς και κοσμικούς κύκλους της 'Αθήνας.

— 'Ιάκωβε, είπε στον άντρα της δεν νομίζω ότι θα λείψης άπ' αυτή την πνευματική μυσταγωγία. 'Αχ, ο Σμπάρος Τριώνης! Διάβασε τ' «'Αποσίγαρα»;

Την κύτταζε λοξά, ο όσιος 'Ιάκωβος και δήλωσε:

— 'Οχι! Τί είναι αυτά πάλι;

— Καλέ τ' «'Αποσίγαρα».

— 'Ασε με καμένη 'Ασπασία. Να γαρής τα μάτια σου! Κάτι παρακολουθώ κι' εγώ άπ' αυτά τα πράγματα. 'Αλλ' αυτός ο άξιότιμος κ. Σμπάρος Τριώνης σου είναι ψώνιο.

— Ψώνιο;

— Ψώνιο!

Τρελλάθηκε η 'Ασπασία που ο άντρας της μιλούσε τόσο περιοδονητικά για το ινδαλμά της:

— 'Αχ, είναι τρομερό! Ψώνιο ο Σμπάρος Τριώνης! Μά είσαι φόβερος 'Ιάκωβε! Μά είσαι άπερίγραπτος! 'Ελα

στην άδυσία!...

— 'Εδώ τελειώνω το ποίημα που είναι τόν τίτλο «Κυρία» — γιατί, δεν υπόρσε ποτέ κανείς να καταλάβη — κι' άκούου-θσε ένα βροντερό χειροκρότημα.

— 'Ετρεξε καταγοπευμένη κι' η 'Ασπασία, μαζί με τόν όσιν, 'Ιάκωβο.

— Μαίτρο, είπε στον Σμπάρο Τριώνη, τα θεράμ, θεράμ, θεράμ, συναρπαστικά μου. 'Αχ, ήταν άριστούρημα το ποίημά σας! Τα τράμ τα βελουδένια κυκλοφορούν αίσιας, στον βάλο της ψυχής μου! Τρελλάθηκα μ' αυτούς τους σιγούς!

Κι' άκού έπρότεινε την στοργική μου, τράσα της άγκάλιασε τόν ποιητή και τόν φίλησε στο μάγουλο.

— 'Υστερα, ενώ ο ποιητής την κύτταζε με ύφος συννενοιασμένο — όπως ο νεοελληνικός Ζεύς θα κύτταζε άπ' τόν 'Ολυμπο — γύρισε στον 'Ιάκωβο η 'Ασπασία να τόν παρουσιάσει.

— Από δώ ο άντρας μου ο 'Ιάκωβος. Φανταστήτε υαίτα ότι τόσο δεν καταλαβαίνει από μόντενα ποίσι, ώστε λέει «ψώνιο»!

Κατέβηκαν οι φουδάρες του νεοελληνικού Δία και το βλέμμα τόν φερόσ, σπληνώθηκε επάνω στον έντρομο 'Ιάκωβο. 'Υστερα άκούστηκε η βαρεία κι' άπόκοσμη φωνή του:

— Σεις κύριε, με λέτε ψώνιο;

Ζάρωσε ο 'Ιάκωβος.

— 'Οχι κύριε, όνι!

Κι' η 'Ασπασία βλέποντας την δύσκολη κατάσταση που δημιουργήθηκε θέλησε να διαρπάσει τόν πράμα και είπε:

— Δηλαδή ο καμένος δεν το είπε μόνος του. 'Ακούει τούσους άλλους που σας λένε ψώνιο και το επανάλεγε.

— 'Αγρίωσε ο ποιητής:

— Με λένε κι' άλλοι ψώνιο;

Κι' η 'Ασπασία πελαινυμένη:

— 'Ολοι υαίτρο! 'Εγώ όμως...

Δεν πρόφτασε να τελειώση την κουβέντα της. 'Ο υαίτρο άπαψε το καπέλό του.

— 'Αμώρωτοι! υαίλασε. 'Αμύητοι!

— 'Ανεπίδετοι! Μαυρανοίτες!

Κι' έφυγε έξαλλος άφινοντας σύζυλους τους θαυμαστές και τις θαυμάστριές του.

Κι' η 'Ασπασία η 'Ελαιοόμυαλη μέση στην ταραχή και κατάπληξι:

— 'Αχ, είναι τρομερό! Λέτε να πει-ράχτηκε;

Δ. ΨΑΘΑΣ

μύστης της μοντένας ποιήσεως, ο διάσημος ποιητής τών «'Αποσίγαρων», μελαγχολικός, βλοσυρός, θλιμένος, ο κ. Σμπάρος Τριώνης.

— 'Ηταν ψηλός, λιγνός, μ' ένα πελώριο μέτωπο, όπου μπορούσες να κάνης βόλτες με ποδηλάτο και δυο μάτια γαλανά, ρευδαστικά κι' όνειροπόλα. 'Οταν τόν συνιτούσαν καμιά κυρία, την κύτταζε βαρυστημένος, ύστερα άπλωνε την νεράκλα, γούφιαζε το γέρι της, κατέβαζε τόν ώμο άπότομα και σφίγγοντας δυνατά το γέρι που κρατούσε, έλεγε:

— Σπολλάτι σας!

— 'Εγιναν οι γυναιμίες, βγήκαν μερικά πιστά κι' ύστερα έφασε η μεγάλη στιγμή. Τεντώθηκε στην μέση του σολονιού ο ποιητής, είπε να χαμυλώσουν τα φώτα, ύστερα έοριξε το κεφάλι του πίσω κι' άνοιξε να άπαγγέλλη με υιά βαθεία φωνή, που έμοιαζε με αντίλαλο του άλλου κόσμου:

Τα τράμ τα δελουδία κυκλοφορούν αίσιας στο βάλο της ψυχής μου, τί ώρα είναι; Ζηρώμενα στον λιμανιών, τα κουμάρα και φοιμαρα γέμισε κι' άτμοις η νύχτα. 'Ελάτε! 'Ελάτε! στράθηκε το τραπέζι της (όρης

να φάτε πικρούς σαλιγκούς, βότσαλα, κιδώνια. 'Ελάτε! 'Ελάτε! οί ταπεινοί να φάτε το πεσί μου!

Καταγοπευμένη η 'Ασπασία νόμισε ότι με το φάγωμα του πετιού του είχε τελειώσει τόν ποίημα και συνεπαμένη άπ' την μαγεία, χειροκρότησε δυνατά.

— 'Αλλά ο ποιητής της έοριξε μια άνοιμα μάτι και συνέχισε:

Πέτρα στην πέτρα — το μετόν άνέρχεται κι' εγώ κατέρχομαι. — Για πού; Στην άδυσία!...

— 'Εδώ τελειώνω το ποίημα που είναι τόν τίτλο «Κυρία» — γιατί, δεν υπόρσε ποτέ κανείς να καταλάβη — κι' άκούου-θσε ένα βροντερό χειροκρότημα.

— 'Ετρεξε καταγοπευμένη κι' η 'Ασπασία, μαζί με τόν όσιν, 'Ιάκωβο.

— Μαίτρο, είπε στον Σμπάρο Τριώνη, τα θεράμ, θεράμ, θεράμ, συναρπαστικά μου. 'Αχ, ήταν άριστούρημα το ποίημά σας! Τα τράμ τα βελουδένια κυκλοφορούν αίσιας, στον βάλο της ψυχής μου! Τρελλάθηκα μ' αυτούς τους σιγούς!

Κι' άκού έπρότεινε την στοργική μου, τράσα της άγκάλιασε τόν ποιητή και τόν φίλησε στο μάγουλο.

— 'Υστερα, ενώ ο ποιητής την κύτταζε με ύφος συννενοιασμένο — όπως ο νεοελληνικός Ζεύς θα κύτταζε άπ' τόν 'Ολυμπο — γύρισε στον 'Ιάκωβο η 'Ασπασία να τόν παρουσιάσει.

— Από δώ ο άντρας μου ο 'Ιάκωβος. Φανταστήτε υαίτα ότι τόσο δεν καταλαβαίνει από μόντενα ποίσι, ώστε λέει «ψώνιο»!

Κατέβηκαν οι φουδάρες του νεοελληνικού Δία και το βλέμμα τόν φερόσ, σπληνώθηκε επάνω στον έντρομο 'Ιάκωβο. 'Υστερα άκούστηκε η βαρεία κι' άπόκοσμη φωνή του:

— Σεις κύριε, με λέτε ψώνιο;

Ζάρωσε ο 'Ιάκωβος.

— 'Οχι κύριε, όνι!

Κι' η 'Ασπασία βλέποντας την δύσκολη κατάσταση που δημιουργήθηκε θέλησε να διαρπάσει τόν πράμα και είπε:

— Δηλαδή ο καμένος δεν το είπε μόνος του. 'Ακούει τούσους άλλους που σας λένε ψώνιο και το επανάλεγε.

— 'Αγρίωσε ο ποιητής:

— Με λένε κι' άλλοι ψώνιο;

Κι' η 'Ασπασία πελαινυμένη:

— 'Ολοι υαίτρο! 'Εγώ όμως...

Δεν πρόφτασε να τελειώση την κουβέντα της. 'Ο υαίτρο άπαψε το καπέλό του.

— 'Αμώρωτοι! υαίλασε. 'Αμύητοι!

— 'Ανεπίδετοι! Μαυρανοίτες!

Κι' έφυγε έξαλλος άφινοντας σύζυλους τους θαυμαστές και τις θαυμάστριές του.

Κι' η 'Ασπασία η 'Ελαιοόμυαλη μέση στην ταραχή και κατάπληξι:

— 'Αχ, είναι τρομερό! Λέτε να πει-ράχτηκε;

Δ. ΨΑΘΑΣ



— Με λένε κι' άλλοι ψώνιο; ρώτησε άγριομένος ο ποιητής.

Κι' η 'Ασπασία βλέποντας την δύσκολη κατάσταση που δημιουργήθηκε θέλησε να διαρπάσει τόν πράμα και είπε:

— Δηλαδή ο καμένος δεν το είπε μόνος του. 'Ακούει τούσους άλλους που σας λένε ψώνιο και το επανάλεγε.

— 'Αγρίωσε ο ποιητής:

— Με λένε κι' άλλοι ψώνιο;

Κι' η 'Ασπασία πελαινυμένη:

ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ στην πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου μόλις από τριών ημερών. Και τον πρώτο άστερα που συνάντησα ήταν ο Φράνκ Λοβτζόυ ένας καινούργιος βέβαια αλλά πολύ καλός στην τέχνη του ηθοποιός. Στην Εύρωπη είχε επίσης πολύ γνωστός και συμπαθής από πολλές ταινίες του και ιδίως από το αντικομμουνιστικό φιλμ «Έζησα τρεις ζωές».

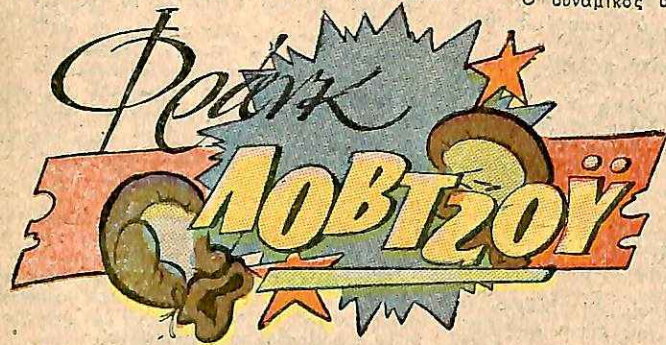
— Μόλις διαθέτω 20 λεπτά για σας μου είπε ο Φράνκ, να μοιγελώντας και οίνοντας μια ματιά στο ρολόγι του.

— Δεν μου χρειάζονται περισσότερα, του απάντησε. Θα με ενδιέφερε να μάθω κάτι για τη ζωή σας. Τι σας έκανε να γίνετε στάρ του κινηματογράφου;

— Ένα έντελως τυχαίο γεγονός μ' έφερε απ' τη σκηνή στην όθνη. Προέρονται από οικογένεια πυγμαίων και πριν βγώ στο θέατρο σε ηλικία 26 ετών ήμουν για ένα χρόνο πρωταθλητής της πυγμαγίας. Όπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, έχω γερά υπέρστας, τα όποια μπορώ να χρη-



Ο δυναμικός στάρ Φράνκ Λοβτζόυ



Ο δυναμικός στάρ του Χόλλυγουντ, όπως τον είδε ένας Γάλλος δημοσιογράφος

σιμοποιήσω αντί για όπλο. Μια μέρα του 1946 καθώς προχωρούσα σ' ένα κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο της Ν. Υόρκης ένας ύποπτος τύπος έπεσε πάνω μου. Ένοιωσα το γέρι

του να ψάχνει στην από μέ-
σε τσέπη μου για το πορτο-
φόλι. Φυσικά, το βόηκε και
με δεξιότητα το τράβηξε
έξω νομίζοντας ότι δεν εί-
να καταλάδει τίποτα. Μα
τόν άρπαξα από το γιακά
μόλις έκανε να φύγει και τον
άνοιξα στις νοστιές! Του
έδωσα ένα τέτοιο έργο. Ω-
στε αν δεν κατέθαναν οι
αστυφύλακες πιθανόν να
τόν σκότωναν. Ξαναπήρα το
πορτοφόλι μου και έκανα να
φύγω όταν ένοιωσα κάποιον
να με ντυπάει στην πλάτη:

— Με συγχωρείτε, μου
είπε μπορείτε να μου πείτε
τί δουλειά κάνετε;

— Πριν προτάξω να τον
καλοεξετάσω εκείνος συμ-
πλήρωσε νελώντας:

— Για το καλό σας ρα-
τάω Παρακολούθησα προ ό-
λινου τη σκηνή και είδα ότι
έχετε πολύ βαρειά γέρια. Μου
νοείται ένας ανθρω-
πος σαν κι' εσάς με την
προσέγγιση να έσοι και κά-
τι από θέατρο.

— Μα είμαι ηθοποιός!
του έφληνα

— Λαμπρά τότε, έκανε ο
μυστηριώδης άνθρωπος. Αν
θέλετε να παίξετε στον κι-
νηματογράφο σας παρουσι-
άζεται μια μοναδική ευκαι-
ρία. Θα σας οδηγήσω στο
Χόλλυγουντ στα στούντιο
Γουόλντερ. Εκεί θα σας έ-
ξετάσουν και αν πετύχετε
τότε το μέλλον είναι εξασφα-
λισμένο υποστά σας...

— Έτσι έφθασα στην πόλη



Ο Φράνκ με την Κράουφορντ στο φιλμ «Η πρώτη αγάπη λησμονείται»

του κινηματογράφου.

— Και σας προσέλαβαν άμέσως: ού-
τως με περιέριε.

— Ύστερα από εξαντλητικές δοκιμές
με προσέλαβαν για το ρόλο του δημοσι-
ογράφου στο φιλμ «Τα τρία μυστικά»,
με πρωταγωνίστριες τρεις όμορφες
στάρ: την Έλινωρ Πάρκερ, την Ρούθ
Ρόμαν και την Πατρίσια Νήλ. Ο
ρόλος μου ήταν πολύ δυναμικός: να
σκορπίζω γύρω μου γροθιές! Και τον
είχα πάρει με τόσο εύσυνεδησία ώ-
στε πριν ακόμη τελειώσει το φιλμ, εί-
χαν μεταφερθεί στο νοσοκομείο πέντε
κουμπάρσοι!..

Συνεχίζω τις εξωθήσεις στον Φράνκ,
που μιλάει περίφημα τα γαλλικά:

— Τι απένειμε μετά: Σας προσέλα-
βαν μονίμως.

— Φυσικά! Αμέσως μετά πρωταγωνί-
στησα στο πολεμικό φιλμ «Το μέτωπο
κατέρρευσε». Έπειτα στο «Έζησα τρεις
ζωές» και ευθύς άμέσως στο αισθηματι-
κό-πολεμικό «Οι καμπάνες του Άγιου
Πέτρου», με την Νάνσυ Όλσον. Έπειτα
στο «Η πρώτη αγάπη λησμονείται» με
την Τζόαν Κράουφορντ και κατόπιν στο
«Ένα έλκυστικό ζευγάρι» με την Ντόρις Νταίν.

— Τι γυρίζετε τώρα;

— Δύο ταινίες μαζί σε διαφορετικά πλατώ και διαφορε-
τικές ώρες. Το πρώι γυρίζω το πολεμικό φιλμ «Ήρθαμε να
πολεμήσουμε», με την παλιά δόξα Άννίτα Λούιτζ. Και τ'
απόγευμα, το έγχρωμο μουσικοχορευτικό «Σε βλέπω στα δ-
νειρά μου» με τη Ντόρις Νταίν.

— Πείτε μου κάτι για την προηγούμενη ζωή σας...

— Γεννήθηκα στη Ν. Υόρκη στις 28 Μαρτίου του 1914.
Ο πατέρας μου ήταν ανώτερος υπάλληλος των κινηματογρα-
φικών στούντιο «Πατέ» κι' η μητέρα μου πρώην ηθοποιός της
λυρικής σκηνής. Μια σχολική παράσταση, στην οποία έλα-
βα μέρος σε ηλικία 17 ετών μου έδωσε την ιδέα να σκεφθώ
σοβαρά το θέατρο. Λίγα χρόνια αργότερα ήμουν διπλωμα-
τούχος ηθοποιός αλλά και... έπαγγελματίας υποξέο!

— Είσαθε παντρεμένος: Έχετε παιδιά;

— Ήμουν από το 1938 μέχρι το 1940. Η γυναίκα μου δ-
μως, που την αγαπούσα πολύ, στάθηκε άπιστη και γωρί-
σαμε... Όσο για «έκείνον», περιορίσθηκα να τον ευλοφο-
τώσω τόσο άσχημα, ώστε έμεινε στο κρεβάτι για δυο μήνες!
Ευτυχώς παιδιά δεν έχω. Από τότε μισώ τις γυναίκες και
δεν σκοπεύω να ξαναπαντρευτώ!...

— Τι γνώμη έχετε για
τις γυναίκες του Χόλλυ-
γουντ;

— Όλες τους είναι πολύ
όμορφες, γοητευτικές. Είναι
όμως και του συμφέροντος!
Αν αποφασίσω να ξανα-
παντρευτώ, δεν θα ζητού-
σα να βρω τη σύντροφο της
ζωής μου στο Χόλλυγουντ.

— Πώς περνάτε τον δια-
θέσιμο καιρό σας κύριε
Λοβτζόυ;

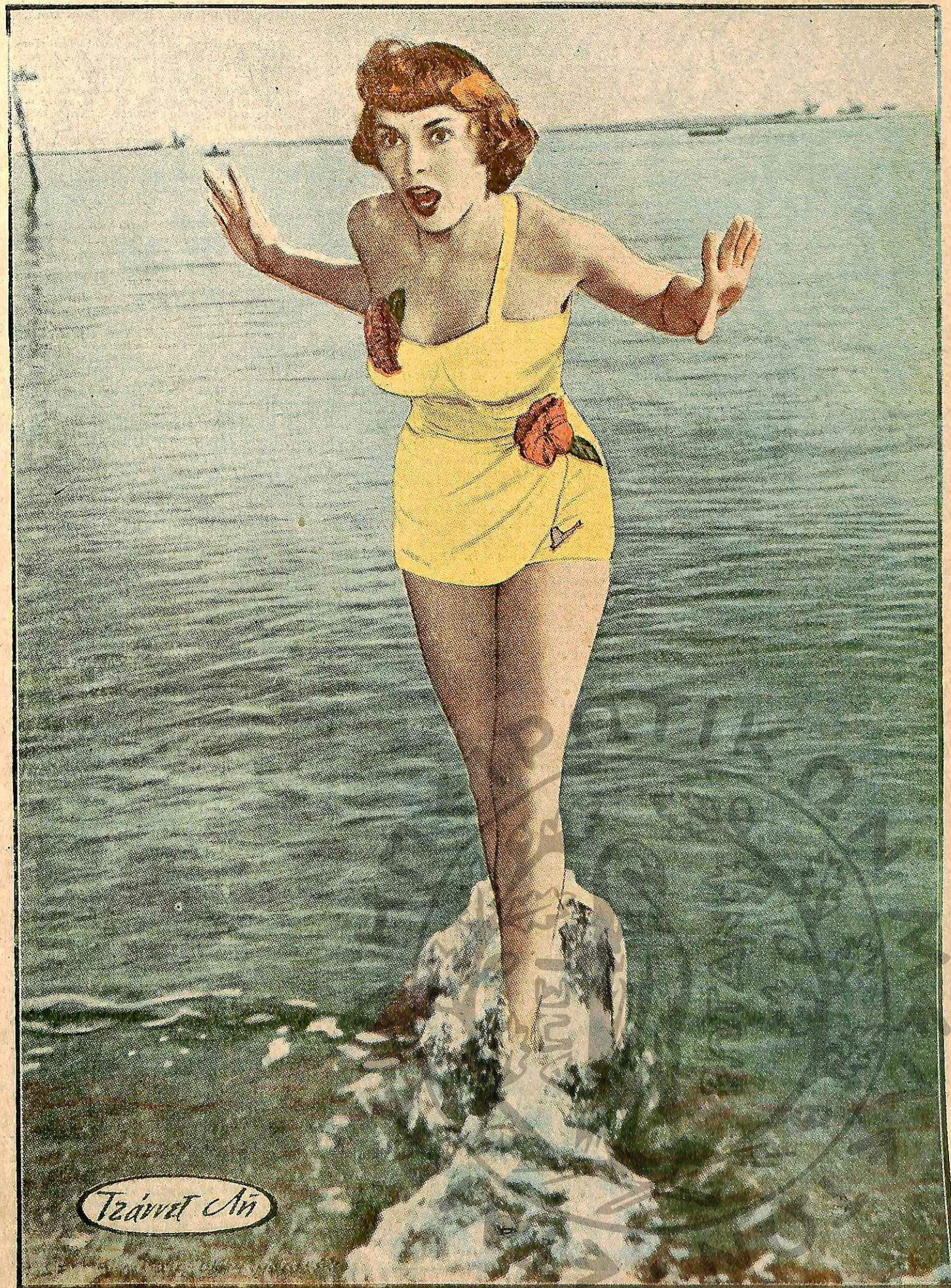
— Μάλλον δεν έχω ποτέ
διαθέσιμο καιρό. Τα στούν-
τιο πρώτα κι' ύστερα, το
θέατρο, το μπτό και το κο-
λύμπι μου απορροφούν όλον
μου τον καιρό. Πιστέψτε με
ότι δεν προφταίνω να γράψω
ένα γράμμα.

Απογοιρωτώ τον συμπα-
θέστατο Φράνκ και τον εύ-
χαριστώ για την καλαισθη-
ση του και για την προθυμία
του να μου παραχωρήσει αυ-
τά τα είκοσι λεπτά.

Τον κυττάζω καθώς απο-
μακρύνεται βιαστικά. Είναι
ένας υψηλός και ώριμος αν-
δρας με γυμνή μέση σώμα,
φαρδείς ώμους και σίγουρη
αυτόπεποιθση. Σε, λίγα
χρόνια θα είναι ο υπ' αριθ.
ένα δυναμικός ηθοποιός του
αμερικανικού κινηματογρά-
φου. Ένας δεύτερος Χάμ-
φρεϊ Μπόγκαρτ.

Υπομονή όμως ως τότε
για να τον απολαύσω...
με τις δυναμικές γροθιές
του...

E. ΛΕΜΑΙΡ



Τζάννα Αν



Γερασμένα ΝΕΙΑΤΑ

Χαρτοπαίχτης...

Δεν ήτανε ζωή αυτή που ζούσε! Ξενύχτι κάθε βράδυ ως τα ημεράματα, κι' ύστερα ύπνος ως τ' απόγεμα... Τις πιο πολλές φορές, ή νύχτα είχε πάει άσχημα. Τα λεφτά του όλα είχανε φαγωθή από την πράσινη τσόχα, που σαν πεινασμένο θηρίο καταπίνει τις μάρκες μαζί με τις ελπίδες του... Όλες οι οικονομίες του περνούσαν από εκεί. 'Η μικρή κληρονομία του πατέρα του, ύστερα τα διαμαντικά της μανας του... Όλα! Στο τέλος, μιά και δεν υπήρχαν άλλα, έβαλε χέρι και στο μισθό της Μαρτίνας.

— Μα... αυτός μάς έμεινε μονάχα!... διαμαρτυρήθηκε δειλά εκείνη. Πώς θα φάμε;...
— Θα φάμε πιο καλά, θα φάμε με χρυσά κουτάλια, όταν κερδίσουμε!... της απάντησε. 'Όταν πιάσουμε την καλή...

— Μα πότε, επί τέλους, Μίμη;
— Θάρρη μιά μέρα... Θα πάσση η γκίνια, δεν μπορεί!...

Είχε πελαγώσει η κακομοίρα η Μάρτινα. Όταν τον είχε παντρευτή, όπως όλα τα κοριτσόπουλα που παντρεύονται, είχε ελπίσει στην ευτυχία... Αντί γι' αυτήν, είχε βρή τη στενοχώρια, την αγωνία, τα δάκρυα... Στην αρχή, στους πρώτους μήνες, ο Μίμης ήτανε καλός, δουλεύτες, νοικοκύρης. Ύστερα όμως, ποιος ξέρει πώς, άρχισε να παίζει... Το χαρτί είχε κακός δαίμονα, ένα πάθος πιο δυνατό κι' από το κρασί, κι' από τη μορφίνη!... Κυριαρχεί απάνω στον άνθρωπο, και τον κάνει υποδούλο του. Τον εξασθλιώνει, του κλέβει τα μέσα για κάθε τι άλλο, τον κάνει κουρέλι και σκουπίδι... 'Ετσι κι' ο Μίμης. Άρχισε να ημεροβραδυάζεται στη λέσχη. Τα κέρδη του ήτανε σπάνια, οι ζημιές του συχνές... Μάταια η φτωχιά γυναίκα του προσπάθησε να μεταχειριστή, σαν αντίδοτο στα χαρτιά τον έρωτά της... Ο Μίμης είχε απότομα γεράσει! Τα νειάτα του δε διψάγανε πια για έρωτα. Διψάγανε για χαρτοπαίχτικη συγκίνηση!... 'Η μεγάλη αντίζηλος της Μαρτίνας ήτανε μιά ζωγραφισμένη γυναίκα: 'Η ντάμα της τράπουλας!...

'Η καταστροφή τους άγγιζε και τους δύο—κι' αυτήν μαζί του, χωρίς να παίζει, χωρίς να φταιί... Τίποτε δεν μπορούσε να τον σταματήσει στο γλυστό κατήφορο που έπαιρε... Δεν μ' αγαπάς;... τον ρώτούσε με δάκρυα.

— Γιατί ρωτάς;... της απαντούσε. Δεν το ξέρεις;...
— Όχι, δεν το ξέρω... 'Αφού παίζεις... Τη χαίδευε μ' ένα ψευτικό χαμόγελο αφηρημένος:

— Κουτό!... της απαντούσε. Καί, μήπως για σένα δεν παίζω;
— Για μένα;!

— Μαί για να καλυτερέψω η ζωή σου, ή ζωή μας... Να ζήσουμε πλούσια κι' ευτυχισμένα...

— 'Εγώ μπορώ να ζήσω ευτυχισμένη και χωρίς πλούτη...

— Σίγα... Θα την πιάσουμε την καλή... Τον αγκάλιασε με απόγνωση.

— Σταμάτα να παίζεις, Μίμη!... Στο ζή-

τάω για χάρι... Σταμάτα στην άκρη του γκρεμού!...

Την απομάκρυνε βίαια:
— Δεν μπορώ... της απαντούσε. Δεν είναι σωστό να σταματήσω... 'Εχω χάσει, δι' εμένα και δεν είχα—δεν το ξέρεις;... Πρέπει να τα δαλώουμε πίσω—και να κερδίσουμε!... Γιατί, θα κερδίσουμε, μην αμφιβάλλεις!...

Καί, να τώρα που της έπαιρνε και τα δικά της... Δεν είχανε να φάνε, δεν είχανε να ντυθούνε—κι' εκείνος έπαιζε τα λίγα λεφτά της στη λέσχη... Ύστερα, ήτανε χρεωμένος ως το λαιμό! Χρωστούσε σ' όλους τους γνωστούς και τους φίλους του. Χρωστούσε στον καφετζή της λέσχης... Πως θα πληρωνόντουσαν όλα αυτά;... Με την καλή, απαντούσε ο Μίμης. Με την καλή, που δεν θ' άργουσε ναρθή...

Μέσ' στον πανικό της, ή Μάρτινα είχε γυρέψει αβελά της την αντίδραση... Ζήτησε κάπου να στηριχτή, κάπου να πιστώσει... Καθώς κατρακυλούσε στο χάος, ζήτησε κάποιον να την κρατήσει. Κι' αυτός ο κάποιος βρέθηκε: 'Ηταν ένας νέος που την τριγύριζε από καιρό, πλούσιος, όμορφος, καλοντυμένος—ο Κώστας. Φρόντισε να τη γνωρίσει, έμαθε τη ζωή της, και τη συμβούλευε:

— 'Αστονε... Δεν είναι προκοπή...
— Μα, τον αγαπάω!... του ωμόλογησε γαμλώνοντας τα μάτια, σαν νάνανε ντροπή από το μολόγουσε...

— Τι αγαπάς από δαύτον;... Είπ' ένας χαρτοπαίχτης, ένας ρέμπλος... 'Εχεις άντρα εσύ;

Πες-πες, ή Μάρτινα παρασύρθηκε. 'Ο Κώστας της άποδιδε με τον πιο πειστικό τρόπο ότι ο άντρας της δεν ήτανε πια άντρας της, κι' ούτε μπορούσε ποτέ να ξαναγίνει... 'Η ζωή της, αν εξακολουθούσε από εγληματική επιμονή να μένει κοντά του, θατάνε μιά κόλαση... Χωρίς ευτυχία, χωρίς χαρά, χωρίς χαμόγελο...

— Ναί, μα δεν μπορώ να του κάνω κακό! ξέσπασε η φτωχιά. Δέ μου πεί να τον ρεζιλεύω...

— Μην τον ρεζιλεύεις; άστονε...
— Να τον αφήσω!... Καί, τί θα γίνει χωρίς μένα;...

Χαμογελούσε περιφρονητικά ο Κώστας:
— Καί τώρα μήπως είναι μαζί του;... Μήπως είσαι και σ' αυτόν;... Ζήτη κάτω από την ίδια στέγη, αυτό είν' όλο... Σαν να βρισκόσαστε στο ξενοδοχείο... Ξένος αυτός, ξενη εσύ...

'Όσοι, στο τέλος, την έπεισε! Κι' ένα βράδυ—ο Μίμης μόλις είχε φύγει για τη λέσχη—ή Μάρτινα μάζεψε τα λίγα προματάκια της σε μιά βαλίτσα, έριξε μιά θλιμένη μα-



ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ, ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΓΝΑΙ

Στο νέο φίλμ της Κολούμπια, «Το μαγικό πρόσωπο» ο ήθοποιος Λούις "Αντλερ" υποδύεται διαδοχικά τόν Χίτλερ, τόν Χαϊλέ Σελασίε και τόν Μουσσολίνι, με μεγάλη επιτυχία, όπως φαίνεται διαδοχικά στις διάφορες φωτογραφίες του. Κάτω δεξιά, το πραγματικό πρόσωπο του "Αμερικανού ήθοποιου.

τιά σ' όλα εκείνα πουγαν αποτελέσει το παρελθόν της, και τράβηξε στο πλευρό του καινούργιο άντρα για την καινούργια ζωή...

Τί χαρτί ήταν αυτό άποψε! Τον είχανε φοβηθή όλοι το Μίμη!... Όλο καρρ, φούλ, χρώμα... 'Ως και φλόγ - ρουαγιάλ έκανε δύο φορές! Καί το χαρτί του πάντα πληρωνότανε. Πάντα έπεφτε σε χαρτί δυνατό κι' αυτό, αλλά μικρότερο από το δικό του... Οι μάρκες στίβες μπροστά του! Καί ή ρέντα του αγκλόντη...

— Άποψε δεν πιάνεσαι... τούπε ένας γερός παίχτης πουχε ζετιναχτή.

Σηκώθηκε νευριασμένος, έφτυσε κι' έφυγε. Σιγά-σιγά, κι' άλλοι ζετιναχτήκανε. Κατά τη μία, ο Μίμης είχε μαζέψει όλες τις μάρκες... 'Η καλή... συλλογίστηκε ζαλισμένος. Μαζέψε τις μάρκες σε δύο μεγάλες εφημερίδες, και πήγε να τις εξαργυρώσει στο ταμείο.

— Άντε, άποψε την έψησε! στο φώναξε ο ταμίας. Σε καλή μεριά.

— Μπα... 'Εχω πληρώσει τόσα!...

— Αστ' αυτά! Άποψε μάζεψες πίσω δέλες τις χασούρες, κι' έχεις και κέρδος...

— Μπορεί... Δεν ξέρω...

Άφισε ένα χαρτονόμισμα στον ταμιά, άλλο ένα στον πορτιέρη, και βγήκε με τις τσέπες του όλες φουσκωμένες... 'Εκεί από τη λέσχη πήρε ένα ταξί, έπεσε στα μηλιάρια του, τσακισμένος από τη συγκίνηση, κι' έδωσε με σβυσμένη φωνή τη διευθύνσή του. Κι' όσο το αυτοκίνητο κυλούσε, τόσο ο Μίμης συλλογίζετανε τη ζωή της Μαρτίνας... «Νά την ή καλή!», θα της έλεγε. Καί θ' άρχιζε να της πετάει μάτσα τα είκοσάχλιαρα. «Πηγαίνε να πάρης δέτι θές—φόρεμα, παπουτσάκια, ρολόι...» Της τα χρωστούσε. Της χρωστούσε και τη χαρά...

Πήδηξε από το αυτοκίνητο, έριξε ένα χαρτονόμισμα στον οδηγό και ξεκλείδωσε την πόρτα του. Σκοτάδι. «Θα κοιμάται!», σκέφτηκε.

— Μάρτινα! φώναξε.

— Σιωπή... Άνοιξε τις πόρτες, άναψε παντού τα φώτα.

— Μάρτινα!

Πουθενά.

Τί νάχε γίνει; Πού νάχε πάει; Ξαφνικά, ένοιωσε τις τσέπες του φουσκωμένες, δαρείες. Πόσα νάχε κερδίσει; Ούτε τάχε μετρήσει. Τάχε χώσει έτσι, βιαστικός, στις τσέπες του.

Άρχισε να θυμάται μάτσα. 'Ηταν έντεκα. Τ' άκούμπησε απάνω στο τραπέζι, κι' άρχισε να μετράει το πρώτο.

— Ένα... δύο... τρία...

Καθώς μετρούσε, είδε κάτι ν' ασπρίζει στην άκρη του τραπεζιού. Τί νάτανε;

— ...τέσσερα... πέντε... έξη...

Σταμάτησε μιά στιγμή το μέτρημα, και το πήρε. 'Ηταν ένας φάκελλος.

— Έφτά... όχτώ... έννέα...

Ξαναστατήθηκε για να τον άνοίξει. «Έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί με τα γράμματά της. Άσπρημένος, άρχισε να διαβάζει:

«Δεν θα σου κάνω καμιά έντύπωση το ότι φεύγω. Άν ήτανε να σου κάνω κακό, δεν θα φεύγα. Δεν παίζω όμως κανένα ρόλο στη ζωή σου—το ξέρω... Γι' αυτό φεύγω. Θα προσπαθήσω να ξαναφτιάξω, αν γίνεται, τη ρησπαθή μου ζωή... Θα το καταφέρω; Ο μαγεμένη μου ζωή... Μιά φορά, κακία καμιά δεν θέος το ξέρει... Μιά φορά, κακία καμιά δεν σου κρατάω. Παρακαλώ νάσαι ευτυχισμένος, και να μη με νοσταλγήσης... Μάρτινα».

Για μιά στιγμή, ο Μίμης έμεινε με το γράμμα στο χέρι, παγωμένος... 'Η Μάρτινα είχε φύγει... Ένα μικρό χαμόγελο χάραξε τα ξερά του γέλια. Είχε φύγει άποψε πουχε κερδίσει εκείνος τόσα!... 'Ισως όμως γι' αυτό νάχε κερδίσει... «Όποιος κερδίζει στα χαρτιά!...».

Σήκωσε τούς ώμους του. 'Ερριξε μιά ματιά στα λεφτά που βρισκόντουσαν σκορπισμένα στο τραπέζι, κι' ύστερα συνέχισε το μέτρημα της δεσμίδας που κρατούσε:

— ...δέκα... έντεκα... δώδεκα... δεκατρία... δεκατέσσερα... δεκαπέντε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

«'Εαυδρά» κόλπα

Άπό τη γαλλική εφημερίδα «Φράνς-Σουάρ» μαθαίνουμε μιά νέα μέθοδο που έγκαινιάσαν οι φουροί τόν συνόρον της Τσεχοσλοβακίας, για να πιάσουν ευκολότερα τους φυγάδες που προσπαθούν να δραπέτευσουν από αυτή τη χώρα προς τις γειτονικές: Μεταποτίζουν κατά μερικά χιλιόμετρα προς το εσωτερικό τόν τσεχοσλοβακικό έδαφος τούς πασάλους τόν συνόρον. 'Ετσι, οι φυγάδες νομίζουν πως πέρασαν πιά τη μεθόριο και πως είνε ασφαλείς. Παύουν τότε να παίρνουν τις απαιτούμενες προφυλάξεις, και πέφτουν στα χέρια τών φουρών.



Ο Τζών Γκάρφιλντ, στο φίλμ «'Η παιδιά της Τσιτάλλας».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ένα άστερι που έσβυσε

Σε ηλικία 39 χρόνων, πέθανε την περασμένη βδομάδα στη Νέα Υόρκη, από καρδιακή προσβολή ένα λαμπρό αστέρι του αμερικανικού κινηματογράφου, ο Τζών Γκάρφιλντ.

Ο 'Ιούλιος Γκάρφιλντ—αυτό ήταν το πραγματικό του όνομα—γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 4 Μαρτίου 1913. Μικρός άκόμα έπαιζε στο θέατρο και το 1938 πήγε στο Χόλλυγουντ για ν' άσπηση μιά πλούσια κινηματογραφική καριέρα με το φίλμ «4 υπέροχα κορίτσια». Οι μεγάλες επιτυχίες του ήταν: «Μ' έκαναν έγκληματρία», «Στην παιδιά της Τσιτάλλας», «Χιουμπερσκι» με την Τζέαν Κάρουζο.

«Στις ολόγες της συμφοράς» με την Τζένιφερ Τζών και «'Η μοίρα δεν ξενά» με την Λάνα Τάουνο. Παντρεύτηκε από πολλά χρόνια με την Ρουρέτα Μάνν. Ο Τζών Γκάρφιλντ ήταν πατέρας δύο παιδιών. Δεν άπασνόλησε ποτέ τόν τύπο με σκάνδαλα ή εξωφρενισμούς. Πρό χρόνων μόνο κατηγορήθηκε ως κομμουνιστής, παρουσιάζοντας όμως μπροστά στην ειδική επιτροπή και δίωψε τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν εις βάρος του.

Άπό συγκοπή της καρδιάς πέθανε έπίσης στη Ζυρίχη μιά παλιά δόξα του γεμανικού θεάτρου και κινηματογράφου, ο Άλμπερτ Βάσσερμαν.

Στο Παρίσι, τα δύο ντοκιμανταίρ «'Η άποστολή τού Κόν-Τίκι» και «'Ισουλανδία» που προλάβαιναν συγχρόνως σε δύο από τους πιο μεγάλους κινηματογράφους της γαλλικής πρωτεύουσας, ξεπερνούν κάθε προηγούμενο σε εισπράξεων και επιτυχίας.

Στις άτέλειτες οδές που σηματοδοτούνται καθημερινώς μπροστά στα ταμεία υπορεί κανείς να διακρίνει προσωπικότητες σαν τόν ακαίρι προσωπικόττες σαν τόν Ζαν Ζενέ και τόν κυρία του, τόν Ζουέν και τόν κυρία του, τόν κύριο Ντάο Κούπερ και τόν κυρία του, τόν άρχιεπίσκοπο Ρονκάλλι, τόν Πιέρ Μπενουά της γαλλικής Ακαδημίας και πολλές διασημότητες του θεάτρου και του κινηματογράφου, που περιμένουν υπομονητικά τη σειρά τους.

Σε έκδο μεγάλους σκηνοθέτες του κινηματογράφου έστάλησαν ειδικά δελτία, πάνω στα όποια τούς παρακαλούσαν ν' άναφέρουν τα κατά τήν γνώμη τους, δέκα μεγαλύτερα φίλμ τών τελευταίων πενήντα χρόνων. Τα

αποτελέσματα της πρωτότυπης αυτής υποφορείας είνε το έξης: 1) «Το θωρηκτό Ποτέμκιν». 2) «'Ο πόλεμος τού Χρυσού» τού Σαλώ (με 25 ψήφους). 3) «'Ο κλέφτης ποδηλάτων» τού ντε Σίκα (20 ψήφους). 4) «Τα φώτα της πόλεως» τού Σαλώ. 5) «Πασαμονή μάχης» τού Ρενουάρ. 6) «Το έκατομμύριο» τού Ρενέ Κλαίρ (και τα τρία τελευταία από 15 ψήφους). 7) «Τα δόνα» τού «Ερρίκ Φόν Στσοκίμ». 8) «'Αλληλούϊα» τού Κινγκ Βίντο. 9) «Σύντομη συνάντηση» τού Ντέιβιντ Λην και 10) «'Η όπερα με 4 πεντάρες» τού Πάμπστ.

Μετά τών σκηνοθετών που ψήφισαν δικά τους έργα συγκαταλέγεται ο Σερλ ντε Μιλ, ο άποιος υαλίστα κατένει και το ρεκόρ, γιατί ψήφισε 4 δικά του φίλμ, «Αντιθέτως, ο Ρενέ Κλαίρ και ο Ντε Σίκα συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων που δεν ψήφισαν δικά τους έργα.

«'Η Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν ξαναγύρισε στα σκηνίστια της «Μέτρος», στα όποια έκανε πού έτών το κινηματογραφικό ντεμπούτο της. 'Η μόνη διαφορά είνε η έξης: εκείνη μεγάλωσε, ο μισός της μίκρυνε.

Πρό ημερών ο Ρουρέτο Ροσελίνι άδηνσε τήν «'Ινγκριντ Μπέργκμαν» στην κλινική, όπου πρόκειται να φέρη στον κόσμο τα δίδυμα, που περιμένει. Ύστερα από λίγο όμως έφευγαν πάλι μαζί, γιατί οι γιατροί τούς είπαν πως ήταν άκόμα «πολύ νωρίς». Μιά ραδιοκόμα έπαιζε στο θέατρο και το 1938 πήγε στο Χόλλυγουντ για ν' άσπηση μιά πλούσια κινηματογραφική καριέρα με το φίλμ «4 υπέροχα κορίτσια». Οι μεγάλες επιτυχίες του ήταν: «Μ' έκαναν έγκληματρία», «Στην παιδιά της Τσιτάλλας», «Χιουμπερσκι» με την Τζέαν Κάρουζο.

«Στις ολόγες της συμφοράς» με την Τζένιφερ Τζών και «'Η μοίρα δεν ξενά» με την Λάνα Τάουνο. Παντρεύτηκε από πολλά χρόνια με την Ρουρέτα Μάνν. Ο Τζών Γκάρφιλντ ήταν πατέρας δύο παιδιών. Δεν άπασνόλησε ποτέ τόν τύπο με σκάνδαλα ή εξωφρενισμούς. Πρό χρόνων μόνο κατηγορήθηκε ως κομμουνιστής, παρουσιάζοντας όμως μπροστά στην ειδική επιτροπή και δίωψε τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν εις βάρος του.

Άπό συγκοπή της καρδιάς πέθανε έπίσης στη Ζυρίχη μιά παλιά δόξα του γεμανικού θεάτρου και κινηματογράφου, ο Άλμπερτ Βάσσερμαν.

Στο Παρίσι, τα δύο ντοκιμανταίρ «'Η άποστολή τού Κόν-Τίκι» και «'Ισουλανδία» που προλάβαιναν συγχρόνως σε δύο από τους πιο μεγάλους κινηματογράφους της γαλλικής πρωτεύουσας, ξεπερνούν κάθε προηγούμενο σε εισπράξεων και επιτυχίας.

Στις άτέλειτες οδές που σηματοδοτούνται καθημερινώς μπροστά στα ταμεία υπορεί κανείς να διακρίνει προσωπικότητες σαν τόν ακαίρι προσωπικόττες σαν τόν Ζαν Ζενέ και τόν κυρία του, τόν Ζουέν και τόν κυρία του, τόν κύριο Ντάο Κούπερ και τόν κυρία του, τόν άρχιεπίσκοπο Ρονκάλλι, τόν Πιέρ Μπενουά της γαλλικής Ακαδημίας και πολλές διασημότητες του θεάτρου και του κινηματογράφου, που περιμένουν υπομονητικά τη σειρά τους.

Σε έκδο μεγάλους σκηνοθέτες του κινηματογράφου έστάλησαν ειδικά δελτία, πάνω στα όποια τούς παρακαλούσαν ν' άναφέρουν τα κατά τήν γνώμη τους, δέκα μεγαλύτερα φίλμ τών τελευταίων πενήντα χρόνων. Τα

αποτελέσματα της πρωτότυπης αυτής υποφορείας είνε το έξης: 1) «Το θωρηκτό Ποτέμκιν». 2) «'Ο πόλεμος τού Χρυσού» τού Σαλώ (με 25 ψήφους). 3) «'Ο κλέφτης ποδηλάτων» τού ντε Σίκα (20 ψήφους). 4) «Τα φώτα της πόλεως» τού Σαλώ. 5) «Πασαμονή μάχης» τού Ρενουάρ. 6) «Το έκατομμύριο» τού Ρενέ Κλαίρ (και τα τρία τελευταία από 15 ψήφους). 7) «Τα δόνα» τού «Ερρίκ Φόν Στσοκίμ». 8) «'Αλληλούϊα» τού Κινγκ Βίντο. 9) «Σύντομη συνάντηση» τού Ντέιβιντ Λην και 10) «'Η όπερα με 4 πεντάρες» τού Πάμπστ.

Μετά τών σκηνοθετών που ψήφισαν δικά τους έργα συγκαταλέγεται ο Σερλ ντε Μιλ, ο άποιος υαλίστα κατένει και το ρεκόρ, γιατί ψήφισε 4 δικά του φίλμ, «Αντιθέτως, ο Ρενέ Κλαίρ και ο Ντε Σίκα συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων που δεν ψήφισαν δικά τους έργα.

«'Η Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν ξαναγύρισε στα σκηνίστια της «Μέτρος», στα όποια έκανε πού έτών το κινηματογραφικό ντεμπούτο της. 'Η μόνη διαφορά είνε η έξης: εκείνη μεγάλωσε, ο μισός της μίκρυνε.

Πρό ημερών ο Ρουρέτο Ροσελίνι άδηνσε τήν «'Ινγκριντ Μπέργκμαν» στην κλινική, όπου πρόκειται να φέρη στον κόσμο τα δίδυμα, που περιμένει. Ύστερα από λίγο όμως έφευγαν πάλι μαζί, γιατί οι γιατροί τούς είπαν πως ήταν άκόμα «πολύ νωρίς». Μιά ραδιοκόμα έπαιζε στο θέατρο και το 1938 πήγε στο Χόλλυγουντ για ν' άσπηση μιά πλούσια κινηματογραφική καριέρα με το φίλμ «4 υπέροχα κορίτσια». Οι μεγάλες επιτυχίες του ήταν: «Μ' έκαναν έγκληματρία», «Στην παιδιά της Τσιτάλλας», «Χιουμπερσκι» με την Τζέαν Κάρουζο.

«Στις ολόγες της συμφοράς» με την Τζένιφερ Τζών και «'Η μοίρα δεν ξενά» με την Λάνα Τάουνο. Παντρεύτηκε από πολλά χρόνια με την Ρουρέτα Μάνν. Ο Τζών Γκάρφιλντ ήταν πατέρας δύο παιδιών. Δεν άπασνόλησε ποτέ τόν τύπο με σκάνδαλα ή εξωφρενισμούς. Πρό χρόνων μόνο κατηγορήθηκε ως κομμουνιστής, παρουσιάζοντας όμως μπροστά στην ειδική επιτροπή και δίωψε τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν εις βάρος του.

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο κ. Αντωνάκης είνε καλός



— 'Ορίστε! Πάλι μ' έπιασε αυτή ή ταχυπαλμία! είπε άνησυχά και τρομοκρατημένη ή κυρία Λέλα, στον άντρα της, που προσπαθούσε να δέση τη γραβάτα του, ώρα 8 π. μ.

Ο κ. Αντωνάκης, συνθιμισμένος σε κάτι τέτοια υγιεινολογικά παράπονα της γυναίκας του, δεν φάνηκε να δίνει μεγάλη προσοχή.

— Δεν είναι τίποτα! είπε, γυρίζοντας τόν κομπο της γραβάτας.

— 'Εσύ όλο δεν είναι τίποτα, να λές, Σού είναι για τις ζαλάδες που μοιράζονται, δεν είναι τίποτα! Σού είπα για τόν πόνο που έχω στη μέση, δεν είναι τίποτα! Κοτζάι ταχυπαλμία εδώ, ή καρδιά μου κτυπάει σαν τσιμπούρι, δεν είναι τίποτα! 'Θα μείνω ξερά καμιά ώρα, κι' εσύ θα λές δεν είναι τίποτα!

— Για δός μου το χέρι σου! 'Ο κ. Αντωνάκης έπιασε τόν σφυγμό της Λέλας, με ύφος επιστημονικό.

— Τί ταχυπαλμία μου λές. Βρέ Λέλα; 'Ο σφυγμός σου είνε τακτικός!

— Τώρα τακτοποιήθηκε! 'Οχι όμως πως δεν είναι και τίποτα! 'Όπως και νάνε, θα με πάς στο γιατρό. Δεν παίρνει αναβολή το ζήτημα. Δυό μήνες σου, ο λέω κι' εσύ όλο αύριο και αύριο.

— Καλά! Αύριο θα πάμε.

— Όχι αύριο. Σήμερα θα πάμε!

— Καί μάλιστα, τώρα!

Τέλος πάντων, έγινε κάποιος συμβιβασμός: θα πήγαιναν τ' άπόγεμα.

— Όχι για τίποτ' άλλο, είπε ο κ. Αντωνάκης—που ή προσπαθεία να δέση τη γραβάτα τών παπουτσιών του τη ζώνη του και τη γραβάτα του είχαν κάνει κατακόκκινα τα παπούτσια μαρούλα του—αλλά μόνο και μόνο για να σου πη ο γιατρός πως όλ' αυτά είναι φαντασίες και να βρω κι' εγώ την ήσυχία μου.

— Και οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Καί ο πόνος στη μέση; Συνηθισμένος στις γυναίκες... Πάντως, θα κάνουμε και μιά μικροβιολογική εξέταση για πείσωση.

— Καί οι ταχυπαλμίες; Συμπτωματικές, γωός σημάσια. Στιγμιαίες ξέρεις, τοι μαφίονται συχνά και μέση!

— Θα ίδης ότι κάτι έχω! επέμεινε ή κυρία Λέλα. Καί μάλιστα κάτι πολύ σοβαρό. Άλλά εσύ άδιαφορείς. 'Εχεις δίκιο Βεβαία. Δέκα όγτώ χρόνια παντρεμένοι, φυσικό είναι να αισθανόσαι άδιαφορία πιά για μένα...

— Δεν έχεις δίκιο αγαπητή μου, είπε ο κ. Αντωνάκης, που, κατά βάθος, εύρισκε λογική αυτή τη δια



Παιγνίδια της τύχης

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λεπτός, ψηλός με μία μελαγχολική έκφραση στο πρόσωπο, 45 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΗ: Ήραία γυναίκα, προκλητική, όλο φλόγα και ζωηρότητα, 35 χρόνων. ("Ενα απόγευμα σ' ένα μικρό κομψό διαμέρισμα σαν ερωτική φωλιά").

ΕΚΕΙΝΟΣ (πέντε λεπτά μετά τον έρχομό της): "Επιτρέπεται μία μικρή παρένθεση;..."

ΕΚΕΙΝΗ (καθισμένη στη άκρη στο ντιβάνι): Γιατί όχι; Μικρή όμως και όχι σοβαρή. (Χαμόγελο απορίας). Γιατί στέκεσαι όρθιος, με σταυρωμένα τα χέρια; Γονάτισε κοντά μου. Τι φοβάσαι; Μήπως σαλακώσης το πανταλόνι σου ή την αξιοπρέπειά σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σύντομη ματιά στο περιβάλλον): "Η παρουσία σου εδώ με συγκινεί και ή τολμηρή στάση σου μ' άνασταίνει... (Κυττάζει τα προκλητικά πόδια της): Δε γίνεται να βγάλω το γοβάκι σου, χωρίς να σπρώξω το πόδι σου;

ΕΚΕΙΝΗ (πετά μακριά τα γοβάκια. Ξαπλώνεται πλαγίως. Στρίβει το κεφάλι στο χέρι της). "Έχεις τύψεις μήπως;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ελαφρά διαμαρτυρία): "Εγώ, τύψεις; Όχι, δά! 'Ωραίο κι αυτό. 'Εγώ δεν σου στρωσα το χαλί και πέρασες εδώ μέσα;

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί αυτή ή επιφυλακτική στάση και αυτό το ύφος; Και οι δυο βρισκόμαστε στην ίδια βάση: άπατά τη γυναίκα σου, άπατά τον άντρα μου! Ό,τι συμβαίνει κι' ό,τι ίσως θα συμβεί και θα ξαναυμώθω αποτελεί μία κοινή επιθυμία, ένα κοινό συμφέρον. Μία κοινή ενοχή. ('Απλά! Γονάτισε κοντά μου και ψιθύρισε μου τον ένοχο έρωτά σου. ('Εκείνος μένει ακίνητος, σαν πνεύμο κυπαρίσσι). Μά τι έχεις; Μοιάζεις με φοβισμένο παιδί... Είσαι έκτακτος!..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (βηματίζει άργά): Βλέπω πως την παρένθεση την άνοιξες κιόλας

έσύ. (Γεμίζει δυο ποτηράκια με λικέρ): "Εστω... 'Αν και πιάνεις την άλλη άκρη των σκέψεών μου,

ΕΚΕΙΝΗ (τινάζεται δραθια, Τον αγκαλιάζει): Γιατί, αγάπη μου, αφήνεις να σε βασανίζουν εφιάλτες; "Ελα, κάθισε κοντά μου... 'Αφ'ησε αυτή τη σοβαρότητα...

Πετάξε την όπως πέταξα τα γοβάκια μου... Ξέκοψε μερικές στιγμές ευτυχίας από τη δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα της πραγματικότητας. (Κάθονται στην άκρη του ντιβανιού).

ΕΚΕΙΝΟΣ (θλιβερό γέλιο): Τά λες ωραία, αλλά... ανάποδα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπά, σε καλό σου! "Έχεις τράκ; "Ελα... 'Αγκάλιασέ με!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βυθισμένος στις σκέψεις του): Μεάνωισσα πού σ' έφερα εδώ... ΕΚΕΙΝΗ (κοροϊδευτικά): Και γιατί παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζωντανεύεις μία τραγωδία... Την τραγωδία της ζωής μου. (Σηκώνεται). Θέλησα κατά ένα τρόπο να εκδικηθώ τη γυναίκα μου, αλλά βλέπω ότι γίνεται το αντίθετο: 'Εκείνη εκδικείται έμένα!

ΕΚΕΙΝΗ (βλέμμα οίκτου): Καλά το κατάλαβα, λοιπόν; Τύψεις! Είσαι ερωτευμένος με την κυρία. (Σαρκαστικά). 'Ανόητη όμολογία πιστού συζύγου... 'Ας γελάσω! (Βάζει νευρικά τα παπούτσια της): Γινόκαμε γελοίοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά): Θα φύγεις;

ΕΚΕΙΝΗ (τινάζεται δραθια σ' ένα ξεμυδισμα του κορμιού της): Το ρωτάς κιόλας; Με πλήγωσες με τον πύλο ύπουλο τρόπο! ('Η τίγρις δείχνει τα δόντια και τα νύχια της... Τί θα σαρρείς πως μ' έριξε στα πόδια σου; 'Η ιδιοτροπία μου; "Όχι, φίλε μου! Το σιδερένιο γέρι της ανάγκης μ' έφερε εδώ! Μ' έχει τσακίσει ή φτώχεια! 'Ο άντρας μου είναι άρρωστος. Κάθεται άνεργος ένα χρόνο κι' έχω να συντηρήσω τα δυο παιδιά μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σκυμμένο το κεφάλι): Τά ξέρω... Μου τά είπες... Γι' αυτό άνοίγω την παρένθεση...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκράτητα): Σου τά είπα τραγικά. Σου τά δαονάτω πύ άπλά, γιά να τά νοιώσης: "Έχω ανάγκη από λεπτά... Γι' αυτό ήρθα!..." (Την κυττάζει μ' ένα χαλό χαμόγελο). Τί χαμονογέας σαν Βλάκας; Θαρρείς πως δεν κατάλαβα την ειρωνική σου εγγένεια και την συμπόνια; (Κάθεται, ξεσπάει σε λυγμούς): "Επνίξα όμως τον πόνο μου

και έξασα την καπάντια μου, ελπίζοντας σε μία τιμή συναλλαγής... ('Αγρία, έκδικητικά): Ναι! Για λεφτά ήθα εδώ!... 'Ηρθα γιά τίς 100.000 πού μου χρειάζονται να πληρώσω το φούναρο και τόν υπακάλη κι' όχι γιά τό καπρίτσιο μου!..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να ξεπνά από ένα όνειρο): Τελίως; Μπορώ τώρα να μιλήσω κι' εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ (διορθώνει τα μαλλιά της στον καθρέφτη): Θεέ μου! Τί κωμική περιπέτεια! ('Ετοιμάζεται να φύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βιάζεσαι τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Τό παιδί μου είναι άρρωστο και πρέπει να γυρίσω στο σπίτι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως πριν δεν βιαζόσουν.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ήξερα ότι θα έπαιρνα λεφτά... 'Ενώ τώρα πρέπει να πάω να τά βρώ από κάπου άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθισε. Θα σου τά δώσω εγώ...

ΕΚΕΙΝΗ (με άνακούφιση): Παίζεις με τον πόνο μου... (Συνέρχεται). Γιατί αυτοί οι μυστηριώδεις έλιγμοι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθισε... (Της δίνει τίς 100.000). Νά με συγχαίρεις γιά την απρέπεια... ('Εκείνη κλαίει): Πάρε τα! Είπε λεφτά που τά χρωστάω και πρέπει να τά δώσω. (Σιωπή).

"Ίσως ό άντρας σου να με καταλάβει...

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): 'Ο άντρας μου! Τόν γνωρίζεις, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, μα στο στήθος του γυτπάει ή καρδιά μου... Γι' αυτό, όταν έχω ανάγκη από λεφτά, όπως τώρα που ό άντρας σου βρίσκεται στο κρεβάτι του πόνου, να περνάς από εδώ και να μου ζητάς έλευθερα. 'Η περίπτωσή σου με συγκινεί!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σε καταλαβαίνω... τί θέλεις να πής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπε ένα τραγικό παιχνίδι της τύχης και της συνειδήσεως: Κάποτε ήμουν κι' εγώ φτωχός άρρωστος και άνεργος και ή γυναίκα μου με άπατούσε, τό ίδιο όπως κι' έσύ, από ανάγκη... Ποτέ όμως δεν μπόρεσα να της συγχωρώ εκείνη την άπιστία... Γι' αυτό θέλησα να πάρω την εκδίκησή μου με σένα. Γι' αυτό θέλησα να την προδώσω μαζί σου... Μά ή τύχη παίζει πασάξενά παιγνίδια. Από σένα δεν μπορώ να πάρω την εκδίκησή μου. Νά, αυτό είναι τό δράμα μου! Κατάλαβες τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (μουδιασμένη, άφήνει τα λεφτά στην άκρη του ντιβανιού): Κατάλαβα πολλά πράγματα... (Σηκώνεται): Φεύγω τώρα... 'Η ιστορία μας τελείωσε με τόν πιο άλλοκοτό τρόπο. Δεν νομίζεις πως όλοι μας έχουμε δική; Κι' εκείνοι που λείπουν κι' εμείς;... 'Αντίο γιά πάντα! (Βγαίνει γρήγορα, χωρίς να κυττάξει πίσω της, άποφασιστικά, ενώ επίσης κλείνει ή:

Αυλαία)

Α. Π.



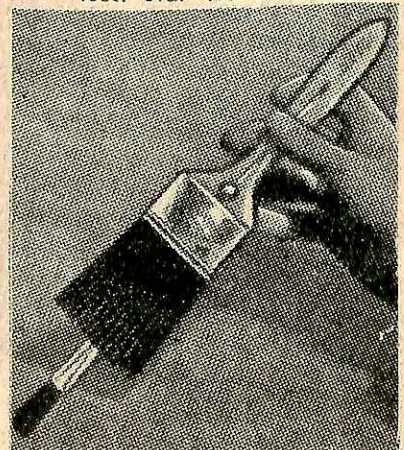
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

"Υστερα από τις θορυβευτικές του επιτιμίες στους «Παλτάσους» και στη «Φόρτσα ντέλ Ντεστίνου», και τα ένθους σιδήσ ογλία του Ιταλικού τύπου, ό Κώστας Σάιος έλαβε μέρος στις 28 Μαΐου μαζί με την διάσημη ποιαιούνα Τζίνα Τρέκα στη μεγάλη συναυλία στο «Πολυτέμα» της Παδίας.



ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ ΣΕ ΕΡΓΑΤΕΣ

"Η δουλειά στα ένοστάσια κατσακευής καλτσών νάυλον γίνεται με μεγάλη προσοχή και έπιμέλεια. Σ' ένα τέτοιο ένοστάσιο στο Βερολίνο, οι εργάτες πούν πιάσουν δουλειά, πένοον προηγουμένως άπ' τη μανικιουρίστα, πού τους περιποιείται τα χέρια και τα νύχια, γιά να υ άφένουν πόντοι από τίς καλτσες, όταν τίς πιάνουν.



ΜΙΑ ΔΙΠΛΗ ΒΟΥΡΤΣΑ

"Όσοι άσνολούνται έρασιτεχνικά με διάφορες δουλειές του σπιτιού, θα βουν έξαιρετικά πρακτική τη νέα αυτή βούρτσα, πού κρούει ένα πύο μικρό βουρτάκι γιά τίς λεπτές δουλειές.

Οι ξένοι που αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σάς, ό Φινλανδός

"Από του «Παγοστεφάνωτου Βορρά» τά μεγαλεία (όπως λέει στον «Χαιρετισμό των Νεκρών Φιλελλήνων», ό μεγάλος μας ποιητής Κώστας Παλαμάς) μάς ήρθαν άρκετοί ξένοι Φιέλληνες. Από τά δυό σημερινά κράτη της Σκανδιναβικής Χερσονήσου, τη Σουηδία και τη Φινλανδία, πολέμουν στην 'Ελλάδα του Είκοσιένα, περισσότεροι από δέκα ξένοι έθελοντές. Και ό Φινλανδός στην εθνικότητα (άλλα Σουηδός τότε υπήκοος) Γουσταύος 'Αδόλφος Σάς είνε από τούς πύο ένδιαφέροντες ξένους αγωνιστές της 'Ελληνικής 'Ελευθερίας. 'Αλλά, στάθηκε άτυχος, και δεν σκότωθηκε από έγχθρικό Βόλι ούτε έπεσε στο πεδίο της τιμής. Τό Σάς τόν σκότωσε ένας 'Ελληνας, ένας Σουλιώτης!..."

"Ο Γουσταύος 'Αδόλφος Σάς έφτασε στην 'Ελλάδα στις άρχες του 1824. Κατατάχθηκε άμέσως στην πυροβολαρχία, πού είχε σχηματίσει ή άγγλική φιλελληνική έπιτροπή στο Μεσολόγγι και ή οποία άπετελέσθη από άνδρες όλων των εθνικοτήτων. 'Υπήρχαν μέσα σ' αυτήν 'Αγγλοι, 'Αμερικανοί, Γερμανοί, 'Ελβετοί, Βέλγοι. Ρώσοι, Δανοί, 'Ιταλοί και Ούγγροι. Κι' άνάμεσά τους και ό Φινλανδός ύπολοχαφός Σάς.

Τό πυροβολικό αυτό, ύστερα από την άφιξη του λόρδου Μπάυρον, έτέθη υπό τίς διαταγές του και έτοιμαζόταν να υπερασπίση τό Μεσολόγγι και να βοηθήσει τόν άγώνα των 'Ελλήνων. 'Αλλά διάφορα άτυχή έπεισόδια, φιλοδοξίες και αντίληψεις, καταιώσαν την έξαιρετική εκείνη προσπάθεια. Και τό σπουδαιότερο τραγικό έπείσοδιο, πού πρώτο διέστασε την συνήχη του σώματος, ήταν ό θόνος του Φινλανδού ύπολοχαφού Σάς.

Στις 6—18 Φεβρουαρίου του 1824 ένας από τούς ανδρείοτερους, αλλά και ήπιώτερους Σουλιώτες, φίλος του μακαρίτη Μάρκου Μπότσαρη, πού πιθανώτατα τόν έλεγαν Τότη, είχε πάρει τόν μικρό γυιό του Μάρκου από τό χέρι και τόν γυρίζει στο Μεσολόγγι. "Ήθελε να του δείξη τά κανόνια και τό όπλοστάσιο. "Όπως, λοιπόν, βρισκόντουσαν κοντά στο Διοικητήριο, θέλησαν να πάνε να ιδούμε τό όπλοστάσιο, πού λειτουργούσε εκεί κοντά. 'Αλλά ό φρουρός της εισόδου τούς σταμάτησε, άπαγορεύοντάς τους να μπουν μέσα.

—Θά μπώ μέσα γιά να ιδώ τούς κανονιέρηδες, τού έπενε ό Σουλιώτης.

"Ο σκοπός όμως έπέμενε στην άπαγορεύση του, φωνάζοντας. Και ό λογίας της ύπηρεσίας, ένας Γερμανός, έσπευσε να ιδή τί συμβαίνει.

—Τί θέλεις; ρώτησε τόν Σουλιώτη.

—Τί θέλω; Νά μπώ μέσα θέλω!

—Δεν επιτρέπεται! τού λέει ό Γερμανός.

—Γιά μένα; έπανελάβε ό Σουλιώτης και προήρσε γιά να περάση, παρά την άπαγορεύση.

"Ο σκοπός τόν σταμάτησε πάλι, άλλ' ό Σουλιώτης έπέμενε. Τότε ό Γερμανός λογίας τόν έπιασε από τόν τράχηλό και θέλησε να τόν άπομακρύνη από τίς βίαις. "Ο Σουλιώτης κούνη δια της βίας. Τότε ό άγρίως και τόν γτύπησε. Τότε ό Γερμανός έζήτησε την βοήθεια της φρουράς, γιάτί ήταν άοπλος.

"Ο Φινλανδός Γουσταύος 'Αδόλφος Σάς ήταν άξιωματικός της φρουράς και μόλις άκούσε τίς φωνές έτρεξε να ιδή τί συμβαίνει στην εί-

σοδο. Πλησίασε, λοιπόν, και προσπάθησε να έξηγήση στον Σουλιώτη ότι ήταν άπαγορευμένο να μπαίνουν μέσα έπισκεπτες. 'Αλλ' ό Σουλιώτης, πεισματωμένος τώρα, άνοίξε περισσότερο.

—'Αυ θάμπω μέσα, ώρέ!...

—Νό! Ντέν μπαίνει μέσα! τού έίπε ό Φινλανδός άξιωματικός. Ντέν έκείς θοντινο!...

—'Ορντι να γένης, ώρέ! "Αφες το και θά μπαίνω μέσα γιά να μου δίνη ό μυλόροδος τσου λουφέδες μου!

—Νό! Νό! Μυλόροδο έντώ τέν κάτεται! "Αλτ!

—'Ατι να γένης, ώρέ! Μή βάγης γέρι άπάνω μου, ώρέ!...

—'Αλλ' ό Σάς προσπάθησε να τόν έμποδίση να περάση.

—Σύ, ώρέ, σκουντάς έμένα; Κύτταε τούτο! (τού λέει ό Σουλιώτης και τού έδειξε τό γιαταγάνι του).

—Νό! τού έαναείπε ό Σάς. Ντέν μπαίνει!

Και τράβηξε τό έίφος του.

Τότε ό Σουλιώτης έγινε μανιώδης:

—'Αμ εγώ λέγω γιά να μη τά μετράμε!... Νά πως τό σύρουν ώρέ κιότη τό γιαταγάνι!...

Στό μεταξύ ό Σάς τόν γτύπησε με τό πλατύ τού έίφους του στο στήθος. Τότε ό Σουλιώτης δεν συγκρατήθηκε πιά και με τό γιαταγάνι του έδωσε μία και έκοψε όλόκληρο τό άριστερό χέρι του Φινλανδού.

"Ο Γερμανός λογίας προσπάθησε να πάρη τίς πιστόλες του Σουλιώτη και να ύψη τό μπαρούτι τους. 'Αλλά ποσού προοθήσθη να άδείαση τό ένα πιστόλι, ό Σουλιώτης άρπαξε τό δεύτερο, πού είχε στο σελάχι του και πυροβόλησε τόν Σάς.

"Ο άτυχος Φινλανδός γτυπήθηκε στο στήθος κι' έπεσε κάτω βαρεία τραυματισμένος! "Ο Σουλιώτης πιστόλες άμέσως και σφυακίστηκε, τραυματισμένος κι' αυτός από έκτυποσκόρησή του ίδιου του όπλου!

"Η τραγική αυτή σκηνή έγινε σε λιγώτερη ώρα, άπ' όση χοιιάζεται γιά να την διηγηθώ κανένας. 'Αλλά και οι συνέπειές της ήσαν τραγικές και καταστρεπτικές γιά την 'Ελληνική 'Επανάσταση. Γιατί οι ξένοι Φιέλληνες, πού ύπηρετούσαν στην πυροβολαρχία και στο όπλοστάσιο, φοβήθηκαν τούς Σουλιώτες πού φοβέριζαν πως θά σκότωναν όλους τούς ξένους και ζήτησαν ν' άπομακρυνθούν από την 'Ελλάδα. Την άλλη μέρα έφυγαν κιόλας έξ τεχνίτες όπλοποιοί, παρά τίς προσπάθειες του Μπάυρον να τούς κρατήσει. "Επειτα όμως άποφασίσθηκε ν' άπομακρυνθούν οι Σουλιώτες από τό Μεσολόγγι.

"Ο Φινλανδός άξιωματικός δεν έζησε, παρά μόνο υψή ώρα, χωρίς να ανάλαβη τίς αισθήσεις του. "Όσο γιά τό Σουλιώτη άφέθηκε έλευθερος, σε λίγο, γιάτί συγκεντρώθηκαν οι άλλοι πατριώτες του και άπειλούσαν να κάμουν τό Διοικητήριο και τό όπλοστάσιο.

Την άλλη μέρα 7/19 Φεβρουαρίου έκλεισαν όλα τά εναγαστήρια του Μεσολονγγίου και όλος ό πληθυσμός της πόλεως άκολούθησε με μεγάλη πομπή την κηδεία του Φινλανδού Γουσταύου 'Αδόλφου Σάς, πού έβεωρείτο ως ένας από τούς νεομώστες έννενικώτερους και πύο μορφωμένους ξένους άξιωματικούς.

"Ο τάφος του ξένου άξιωματικού άνοίχθηκε άνάμεσα στους τάφους του Μάρκου Μπότσαρη και του Γερμανού στρατηγού Νόρμαν.

Στά τελευταία νοόνια ανακάλυψαν τά λείψανα του Φινλανδού έθελοντά, πού άσπεσε την τελευταία του πνοή στην 'Ελλάδα και τά μετέφεραν στον κοινό τάφο των ήρώων πού βρίσκεται στο Μεσολόγγι.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Άπεργία στους φούρνους

Κι' άλλη άπεργία σοβαρά είχαμε, ή όποία, κηρύχθηκε αίφνιδιαστικά εις τά άρτοποιεία. Οι άρτεργάτες ζήτησαν κι' αυτοί την αύξήσ τους, γιάτί με όσα παίρνουνε δεν βγάζουν... τό ψωμί (τους).

★

Και βέβαια θά την πάρουνε έν περιπτώσει πάση. Κι' ή αύξησης εις την τιμήν του άρτου θά ξεσπάση. Και ή του άρτου αύξησης — γρήγορη, ώς... έλπίζεται —

ζυμώθηκε, έψήθηκε και τώρα... ξεφουρνίζεται.

Η Γέφυρα

"Εσχάτως, ένας βουλευτής, ό κύριος Βενέτης, να γίνη άπεφάσισε τού κόμματος δραπέτης. "Έχων, όπως έδήλωσε, μία σοβαρή αίτία κι' ένθυμηθείς καταφανώς και λίγη... Βενετία, σε μία βραδυά τη Γέφυρα περνά, των Στεναγμών, και άφικνείται άπέναντί εις τόν... Συναγεμρόν!

★

Τό πράγμα με άυστηρότητα έκρίθηκε πολλή. Θύελλα ξεσηκώθηκε γι' αυτό μέσ στη Βουλή, γιάτί, άν ακόμα δυο-τρεις περάσουν τό κανάλι, εύθως γιά νέων έκλογών τραβάμε καρναβάλι! Τέτοιο μπελά προκάλεσε ό κύριος Βενέτης, πού αίφνης άπεφάσισε και έγινε... ρεμπέτης!

Νέα κατάκτησις

Εις τό πείσμα της Πατά, πού δηλώνει τώρα πλέον ότι δεν τόν αγαπά, και στην πικά πούχει ακόμα και ή Χαίνογαυρή ή (Ρίτα,

ό 'Αλή Χάν έχει τώρα τη γνωστή Λολουμπρίκιτα, πού την έρριξε κι' εκείνη στού έρωτά του τό τσου- (βάλι.

Κι' αύριο πρωί καινούργια κι' αύριο βράδυ κατοί- (αν άλλη!

★

Πότε τούτη, πότε κείνη, μία πιάνει, άλλη άφήνει, έχει τρόπο και τίς πηνει, και ή πόρτα του δεν κλείνει, Κι' έτσι σκέπτομαι και λέω: «Βρέ τόν χθλιο 'Αλή (Χάνη!

τί βαρειά... δουλειά πού κάνει!»

Η λίρα

Πέφτει ή λίρα ή... κακομοίρα. Χάνει διαρκώς μονάδες ή χρυσή της σιλουέττα. Και ή λίρα στον καιρό μας έκατάνησε... γαζίττα. Πέφτει ή λίρα κάθε μέρα, πέφτει βράδυ και πρωί. Και φτηναίνει πάντα ή λίρα κι' ακριβαίνει ή... ζωή

«Άποστολές»

Τό 'Υπουργικό Συμβούλιο, έφάνηκε σκληρό, κι' άπέρριψε πατογωδώς με τρόπον άσχημό, αίτήσεις πού υπεβλήθησαν — τί γλύκα οι ξένοι (τόποι! —

για «ειδικές άποστολές» σ' 'Αμερική κι' Εύρώπη.

★

Κι' έτσι οι βαλίτσες λύθηκαν άπρόοπτα κι' αϊφνί- (δια.

Και πάνε πιά τά όνειρα γιά γλέντια και ταξίδια, γιά κάτι φίνα σουαρέ, σε πλάζ μονταίν και κομπαρέ, διαμονές σε «Γκράν Παλλάς» —

—και πλήρουν ώ! πώρ «Ελλάς! — και πτήσεις στην ατμόσφαιρα των ξένων όριζών των, χάρην των «ύψηλότατων» τού ξένους συμφερόντων!»

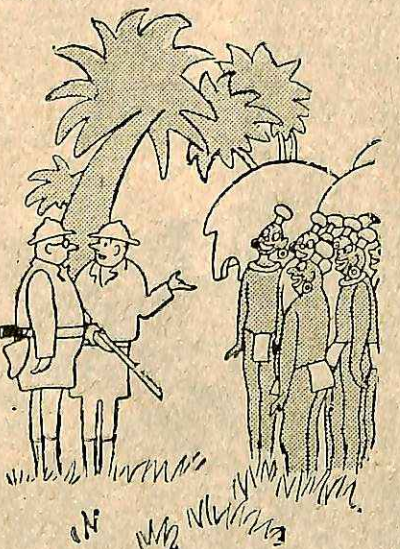
ΠΑΝ. ΠΑΠ

(Συνέχεια έκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

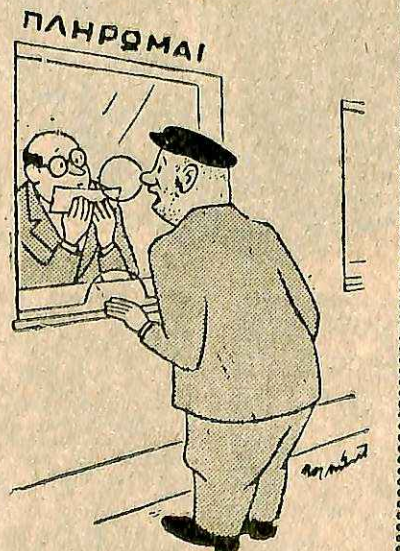
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

A black and white cartoon illustration. In the foreground, a man and a woman are running away from the viewer. The man is wearing a suit and tie, holding a briefcase in his right hand and a hat in his left. The woman is wearing a dress and high heels, running alongside him. In the background, two men in suits and hats are standing and watching them. The scene is set outdoors with a simple building in the background.

— Δέκα λίρες θὰ κερδίσω, ἂν τὰ
καταφέρω νὰ τὰ φτιάξω μαζί σας...
Μὲ βοηθᾶτε λοιπὸν νὰ τὶς... ξοδέ-
ψουμε;...



—'Αφοῦ λοιπὸν εἶνε πολιτισμένοι
γιατὶ δὲν ἔχουν ἐξοπλισθῆ;...



Ὁ διαρρήκτης: Τί τὸ κυτ-
τᾶς; Τὸ τσέκ εἶνε ἐν τάξει! Τὸ βρῆ-
κα μέσα σ' ἓνα χρηματοκιβώτιο!...

Τὸ χόροτο τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς πὺν σπρώ-
χνει στὸ ἔγκλημα

Τὸ πρόβλημα τοῦ «ντάγκα» εἶναι ἕνα πρὸς τὰ σοβαρώτερα ποῦ ἀπασχολοῦν τῶ-
ς τὴν Κυβέρνησι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς
αἱ δὲ λίγο ὥστε νὰ ἀπασχολήσῃ καὶ τις
υπερνήσεις ἄλλων κρατῶν.

‘Απὸ δὴ καὶ λίγες μέρες, ὁ Σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν,
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ νοημὸν τὸ κοινόν
καθιέρωσε ἐπισήμως κ’ ἔγκρινάσε συνάμα,
μὲ κατάλληλη ρεκλάμας,
τὸ καινούργιο πρόγραμμά του, ποὺ καὶ Δεύτερα
(καλεῖται

καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἔμπνευσί του
καὶ τὴν καθιέρωσί του
ἐκπομπῶν θ' ἀπολαμβάνουν ποικιλίαν οἱ πολῖται!

“Ισως βεβαία και νάναι άκριβή τὰ ὅσα λέει
καί στὸν κόσμο νὰ προσφέρη πλουσιώτατα ἐλέη,
μὰ συγκίνησι, ὥστόσο, στὸ κοινὸν δὲν προκαλεῖ,
γιατ’ ὑπάρχουν πλειστοὶ ὅσοι στὴ ρωμεικὴ φυλὴ
ποὺ στὸν κόσμο παρουσιάζουν καὶ στ’ ἀνώνυμο τὸ
(πλήθος

δυὸ προγράμματα συνήθως:
"Ἐνα πρόγραμμά τους ἦγουν τακτικὸ καὶ τετριμ-
(μένο,

ἢ κοινῶς συνηθισμένο
 κι' ἔνα πρόγραμμά τους ἄλλο,
 ηῶν ἦτοι δευτέρου τους,
 πού δηλοῖ καὶ πού σημαίνει τὸ... ἄ τ ο ὕ τους τὸ
 κι' ἐκδηλώνει, πότε-πότε, τὸ σκοπὸ τὸν... πονηρὸ
 (τους).

Πρώτο πρόγραμμα της Ούλεν — για να κάνω τη
(αρχή, —

Μερικές σκηές τῶν ἔργων οἱ... (Νεφέλες) κι
(ἡ Βροχή)!
Μεταδόσεις λειτουργίας, ἀπ' τίς πέντε ὡς τίς ἑξ
καὶ καμπόσες λιτανείες καὶ δεήσεις γιὰ τὰ...
(Βρόξι!

Τ' άλλο πρόγραμμα της Ούλεν, δηλαδή το δεύτερο (αφ' ης)

μεταδίδει, ἐν συνεχείᾳ, τοῦ καιροῦ μας τὸ θελτί-
καὶ σοῦ λέει: «Παρατηρεῖται τῆς αἰθρίας σταθε-
πάει ἢ στάθμη πρὸς τὰ... χεῖρω κ' ὁ καιρὸς
(πρὸς τὰ... βελτίω!

Ἄνομβρία στήν Πεντέλη, συννεφία στον Παρνασσό
καί οἱ ἄνεμοι θά πνεύσουν ἐκ Δυσμῶν κι' ἐκ τῶν.
(β ρ υ σ ῶ ν)!

★
Πρώτο πρόγραμμά του έχει και τὸ Κράτος χρόνι

καὶ τοὺς μισθοδοτούμενους εἰδικὴ προσφέρει ὥρα
 Διὰ τὴν τῶν ὑπαλλήλων ἔχει ὥρα εἰδική
 καὶ ἐκπομπή σ' αὐτοὺς παρέχει ἀρκετὰ χορταστικὰ
 Τοὺς προσφέρει, ἐν ὀλίγοις, μελοδραμάτα γινώσκει
 καὶ κυρίως τοὺς παρέχει «συμβαλλοὺς με...τηνους»
 Στὴν αὐτὴν ὥσπου ὥραν καὶ ἐκπομπὴν τῶν
 (παλλήλων,

μεταδίδει ἐκτὸς ὀλίγων διαλέξεων ποικίλων
καὶ «γνωστές ἐπιτυχίες», συνοδεύει πάντα... «κόρων
ποῦ σημαίνει πῶς θὰ φάνε, ὅπου νᾶναι «κατά
(κ ὀ ρ ο ν)!

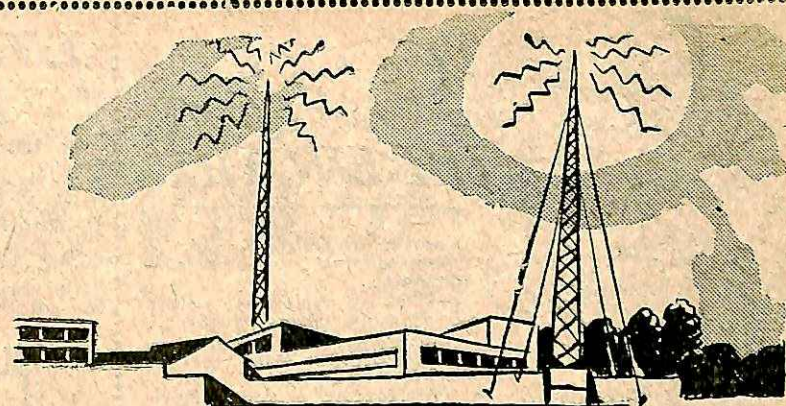
Πλὴν, τὸ πρόγραμμά του τ' ἄλλο, δηλαδή τὸ δε
(τερό του,
εἶν' ἀντίθετον τελείως τοῦ προγράμματος τοῦ προ
(του

Ἄγνοεῖ κατὰ κανόνα, τὴν παλιὰ ὑπόσχεσιν τοῦ
καὶ τηροῦν σιγὴν... ἰχθύος τὰ κεφάλια τὰ σοφὰ
κι' οὕτω πῶς περιλαμβάνει κάθε μία μεταδοσί-
ται... «Σωπαίν» συνθέσεις μόνον καὶ σὲ κλ.
... (μακά «μὴ-φά!»)

Πρώτο πρόγραμμά τους έχουν και οι Βιομήχανοι (μας)

τῶν... ἐρίων οἱ σουλτάνοι, οἱ μεγάλοι καὶ τρανὰ (μας,
ποῦ συχνὰ περιλαμβάνει, μάλλον συστηματικά,
ἀρισμένους... ὕψι φῶνους καὶ «κομμάτια» λ (p. 1 κ.).

Στ' άλλο πρόγραμμα τους, όμως, αντίθετος με τ
προτιμούν, κυρίως, έργα πούναι...γι' «α ο π α» κ
...«φαγότο»
...«κασσε»
...«κασσε»



καὶ σέ... «κλέφτικα μοτίβα», καταλλήλως κα-
τάληψουν!
Τέλος στρέφεται, μονίμως, κάθε μιὰ μετὰδοσί τους
γύρω ἀπὸ τὴν λεγόμενη... «παγωμένη πίστη»
[σί τους]
κι' ἐπειδὴ θὰ τὴν ξοφλήσουν, συνεχίζουν τὸ... βί-
[ολι τους]

καὶ ἄλλοι καὶ τρισαλλοὶ τοὺς
ὅλο κι' ἐπανασταβάνουν με κατήφεια πολλή.
τὸ χαμένο «λαγίριον τοὺς» πούνε τό... «χου σὸ
(μαλλ...)!»
Εἶναι εἰς τὰς ἐκπομπὰς τῶν διαλεχτοῦ σπειραλιστῶν
καὶ προτίμησι ἔχουν πάντα εἰς τὴ μουσικὴ τοῦ...
(Λήστ.)

★

Πρώτο πρόγραμμα, επίσης, συναντάς έν συντομία
καί σέ πλείστα κρατικά μας κι' ευαγή νοσοκομεία
κι' είν' ή έκπομπή τους—λένε—ή κατάλληλη κι
(ή μόνι,
τις πληγές τών ασθενούντων μέ τά... βάλς νά...
(βλ σ α μ ώ ν η,
νά προσφέρη ευθύμους... τό ν ο υ ς μέ συνθέσεις εί
(δικές
καί νά δίνη στους άπόρους...«Δωματίου μουσικής»
Ό... σκοπός τους είν' άκόμα ν' άποφeyγουν ώ
(οισμένα

τραγουδάκια... πονεμένα
και κατά τας παραδόσεις και τις... «ά
τά... «παθιαρικά» τραγουδία (υαμεταδοσει!)
Τό αρχικό τό πρόγραμμα τούς τέτοια λείει κα
(καθορίζει)
μά τό δεύτερό τούς είναι εύτελές και... «βρ ζ σ»,
(p r z s),
τή στιγμή πού τούς άρρώστους τούς μπουκάνου
(τακτικά)

με... λαπάδες και με χόρτα
και ποτέ τους δεν τους τέρπουν με «μοτίβα λαϊκά»
κι' ειδικώς με το τραγούδι «ο γιατρός χτυπάει τη
(πόρτα)»!

Καὶ τοῦ φαγητοῦ τὴν ὥρα, με διέσεις καὶ μπερ-
παίζουν πάντα ἓνα δίσκο με δυὸ νότες: τ
(φυσσόλ!

★
Τέλος ἔχει κι' ἡ Βουλὴ μας ἓνα πρόγραμμα τῆς
πρῶτο, ποὺ εἰς τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους κάνει πο
(ταγο καὶ κροτο

Καὶ τὸ πρόγραμμά της τοῦτο ρεκλαμαρεῖται...
(μὲν νῆες,
δίχως φάλτσα καὶ «διέσεις» καὶ χωρὶς π...
(πράφων νῆες!
ἀντι-ἀσμ

Ἡ ζωὴ μας, — συμπληρώνει, —
 (τῶν ἀσμάτων
 δὶχως... ὅ
 με ὀρχήστρας πειθαρχοῦσας
 (γὰν ἀκομμάτων
 κοινῶς κομμά

καὶ οἱ σχέσεις τῶν κομμάτων, (ΤΙΚΕΣ
εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας θάνατος... φιλαρμονικές!
Καὶ μὲ λυτὴ βαρυτάτη τὸ κοινὸν διαπιστώνει.
Εἰς τὸν ἄλλον «τόνον» τοῦ κοινού

...ελάχιστη ευθυμία
κι' ότι της ψυχαγωγίας έχει εκλείψει κάθε νότα
...προς δασμολογικά μας τελευταία γεγονότα!

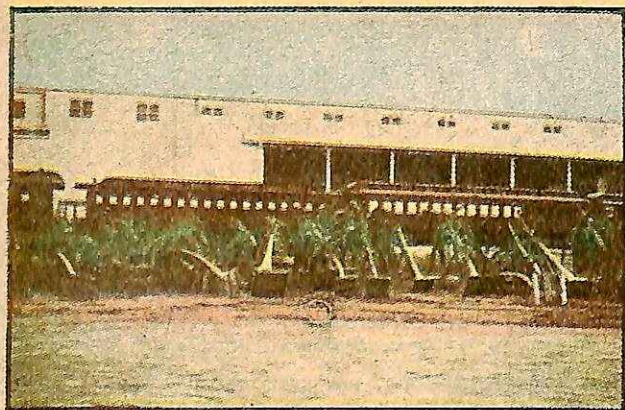
Παραδείγματα θὰ εἶχα ν' ἀναφέρω ἕνα σωρό,
διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω πῶς ἐτόυτον τὸν καιρό,
εἰς τὴν εὐτυχὴ μὲς χώρα, ὅπου μὰς περνοῦν γ
(βλέσκες,

ολοι παίζουνε δυο πλάκες,
που άκοιτε όταν πατήσης τὸ ἀνάλογο κουμπί.
Κι' ειδικῶς, ἡ μία εἶναι ἡ ἐπίσημη ἐκπομπή.

Καὶ ἡ ἄλλη ἀπλῶς... ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ



25



Στο στούντιο της «Φόξ» υπάρχει δολοφονικός σκηνισμός για να γυρίζονται εκεί διάφορες σκηνές έργων. Μπρός από τα βαγόνια διακρίνονται ψεύτικοι φοίνικες τους οποίους χρησιμοποιούν στα ψεύτικα δάση των τροπικών.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Οι εκπλήξεις των στούντιο

Ένας που θα έπισκεφθί το Χόλλυγουντ και θα έχ την ευκαιρία να παρακολουθήσει από κοντά την ένορσία στα διάφορα στούντιο, μπορεί βέβαια να θεωρηθεί τυχερός που παρνούσποιήσε ένα τόσο μακρινό ταξείδι, αλλά ταυτοχρόνως παθαίνει ένα μεγάλο κακό. Δεν θα απολαυδάνει ες το τέλος τον κινηματογράφο... Δεν θα συγκινηθεί σαν και πούν με τις ταινίες! Γιατί, δυστυχώς θα έχ διαπιστώσει με τα ίδια του τα μάτια ότι τα 90 τοίς 100 από αυτά που βλέπει στην οθόνη είναι ψεύτικα! Ψεύτικες οι σουρουμισμένες θάλασσες, ψεύτικο το γίνι, ψεύτικα τα δάση, ψεύτικα τα πλοία, ψεύτικα τα πηδύματα από τους θράνους, ψεύτικα τα αίματα, ψεύτικα τα παθητικά φιλιά, ψεύτικες ακόμα εκκίνες οι τομερές νοστιές των κάου-μπύς και των γκάνγκστερ που τις βλέπουμε να πέφτουν βροχή και να πνίχνονται!...

Όταν λοιπόν δής από κοντά όλες αυτές τις μι- κρές... απότες και τα «τουκς» δύσκολα μπορείς να συγκινηθής έστω και με την καλύτερη ταινία. Πως π.χ. θα συμμερίστης την άγνια δύο γαμένων κυνηγών μέσα στις νιονισμένες εκτάσεις του Καναδά; 'Ας μεταφε- ρούμε στο στούντιο για να δούμε πως γυρίστηκε η σκηνή.

Ο σκηνοθέτης ένα πρωί κάλεσε στο γραφείο του τον διευθυντή του τεχνικού τυ- ματός.

— Θέλω, του είπε, να γυρίσω μια σκηνή στο γι- ονισμένο Καναδά. Δύο άνθρω- ποι προνορούν σε μιή γιο- νισμένη έκταση ενώ φυσάει δυνατός άνεμος και τους τυ- φλίνει το γίνι.

Δεν χρειάζονται περισ- σότερα. Ο νιονιστής — αν- τόν πούμε έτσι — πηγαίνει στο μέρος που θα γυριστή η σκηνή και κάνει τους ύπο- λογισμούς του. Τόσα τετρα- γονικά μέτρα τόσο γίνι. 'Αυτός κατάπιιν δίνει έντο- λη να του έτοιμάσουν το γίνι που νορίζεται. Στα ένορσιστήρια των μεγάλων

κινηματογραφικών έταιρειών η «Νύμφη του Βορρά» δεν πέφτει από τον ουρανό. Την οτιάνουν απλούστατα από καλαμπόκι. Το απόφοι- ωνουν, το αλέθουν και κατο- πιν το λευκαίνουν με μιή ει- δική ουσία. Όταν το βλέ- πεις στην ταινία δεν μπορείς να το ξεχωρίσης από αλη- θινό γίνι. Ο νιονιστής που είπαμε πιο πάνω, σκε- πάζει μ' αυτό μιή ώριμμε- νή έκταση, και το τοπίο ο- πτικώς τουλάνιστον, σε με- ταφέρει στον Βόρειο Κανα- δά! Ο σκηνοθέτης όμως δεν ζήτησε μόνο νιονισμένο τοπίο. Παρήγγειλε και δυ- νατό άερα, συνγρόνως δε και να γιονίξη. 'Αλλά και τα δύο αυτά είνε απλούστα- τα πράγματα. Για τον άερα στήνουν σε διάφορα σημεία κάτι μεγάλες μηχανές με έ- λικες σαν του άεροπλάνου. Όταν τις βάλουν μπροστά δημιουργούνται ρεύματα και ο άνεμος είνε έτοιμος.

Μιή άλλη μηχανή που μοιάζει με τις αλυσιστικές, τινάζει άνεμος από τα ρεύ- ματα υπόλικο γίνι, όπως ακριβώς η αλυσιστική μηχανή το κομμένο άνεμο. Οι έο- νάτες δεν έγουν παρὰ να α- δειάζουν τσουβάλια από «γίνι» σε μιή τούπα της μηχανής και η νιονισμένη είνε έτοιμη. Τότε ο σκη- νοθέτης δίνει έντολη να άνοι- ση το γύρισμα της σκηνής. Οι ήθοποιοί δάθεν τουστου- ρίζουν, καθώς προνορούν με δυσκολία μέσα στα γίνια. Κι' έμεις θα παρακολουθή- σουμε άρρότερα το έργο στον κινηματογράφο με ά- γωνία, για τις περιπέτειες των δύο κυνηγών στις πα- γωμένες εκτάσεις του Κανα- δά. Πού να φαντασθί ο θεα- τής ότι όλα είνε ψεύτικα και ο άερας και το γίνι που τους μαστιγώνει το πρόσωπο και το άλλο που σκεπάζει τη γή. Θυμάται, ότι δοκιμάσαμε μιή άλλη έκ- πληξη μιή μέρα στο στούν- τιο της «Φόξ» όταν είδαμε γιονισμένη έκταση και στις άκρες μεγάλες ταμπέλες ότι άπανορεύεται το κάπι- σμα για να μιή πάση φω- τισί το γίνι!

Είνε μεγάλες και συχνές

οι εκπλήξεις στα στούντιο του Χόλλυγουντ. Ένα ήλι- ολουστο παωινό που οι άν- θρωποι κυκλοφορούσαν στους δρόμους με ποκάι- σα υάς παρήγγειλαν από το γραφείο μιής μεγάλης έταιρείας να παρνούσπο- με εκεί με παλτό και κα- πέλλο. Το πρώτο παώνυα που πέσσε από το μυαλό μας ήταν βέβαια η φάρσα. 'Αλλά δεν έπρόκειτο για φάρσα.

Το καταλάβαμε όταν υάς ώδηγησαν σ' ένα από τα συνήθη υπόστεγα όπου γυ- ρίζονται οι ταινίες. Μόλις περάσαμε το κατώφλι και ο θυρωρός έκλεισε διαστικά την πότα πίσω μας υάς πιάστηκε η άναπινη από το κού. Θεωοκοράσι από το υπέν. Στις τέσσερις άκρες έλιναν στήσι μιήάλα ψυκτι- κά μηχανήματα, και στη μέ- ση άκρίβως ύπήνε μιή στρουγγυλή καλύβα 'Εσκι- μών στανιμένη δολοφονη από κουμάτια πάνου. Γυρι- ζόταν, μιή σκηνή σε πολι- κή δάθεν πειοινή. Δύο δη- θεν 'Εσκιμώοι ύποος από την καλύβα έτριναν τις υύ- τες τους... Φιλόντουσαν, γιατί αυτό είνε φιλή στις συνήθειες των 'Εσκιμώων. 'Υστερα άνισαν να μιλούν. Τόσο ήταν το κού εκεί μέ- σα, ώστε φαίνόταν καθαρά ο ζεστός άνεός που έβγαίνε από το στόμα τους.

Για να σηνυσίση κανείς μιή ιδέα για την καταπλη- κτική δογάνωσι και τα μέσα που διαθέτουν τα στούντιο, άρκεί να άναφέρουμε ότι πολλές έταιρείες διατροούν και προιστάμενο τυήματος, ώρολογίων. Στην «Φόξ» π.χ. ο άνθωπος αυτός λέγεται Τζο Χόλστεν και κατοπλη- ρώνεται για να παρακολου- θή, και να φρονίξη τα ρο- λόγια του στούντιο. Σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα της άποθήκης ύπάρχουν έκατον- τίδες ρολογιών, όλων των σηνυσμάτων και όλων των έ- πογών. Μικρά μεγάλα, του χειριού της τσέπης! Από ρολόγια του τσίχου με έκ- κομείς, με «κούκο» ως τα ένοηλητικά ευπνητήρια όλα περιποινμένα, γυαλισμένα, ποζάρουν έτοιμα να άρουν μέρος στα διάφορα ένοα. Γιατί και τα ρολόγια παί- ζουν το οόλο τους. 'Αναλό- γως της έπονης θα διακο- σμηθί με το άνάλογο ρολόι το διαμάτιο όπου θα γυρι- στή μιή σκηνή ενός ένοου.

Στις άποθήκες των στούν- τιο θα ίδι ακόμα κανείς σει- ρές δολοφονες από υαρυά- ρινες κολώνες κάθε τύπου και κάθε ρυθμού. Μαριάρι- νες φαίνονται από ακουρά, 'Αν όμως πλησιάζεις τότε καταλαβαίνεις ότι και οι κο- γώνες και τα ώραιότερα κιο- νόκρανα δεν είνε τίποτα άλ- λο παρὰ κόντρα πλακέ ντυ- μένο με νασι. Μεγάλη άπο- νοήτευσι! Θυμάστε ότι τις ένετε δά στην οθόνη να στο- λίζουν άπέσσαντα παλάτια, και μενίνατε τότε με το στό- μα άνοιγτό από την μεγα- λοπρέπεια ενός ρωσικού ά- νακτόρου ή ενός παλάτσο στη Βενετία...

Το Χόλλυγουντ όπως θα δούμε άκόμη είνε η πολιτεία των μεγάλων εκπλήξεων!... Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η πρώτη φορά

— 'Ο γαμπρός είχε πολύ συγκινη- θή, τη στιγμή που ο παπας του περ- νούσε το δακτυλίδι...

— 'Ο καυμένος! 'Ηταν η πρώτη φορά που το πάθαινε!

— 'Αποφάσισα να μην παντρευτώ προτού γίνω 25 χρόνων, λέει μιή νέα.

— Κι' εγώ άποφάσισα να μην γι- νω ποτέ 25 χρόνων προτού παντρευ- τώ, άπαντάει η φίλη της.

— 'Ο έξεταστής: "Ας υποθέ- σωμε ότι μιή όμορφα κυρία έρχεται τρέ- χοντας κοντά σου και σου λέει ότι ένας άγνωστος την άγκάλιασε και τη φίλη- σε. Τι θα κάμεις;

— 'Ο ύποψήφιος άστρυ- λα κας: "Αναπάραστασι του έγκλη- ματός!...

— 'Ο πελάτης κατεβαίνει στο γρα- φείο του ξενοδοχείου για να κανονίση το λογαριασμό του.

— Πήρατε κανένα υπάτιο από την ήμερα που ήρθατε; τον ρωτάει ο υπά- λλος.

— 'Οχι, διαμαρτύρεται ο πελάτης. Σας λείπει κανένα;

— 'Ο γιατρός: Λοιπόν, κυρία, ο άνιρας σας θεραπεύθηκε από το πά-θος της κλεπτομανίας.

— 'Η πελάτισσα: Τελείως, γι- ατρέ μου! 'Αγισσε να φέρνι στο σπίτι άντικείμενα αξίας, ενώ πούν έκλεβε τιποτένια πράγματα!...

— Καλά που σε βρίσκω, άγαπητέ μου φίλε. Μπορείς να μου δανείσης 100 γιλιάδες;

— Άνποδυαι, αλλά δεν έχω πάνω μου...

— Και... στο σπίτι;

— Εύχαριστώ. Είνε όλοι καλά...

— Όταν βλέπω να βρέχει, η καρ- δια μου γίνεται άναλαφη σαν του μι- κρού παιδιού...

— Φαίνεται πως έχετε πολύ τρυ- φερή καρδιά! Είσαστε ποιητής;

— 'Οχι, όμπρελλοποιός...

— 'Ο Θεός βρέχει έξ' ύσου έπί δι- καιούς και άδικους.

— Σωστά! Οι άδικοι όμως προφυ- λάζονται συνήθως άπ' τη βροχή, γιατί έχουν πάρει τις όμπρέλλες των δι- καιών!

— 'Εγώ δεν ξεχνάω ποτέ κάτι, ό- ταν μου μιή στο κεφάλι...

— Τότε λοιπόν θα θυμάσαι και τις 100 γιλιάδες που μου χρωστάς.

— 'Α, όχι! Αυτές μιήκαν στην τσέπη μου, κι' όχι στο κεφάλι μου!...

— Μά, κύριε, είνε τρεις μήνες τώρα που σας έβαλα μετ'ασόλες στα παπούτσια, κι' ακόμα περιμένω να με πληρώσετε.

— Φυσικά! Πως θέλεις να σε πλη- ρώσω για τις μετ'ασόλες, αφού δεν έχω πληρώσει άκόμη... τα παπούτσια;

— 'Ο σύζυγος: "Όταν ένας άν- θρωπος κλέβη κάτι, είνε καταδικαμέ- νος να περάση με τ'ύψεις όλη την υπό- λοιπη ζωή του..."

— 'Η σύζυγος: "Ωστόσο εσύ συ- νήθιζες να μου κλέβης φιλή, πριν παν- τρευτούμε!..."

— 'Ο σύζυγος: Τι σουλέγα εγώ; Βλέπεις πούχω δίκιο;...



— Τι λές, λοιπόν; Είμαι έμπο- ρικό δαιμόνιο, ή δεν είμαι;...

(Του 'Αρχέλαου)

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΙΤ



Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρομπέρ Κέρ κατορθώνει να του επιτρέψουν να συλλάβει το Νεννί Βαγιάν. Καθώς όμως τον παίρνει μαζί του, φαντίζει κρυφά το πλήθος που έχει συγκεντρωθεί απ' έξω, για να του επιτεθεί και να τον σκοποποιήσει. Μία σφαίρα σκοτώνει το Βαγιάν. Η γυναίκα του τρελαίνεται και πέφτει αναισθητή, αφού προηγουμένως συνέστησε στο γιο της να μην ξεχάσει ποτέ το όνομα και τη φυσιογνωμία του Ρομπέρ. Η Μαρία Στούαρτ παίρνει μαζί της το μικρό Ροζέ. Στο Καλσί, ο Άνρι ντε Νταμβίλ αποχαιρέταται με συγκίνηση τη βασίλισσα.

32^{ον} — Ω, αν είχατε θελήσει... Σιωπή! Διέκοψε η Μαρία Στούαρτ. Ήταν ένα όνειρο... Ξυπνήστε τώρα!

Πρόσφερε το χέρι της στο νέο. Έκεϊνος το φίλησε με πάθος και, νιώθοντας πως θα ράγιζε πιά η καρδιά του, πήδησε γρήγορα μέσα στη βάρκα που θα τον έφερε στην ξηρά. Τον ακολουθούσε κι' ο Ρολάν, αφού αποχαιρέτησε με σεβασμό τη βασίλισσα κι' ευχήθηκε στον καλό του φίλο πάτερ-Ματουρέν, νάνε πάντα χορτάτος κι' ευχαριστημένος...

— Μου επιτρέψτε να σας ρωτήσω, είπε στο δούκα, πότε θα γυρίσουμε στο Παρίσι;

— Μά... δεν θ' άργήσουμε, απάντησε εκείνος άφρημένα. Άς φύγουμε άποψε κίολας, αν θέλετε. Λίγο με νοιάζει. Άδιαφορώ για όλα!...

— Ξέρω το λόγο... μουρμούρισε ο καπετάνιος.

— Τι ξέρετε; ρώτησε ο δούξ άνασκιρτώντας.

— Ότι το πλοίο αυτό παίρνει μαζί του την καρδιά σας.

Ο Άνρι άναστεύαζε.

Ευτυχώς, πρόσθεσε ο καπετάνιος, μπορεί να ζήσει κανείς και δίχως καρδιά. Έχω μάλιστα παρατηρήσει, ότι είνε πιο ευτυχισμένοι όσοι τους λείπει αυτό το όργανο...

— Όχι, για μένα, ή ζωή δίχως έλπιδα δεν είνε ζωή!...

— Ε, ποιος σας έμποδίζει να έλπιζετε;... Πέσατε σ' άσχημη στιγμή. Έξοχώτατε. Η Μαρία Στ... γοτ είνε ακόμη ή, άλλων, νομίζει πως είνε, έρωτευμένη με τον υακαρίτη τον άντρα της...

— Πιστεύετε, λοιπόν, πως δεν τον άπορούσε; ρώτησε ζωηρά ο δούξ.

— Τον άγαπούσε, βέβαια, όχι όμως ίσο πιστεύει. Είνε φυσικό να μεγαλοποιή ήμερα αυτό το αίσθημά της. Σκεφθήτε πόσο δυστυχισμένα ζούσε στο Λούβρο, ήφορ ήρεσε. Η μόνη παρηγοριά της άταν ή άνάμνησ του υακαρίτη... Νά γιατί, για την άρα, δεν θέλει να χωριστή απ' τον πόνο της... Μά όλα αλλάζουν... Είνε τώρα έλευθερη και ίσχυρή... Οι φροντίδες της έξουσίας θα σβύσουν τα περασμένα όνειρα. Το στέμμα θα της φανή

πολύ βαρύ για το νεανικό της μέτωπο... Όταν φτάση αυτή ή μέρα, Έξοχώτατε, πηγαίνετε να τη βοηθήτε στη Σκωτία!

Ο δούξ άνασκίρτησε, δίχως ν' άπαντήσει.

Τό ίδιο βράδυ, έφυγε για το Παρίσι, μαζί με το Ρολάν. Όταν έφτασαν στο Έκουέν και πέρασαν απ' το σπίτι του Ντενί Βαγιάν, ο καπετάνιος έκαμε μία κίνηση έκπληξας.

Οι Λουθηρανοί είχαν λεηλατήσει το γαριτωμένο εκείνο σπίτικι, είχαν σπάσει πόρτες και παράθυρα, είχαν καψει τα περισσότερα έπιπλα. Ο Ρολάν δεν άπόρησε γι' αυτό, άλλα γιατί είδε άρκετους εργάτες να το επισκευάζουν.

«Περίεργο! σκέφθηκε. Ποιος ενδιαφέρθηκε γι' αυτό το σπίτι; Το αγοράκι βρίσκεται στη Σκωτία, και δεν πρόκειται βέβαια να ζητήσει ποτέ ή γραφική φωνή, όπου άναπήθηκαν κι' ευτύχησαν οι γονείς του ως την ήμερα που τους χτύπησε ή συμφορά...»

Τή στιγμή εκείνη, βγήκε κάποιος απ' το σπίτι και χαίρεται με σεβασμό το δούκα. Ήταν ο Ρομπέρ Κέρ.

Ο Άνρι άόρασε τα φρύδια του, ενώ ο καπετάνιος γυρίζει άλλου το κεφάλι του μ' άδεια. Ξέλησαν κι' οι δυο να προχωρήσουν, να φύγουν, άλλα ο Ρομπέρ τους σταμάτησε.

— Βλέπω μ' άπελπισία, Έξοχώτατε, είπε στο δούκα, ότι είσθε θυμωμένος μαζί μου... Πρέπει να σας εξηγήσω τη συμπεριφορά μου...

— Περιττόν, κύριε! τον διέκοψε ξερά ο Άνρι. Δεν πρόκειται να σας κρίνω έγώ. Άν έχετε συνείδηση, φροντίστε να δικαιολογηθήτε σ' αυτήν...

— Έχω το δικαίωμα να εξηγηθώ, Έξοχώτατε. Αυτό που θα σας πώ, άλλωστε, σας άφορά περισσότερο απ' ό,τι νομίζετε, έφ' όσον πρόκειται για τον κύριο κοντόσταυλο, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.

— Σίγουρα, θα σας φάνηκε σκληρός... άμειλίκτος...

— Ναι, κύριε, χειρότερος απόό δήμιο!

—Κι' όμως δεν ήμουν, παρά ένα πειθήνιο κι' άφοσιωμένο όργανο... Όθειλα να έκτελέσω κατά γράμμα τις διαταγές που μουδούσαν... Για λόγους που δεν ξέρω και που θα σας τους εξηγήση ίσως ο κοντόσταυλος, τον πατέρα σας.

— Μιλήστε, λοιπόν! Νά είστε όμως σύντομος, παρακαλώ.



ίδιος, ο κοντόσταυλος θεωρούσε τον κόμητα ντε Καντάλ σαν τον πιο επικινδύνο έχθρό του... Έπρεπε λοιπόν να εξασφαλισή ο κόμης, μ' οποιοδήποτε μέσον... Υπήκουσα στις διαταγές του πατέρα σας... Λυπούμαι βαθιά για την τραγική εξέλιξη των γεγονότων, είμαι όμως άνευθύνος. Φαίνεται ότι ο δυστυχισμένος ντε Καντάλ ήταν καταδικασμένος από Θεό και άνθρώπους. Τίποτε δεν μπορούσε να τον σώσει! Φρόντισα να τον θάψουν σαν καλό Χριστιανό, κι' άς ήταν σύγγενός...

—Και το σώμα της γυναίκας του; ρώτησε ο δούξ.

—Δεν βρέθηκε πουθενά. Έξοχώτατε. Φαίνεται πως το εξασάνισαν οι λουθηρανοί, όταν λεηλάτησαν το σπίτι. Φαντάζομαι πως τόκαναν από μίσος στον άντρα της, για να μην ένωθούν στο ίδιο τάφο.

—Ναι, αυτό θάβαιν...

—Δέχστε λοιπόν, Έξοχώτατε τις εξηγήσεις μου; Με συγχωρείτε για ό,τι έκαμα, τώρα που μάθατε τους λόγους; ρώτησε ύποκριτικά ο Ρομπέρ.

—Δεν έχω να σας συγχωρήσω για τίποτε. Δεν άνήκετε σ' έμένα, ώστε να έλέγχω τις πράξεις σας... Έμπρός, αγαπητέ μου καπετάνιε!

Κι' ο δούξ σιγηρούνησε τ' άλογό του κι' άπομακρύνθηκε καλπάζοντας. Ο Ρολάν τον άκολουθήσε.

—Θάθελα να σας ρωτήσω κάτι έξοχώτατε... του είπε σε λίγο. Τι σκέπτεσθε γι' αυτόν το γελοίο;

—Δεν μπορώ να σας άπαντήσω... γιατί δεν επιτρέπεται σ' ένα γιο να μιλήσει άσχημα για τον πατέρα του.

Ο Ρολάν κατάλαβε. Η άρνηση εκείνη ήταν ή πιο εύλογη άπάντησι.

★

Στην έπιστροφή του, ο Ρολάν δεν παρέλειψε να έπισκεφθή την αντίδοσιλίσσα. Άπάντησε στις έρωτήσεις της για το «αζίδι» — και ίδιος για το δούκα ντε Νταμβίλ — με τόσο μεγάλο τάκι, ώστε η Αικατερίνη του απέδειξε την ικανοποίησή της χαρίζοντας του ένα θαυμάσιο διαμαντένιο δαχτυλίδι.

—Κρατήστε το, του είπε, ως όνταμοιδή για το θάρρος με το οποίο υπερσπισθήκατε την άγαπητή μου κόρη, τη βασίλισσα της Σκωτίας...

Ο Ρολάν ένοθυσαότηκε απ' το δώρο της και σάστισε με τη διπροσωπεία της. Ξυγνώντας απ' το Λούβρο, έλεγε με το νου του:

«Τι θα μου χάριζε άραγε, αν της έφερνα την είδησι πως πνίγηκε στη Μάγχη ή άγαπητή κόρη της... Σίγουρα, καμιά βάρυνεία!...»

ΛΟ΄

Για άρκετον καιρό, δεν ξανάγινε λόγος για το Ζάν ντε Βιλαντώ. Τι είχε άπογίνει άραγε; Είχε αλλάξει όνομα; Είχε φύγει απ' τη Γαλλία;... Δεν ήξερε κανείς.

Ο Ρολάν ενδιαφερόταν πολύ γι' αυτόν κι' ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον πόσο βάσιμα ήσαν τα δικαιώματά του. Μία μέρα, έκαμε λόγο για το ζήτημά του στο δούκα ντε Νταμβίλ.

—Κι' εγώ ενδιαφέρομαι γι' αυτό το δυστυχισμένο, άπάντησε ο νέος. Δεν μπορώ όμως να κάνω τίποτε, όσο ζή ο πατέρας μου.

Κι' ένα άλλο απ' τα κύρια πρόσωπα της δραματικής ιστορίας μας είχε χαθή, ή τουλάχιστον ζούσε κρυμμένο: ο Ουγγλίνος.

Ο καπετάνιος πήγε να τον βρή μία έρα στην καλύβα του, στο δάσος του Έκουέν, και το ρώτησε γιατί δεν άπομακρυνόταν καθόλου από εκεί.

—Ξέρετε πως μ' άρεσε πάντα ή μοναξιά... άπάντησε ο καμπούρης. Είδα άλλωστε να συμβαίνουν τόσες συμφορές, από δικό μου λάθος... κι' οι τύψεις μ' έχουν κάνει ακόμα πιο μισάνθρωπο...

—Μά δεν βασίζεσαι, έτσι δλομόναχος; Γίως περνάς τις ήμέρες σου;

—Σκέπτομαι τις άμαρτίες μου...

—Κι' αυτό σε διασκεδάζει;

—Ναι, καπετάνιε...

—Δικαίωμά σου! Καθένας κάνει το γούστο του... Για πές μου όμως, τι γίνεται μ' εκείνο τον άνδρωπο που κυνηγούσαν πως θα τον άναγνώρισε;... Ένωσώ το σωσία

του κόμητος ντε Καντάλ, τον έλληνό δολοφόνο του μαρκησιού ντε Μπαζά.

—Είδα τη σιλουέτα του, το πόδι του... άκουσα τη φωνή του...

—Και λοιπόν;

—Μά έκανα λάθος. Με ξεγέλασε μια τυχαία όμοιότης.

—Ποιος σου τόπε;

—Η λογική... Πέσατε μου κα' σείς, μπορεί ποτέ νάναι δολοφόνος ο γραμματέας του κοντόσταυλου;

Ο Ρολάν άνασκίρτησε και φώναξε:

—Όποτε λοιπόν βρίσκεis ότι ο Ρομπέρ Κέρ μοιάζει στη φωνή και στο σουλούπι με τον πρώτο απ' τους δυο προσωπίδοφόρους;

—Άκριβώς! Μά δεν μπορεί. Βέβαια, να τον ύποπτευή κανείς...

—Μπά! Γιατί;

—Δεν κάνει κανείς ένα όνομα χωρίς νάχη κάποιον λόγο. Ποιό συμφέρον λοιπόν μπορούσε νάχη ο Ρομπέρ Κέρ να έγκλη το γέρο μαρκήσιο;...

Ο καπετάνιος δεν άπάντησε. Σκεπτόταν...

—Άλλωστε, συνέχισε ο καμπούρης, ο γραμματέας του κοντόσταυλου είναι λεβεντοπαίδο! Μ' έχει καθυποχρώσει...

—Έσένα;...

—Βέβαια. Αυτός μου χάρισε το σπιτάκι τούτο που μένω...

—Στο χάρισε; Ήταν δικό του λοιπόν;

—Ναι, όπως και το κομμάτι αυτό του δάσους.

Ο Βασιλιάς μας παραχώρησε στον κοντόσταυλο όλη την περιουσία του κόμητος ντε Καντάλ, του αϊρετικού και καταδικασμένου σε θάνατο για δολοφονία. Κι' εκείνος τη μεταδίδασε στο γαμματέα του.

Ο Ρολάν έκαμε μία κίνηση φρίκης.

—Όποτε λοιπόν, ψιθύρισε, ο κακούργος σφετερίσθηκε ό,τι άνήκε στο θύμα του! Γιατί να μην τον πνίξω, την ήμερ'ν εκείνη που τον είχα πιάσει απ' το λαιμό; Οάκανα άγία δουλεία μ' την πιστι μου!

Και πρόσθεσε με δυνατή φωνή:

—Έτσι λοιπόν, ευγνωμονείς τώρα κι' έξυμνείς αυτόν το Ρομπέρ...

—Και βέβαια αφού είναι ευεργέτης μου!

Ο Φερουιλάκ χαμογέλασε με πικρία κι' άποχαίρετσε τον καμπούρη.

★

Είχε άρχισει στο μεταξύ ο πόλεμος κατά των σύγγενων. Ο πρίγκηψ ντε Κοντέ κι' ο ναύαρχος Κολινύ είχαν γίνει άρχηγοί τους. Είτε όμως από άδεξιότητά τους, είτε από άποτυχία, έδωσαν νικημένο από κάθε σύγκρουσι με τους καθολικούς.

Στη μάχη του Σαιν-Ντενί, ένας πανύψηλος και πολύ άδύνατος καθάλλαρος διώκουσε ένα σώμα Σκωτσέζων που συμπολεμούσαν με τους λουθηρανούς. Αυτή ή μάχη θα μ' άσασαλήση ιδιαίτέρως. γιατί θ' άποτελέσει τον έπιλογο του δευτέρου μέρους της ιστορίας μας.

Άρχισε με μία μονομαχία του Άνρι ντε Μονμορανσύ με τον πρίγκηπα ντε Κοντέ, που έμεινε όμως δίχως άποτέλεσμα.

Στο μεταξύ οι Σκωτσέζοι, με το γίγαντα άρχηγό τους, έπετέθησαν στις δυνάμεις που διοικούσε ο κοντόσταυλος. Ο Ρολάν βρισκόταν στα δεξιά του Μονμορανσύ. Ο Ρομπέρ Κέρ, σ' άριστερά του, πολεμούσε για πρώτη φορά, κι' όμως έδειχνε άειθαύμαστο θάρρος, μαζί με μία παράξενη χαρά όσο έβλεπε το αίμα να τρέχει...

Ξέλησαν κι' οι δυο ν' άκολουθήσουν τον κοντόσταυλο, όταν ώρμησε κατά των σύγγενων. Τ' άλογά τους όμως δεν υπέρεσαν να φτάσουν το δικό του.

Παρ' όλα τα γεράματα του, ο Μονμορανσύ θέριζε τους ένηρους με το σπαθί του. Είχε σκοτώσει κι' όλος τρείς Σκωτσέζους, όταν βρέθηκε κάποια στιγμή περικυκλωμένος από δέκα άλλους, έτοιμους να τον πετσοκόψουν.

—Κανείς να μην τον άγγίξη! φώναξε ξαφνικά ο πανύψηλος άρχηγός τους. Είνε δικός μου!

Παραμέρισε τους άνδρες του και βρέθηκε άντίκρυ στον κοντόσταυλο.

—Μ' άναγνώριζεις, άρχοντα του Μονμορανσύ; τον ρώτησε.

—Ο γιος της Διάνας!... μουρμούρισε εκείνος χλωμιάζοντας.

—Ναι, το θυμα σου, ήμιε, πούραχεται ν' έκδικηθή για τον έαυτό του και για τους άδελφούς του!

Κι' ο Ζάν ντε Βιλαντώ τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε τον κοντόσταυλο. Ο γέρος πολεμιστής, χτυπημένος απ' τη σφαίρα στο πλεύρο, έγυρε πάνω σ' άλογό του.

Ο Ρολάν έφτανε με καλπασμό, θερίζοντας τους Σκωτσέζους στο πέρασμά του.

—Σκότωσε τον κοντόσταυλο, κακούργε; φώναξε. Κάνε την προσευχή σου!...

Το σπαθί του κατέβηκε με όρμη κι' έσκισε, στα δυο το κράνος του γίγαντος και το κεφάλι του μαζί.

Μόνον αφού έπεσε ο Ζάν ντε Βιλαντώ, πρόσθε ο Ρολάν τα χαρακτηριστικά του και τον άναγνώρισε.

—Νά πάρη ο διάβολος! είπε άνάμεσα στα δόντια του μ' αληθινή λύπη. Άν ήξερα ποιος ήταν, δεν θα τον χτύπουσα τόσο άσχημα...

Δίχως καν να σκεφθή ότι κινδύνευε να τον ποδοπατήσουν τ' άλογα ή να τον εκκοιλιάση κάποιος Σκωτσέζος, ξεπέζεσε κι' έσκυψε πάνω απ' τον έτοιμοθάνατο.

—Εγώ είμαι, Ζάν... ψιθύρισε. Εγώ, ο Ρολάν ντε Φερουιλάκ, ο φίλος σας... Συχωρέστε με... Δεν σας είχα άναγνωρίσει!

—Όχι μόνο σας συγχωρώ, άλλα σας ευχαριστώ... άπάντησε ο γιος της Διάνας.

Άνασκήθηκε λίγο, με κόπο, και πρόσθεσε με σβυσμένη φωνή:

—Σ' όλη μου τη ζωή, υπέφερα απ' την άδικία των ανθρώπων. Χάρισε σε σας, καλέ μου φίλε, θα γνωρίσω επί τέλους τη δικαιοσύνη του Θεού...

Έσφιξε ελαφρά το χέρι του καπετάνιου, έπεσε προς τα πίσω και ξεούχησε.

—Κρίμας το παλληκάρι! μουρμούρισε ο Ρολάν.

Και, βλέποντας το Ρομπέρ Κέρ, που κύτταζε πάνω απ' τ' άλογο του, πρόσθεσε:

—Μόνο παληάνθρωπο θ' άπομείνουν σ' αυτό τον κόσμο!...

Την άλλη μέρα, ξεούχησε κι' ο δούξ ντε Μονμορανσύ, κοντόσταυλος της Γαλλίας, έπειτα από μία μακρά συνομιλία με το γιο του Άνρι και το γραμματέα του Ρομπέρ Κέρ.

30

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Η κορτιζόνη θεραπεύει τον τέτανο

Μια αληθινή νεκρανάσταση

Ήταν μια ήλιόλουστη μέρα. Ένα παιδί έπεσε απ' το ποδηλάτο του και τραυματίστηκε βαθεία σ' ένα δάχτυλο του γόνατός του. Ωστόσο κανείς απ' τους δικούς του δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στα δύο αυτά άτυχηματα. Το παιδάκι, ηλικίας 4 χρόνων έκλαψε λίγο, μα παρηγορήθηκε πολύ γρήγορα.

Κανείς στο άγρόκτημα δεν φανταζόταν ότι οι δυο εκείνοι ελαφροί τραυματισμοί θα μετέβαλλαν το άνοράκι σ' ένα σπουδαιότατο περιστατικό της Ιατρικής επιστήμης: τον πόνο δηλαδή άσχετο στον οποίο εφαρμόστηκε μια καινούρια και πρωτοποριακή μέθοδος για τον άνωνα κατά του τετανού.

Τρεις μέρες μετά το δεύτερο άτυχημα η υπέροχη του παιδιού τούδωσε ένα ζαχαρωτό. Τού έδωσε στο στόμα. Μα ο μικρός δεν μπορούσε να το φάει. Κι έτσι η υπέροχη του έκπληκτος και τσομάνμενος...

— Μάσπασέ το! τού είπε εκείνη.

— Δεν μπορώ, μαμά... τραύλισε το άνοράκι.

Οι σιανόνες του είχαν άκνηπτήσει!

Τη νύκτα εκείνη έβγινε συχνά. Τό πρωί, όταν σηκώθηκε απ' το κρεβάτι πεσπατούσε μ' ένα παράξενο τόπο: 'Ο λαιμός κι' η πλάτη του φαίνονταν τελείως αλύγιστα. 'Η υπέροχη του υπέθεσε πως είχε κρουολογήσει.

Ύστερα από τρεις ημέρες, οι συστάσεις των υιών έγιναν μεναλύτερες και όδυνοές. Τότε οι γονείς του μικρού τον μετέφεραν στην Κλινική Μάγιο, στο Ρότσεστερ όπου τον ανέλαβαν πέντε γιατροί.

Οι σιανόνες του είχαν πια παραλύσει. Δεν μπορούσε ν' ανυψήσει το σώμα του, παρά ελάχιστα μόνο. Και στο πόσοσπο του υπήρχε κάτι σαν σαρκαστικός μορφοσμός — σύμπτωμα γνωστό στους γιατρούς και νοσολογικό. Τό παιδί είχε πάθει τέτανο!

Ο γιατρός Νόρμαν Κρίστεν-τεν και οι συνάδελφοί του εξέτασαν τις μικρές και έπονυμμένες πιά πληγές στα δάχτυλά του. Από εκεί είχαν υπή, προφανώς, τα μικρόβια του τετανού και είχαν προσβάλει το νευρικό σύστημα.

Η περίπτωσι ήταν σοβαρή. Κινδύνευε η ζωή του παιδιού... Τού έκαναν ενέσεις με τετανική αντιτοξίνη και με τα νεώτερα αντιβιοτικά, αλλά δεν ωφέλησαν σε τίποτε. 'Η κατάσταση του νευρολόγου, συνεχώς, από ώρα σε ώρα. Οι σπασμοί των

μυών γίνονταν συχνότεροι και έντονότεροι. Τινάζονταν ολόκληρο το μικρό σώματάκι του. Είχαν συγκεντρωθεί ύνα στην τραχεία κι' επιδόσαν την άνοπνο. 'Ο θάνατος πλησίαζε!...

Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, οι γιατροί αποφάσισαν να τού χορηγήσουν δοκιμαστικά κορτιζόνη. Τη νέα αυτή ούσια που ωφέλει σε τόσες άλλες ασθένειες. 'Αφού τού έκαναν την ένεση, περίμεναν το αποτέλεσμα.

Είχαν τó σώμα του μικρού να χαλαρώνεται, να ησυχάζει. Μπόρεσαν να τού κάνουν μια τομή στην τραχεία, για ν' αναπνέει εύκολα από κεί. Και τού έδωσαν κι' άλλη κορτιζόνη, μαζί με αντιβιοτικά.

Τη νύκτα εκείνη ήρθε η κρίσις. Και η ζωή νίκησε! Προς τα επμερώματα, οι σπασμοί είχαν σχεδόν σταματήσει. Χάρηκε ο μορφοσμός του προσώπου κι' η άκαμψία των σιανόνων. 'Η φυσιολογία του μικρού ήρθε.

Μπόρεσε επιτέλους να πάρει λίγη μαλακή τροφή, γάλα και γλυκούς φρούτους.

Η μάχη είχε κερδηθεί. 'Ωστόσο, χρειάστηκε να τού χορηγήσουν κι' άλλη κορτιζόνη, για τη συμπλήρωσι της θεραπείας. Την τετάρτη μέρα από τη μεταφορά του στο νοσοκομείο, έφαγε κανονικά και με όρεξη.

Την πέμπτη μέρα, οι μύς του λαιμού και της πλάτης του ήσαν τόσο καλά, ώστε μπορούσε ν' ανυψήσει με τó σανάγι του τα γόνατά του.

Γύρισε λοιπόν, στο σπίτι του, αλλά εξακολούθησαν να τού κάνουν καθημερινές ενέσεις κορτιζόνης. Λίγο αργότερα, οι γιατροί του νοσοκομείου βεβαιώθηκαν με λεπτομερή εξέταση ότι δεν υπήρχε πια κανένα ίχνος τετανού. 'Ο μικρός είχε θεραπευθεί.

Ήταν ο πρώτος άσθενής από τέτανο, που είχε σωθεί από τó θάνατο με την κορτιζόνη. 'Ο δόκτωρ Κρίστεντεν, που σκέφθηκε να εφαρμόσει αυτή τη θεραπεία είχε ήδη μελετήσει πολύ τον τέτανο πάνω στους 'Αμερικανούς πεζοναύτες που πολέμησαν στην 'Οκινάουα. Τό μικρόβιο της δροώσεως αυτής μπορεί να περιέγεται στο γάλα — των άγροτικών ιδίως περιονών — και να εισαχθεί στο σώμα από κάθε τοσάνα ή άμυνή.

Αν χορηγηθούν αντιτοξίνη και αντιβιοτικά ποσού τó μικρόβιο προσβάλει τους ιστούς των νευρών και τού έγκεφάλου, αναγκάζεται η ασθένεια. Δεν ωφελούν όμως όταν έχουν πάθει πια τα νευρικά κύτταρα — όπως στο περιστατικό που αναφέραμε πιο πάνω.

Σε τέτοιες λοιπόν, σοβαρές περιπτώσεις φαίνεται ότι η κορτιζόνη βοηθεί τόν οργανισμό ν' αναπτύξει την άμυνά του κατά της τοξίνης του τετανού.

Χρειάζονται ωστόσο κι άλλες πολλές δοκιμές, για να εξακριβωθεί τελείως ο ρόλος αυτού τού φαρμάκου.

❖❖❖
"Οχι κορτιζόνη στους φυματικούς"

Μια παρόξενη κι' άπροσδόκητη ένεση της κορτιζόνης απαγορεύει σοβαρά τους γιατρούς. Ένώ η όμοινη αυτή κάνει θαύματα στον άσθματισμό ή παρατεταμένη γρίπη της υπορεί ν' αναζωπύρωση μια άγνωστη ή σταματημένη φυματική μόλυνση. Ποά-ματιμύνη ένοση παρατηρήσιμη ή άκορετές τέτοιες περιπτώσεις. 'Απαγορεύεται λοιπόν η χορήγηση κορτιζόνης σε φυματικούς. Χρειάζεται δε επιφύλαξις και ποσόνή, ποσκειμένου περ άτόμων με πιθανή λαθάνουσα φυματική μόλυνση.

Γλυκίσματα με γλωρουμυκτίνη

Είνε συχνά πρόβλημα τó να πείσει κανείς τα μικρά παιδιά να πάρουν φάρμακα με δυσάρεστη γεύση. 'Η γλωρουμυκτίνη π.χ. είναι σάλε από τόν τύπο κι' από άλλες σοβαρές ασθένειες. Έχει γεύση πολύ πικρή. Μπορεί, βέβαια, να χορηγηθεί κλεισμένη μέσα σε καψούλες αλλά τó μέγεθος τους έμποδίζει τα μικρά παιδιά να τις καταπιούν. Τώρα λοιπόν οι νηπικοί σέαφθηκαν να παρασκευάσουν ένα είδος γλυκίσματος, που περιέχει την απαιτούμενη γλωρουμυκτίνη, αλλά χωρίς νανε δίδουν πικρό.

Τά πιο επικίνδυνα σπόρ

Η πυγμαχία θεωρείται συνήθως πολύ επικίνδυνο σπόρ. Κι' όμως μια άμερικανική στατιστική απέδειξε ότι, απ' όλα τά σπόρ, τóς πιο σποσότερους θανάτους προκαλεί τó υπαίχ — υπάλ: 43 μέσα σε μια περίοδο 32 έτών. Στό ίδιο διάστημα, τó ποσόσφαίρο είχε στο παθητικό του 22 θανάτους και τó υπόξ 21. Τά ποσότερα δυστύχηματα τού υπαίχ — υπάλ όφειλονταν σε κατάνυατα τού κοαίνου, τού δε υπόξ σε σπληνισμό θρομβών αί-



ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΦΥΤΕΥΕΙ ΦΥΝΤΑΝΙΑ

Η μηχανοποίηση της καλλιεργείας προοδεύει καθημερινά. 'Ο Άγγλος μηχανικός Ουίλλιαμ Ρίτσι έφευρε την μηχανή που βλέπετε πιο πάνω και που δεν σπέρνει μόνο σπόρους, αλλά φυτεύει και ολόκληρα φυτόνια. 'Η μηχανή αυτή θα αποδειχθεί ιδιαίτερα χρήσιμη για τις κηπουρικές ένοασίες και πόρ παντός για την καπνοκαλλιέργεια.

ματος στον έγκεφαλο. Τό υπάσκει — υπάλ έχει εις βάρος του μόνο 7 θανάτους, από έλαφρές πληγές που έτυχε να μολυνθούν κατόπιν. Τέλος, μέσα στα 32 χρόνια, σπινειώθηκαν μόνο 2 θάνατοι παλαιστών, ό ένας από διάσρηξί της σπλήνας κι' ό άλλος από τραυματισμό της σπονδυλικής στήλης και έπιπλοκή πνευμονίας.

Ανακαλύπτει τούς μεθυσμένους

Μια νέα ηλεκτροική συσκευή έπιτρέπει στους γιατρούς να διαπιστώνουν εύκολα αν ένα άτομο αναίσθητο είνε μεθυσμένο. Η αν ή άσφάλεια τών αισθήσεων τού όφείλεται σ' άλλο λόγο (διαβητική κώμα, δηλητηρίασις, έγκεφαλική αίμορραγία, έπιληψία, κλπ.). Παίρνει δηλαδή ένα δείγμα αίματος που βγαίνει από τούς πνεύμονές του, και δείχνει αυτόμάτως εάν περιέχει άλκοόλ και πόσο.

Κατά της αλλεργίας

Διάφορες σοβαρές αλλεργικές αντιδράσεις θεραπεύθηκαν με δικασία προκαΐνης (άναίσθητικό φάρμακο) και βιταμίνης C. 'Η μέθοδος αυτή εφαρμόσθηκε ως έσχατο μέσον σε κάποιο άσθματικό, στον οποίο είνε άποτύνη κάθε άλλη θεραπεία. Τού προκάλεσε δε μια έκπληκτική και μόνιμη βελτίωσι. 'Επίσης άποδείχθηκε άποτελεσματική η νέα μέθοδος σε 10 άτομα που είχαν μεγάλα έξανθήματα έντονου φαγούρα και άλλες σοβαρές αντιδράσεις όφειλόμενες σε τετανική αντιτοξίνη, νηπικιλίνη ή άλλα φάρμακα.

Βιταμίνες τού κατενυγμένου

"Όταν μεταναστεύει σε κρέας κατενυγμένο. Βάλετó μέσα σ' ένα δοχείο, για να μη γάνεται τó υγρό που σταλάζει απ' αυτό όσο ξεπαγώνει. Ύστερα μεταναστεύει σε τó υγρό αυτό σε σούπερ ή σε σάλτσες (ή μαγειρεύετε τó κατενυγμένο άμέσως, χωρίς να τ' αφέτε προηγουμένως να ξεπαγώσει). Αυτό συνιστούν οι ειδικοί διαιτολόγοι, γιατί άπεδείχθη ότι τó υγρό, περιέχει σημαντική ποσότητα σπουδαίων βιταμινών B.

Πνευμονίες από κόττες ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Οι κίνδυνοι από τά κατοικίδια ζώα

Οι γιατροί μιλούν για δυο είδη πνευμονίας: την τυπική και την άτυπη.

Η τυπική πνευμονία, ή ό-ποια χαρακτηρίζεται από την εμφάνισι ενός όξυτάτου πόνου, που έχει συνήθως την έδρα του στη βάση τού θώρακος, από τη ραχδαία άνοδο της θερμοκρασίας, που φτάνει τούς 40ο κι' από πτύελα που έχουν τó χρώμα σκουριάς, όφείλεται σ' ένα μικροβιακό κόκκο, τόν γνωστό πνευμονόκοκκο.

Η πνευμονία όμως μπορεί να προκληθεί και από έναν ιδ (ένα μικροτάτο σωματίδιο που μοιάζει με μικρόβιο, αλλά που δεν είναι μικρόβιο), όποτε έχουμε άτυπη πνευμονία.

Κατά τó 1918 και τó 1949 είχαν εμφανισθεί τέτοιες πνευμονίες και, μάλιστα, με μορφή έπιδημίας.

Η άπομάνωσι τών ιδών, που τις προκαλούν, καθωρρώθηκε σε μερικές περιπτώσεις, αλλά όχι σε όλες. Κατά τόν τελευταίο καιρό, όμως, παρατηρήθηκε ότι οι που προκαλούν άτυπες πνευμονίες μπορούν να μεταδοθούν από τά πιο άκακα κατοικίδια, όπως τά περιστέρια και τις κόττες. Οι γιατροί ενός άγγλικού στρατιωτικού νοσοκομείου ανέφεραν, πριν άπο λίγο καιρό, 13 περιπτώσεις άσθενειών τών άναπνευστικών όργάνων, που είχαν καθοδη από τά δυο αυτά κατοικίδια ζώα, που στην πραγματικότητα φαίνονται τόσο άβια.

Μερικά απ' αυτά ήταν άγυλεις φορείς, μετέφεραν δηλαδή, ίους πάνω στο σώμα τους, αλλά τά ίδια δεν είχαν ύποστη τη νησπή έπίδρασι τους. 'Αλλά, όμως, παρουσίαζαν άτα-θια, υπνηλία, έντερικές διαταραχές, νευρικήτητα, άπύσχαν-σι κτλ.

Από τούς 13 άσθενείς που προσεβλήθησαν από άγγλικό αυτό νοσοκομείο, 11 παρουσίασαν έκδηλα τά συμπτώματα της πνευμονίας, 1 βρογχίτιδα και άλλος 1 πνευμονική συμφο-ρησι με άρκετά δυνατούς πόνους στα πλευρά.

Τά χαρακτηριστικά συμπτώματα της πνευμονίας που προέρχεται από τά περιστέρια και τις κόττες είναι: έντονος και συχνός βήχας, ίσχυρές κεφαλαλγίες και μια μεγάλη κόπωση, που παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα και μετά την θεραπεία. Κατά κανόνα, η ανάρρωσι τών άσθενών από άτυπη πνευμονία γίνεται με βραδύτατο ρυθμό, αντίθετα με ό τι συμβαίνει στη συνήθη πνευμονία (έφ' όσον δεν παρουσιασθούν έπιπλοκές).

Η ραδιογραφική εξέτασι, στην άτυπη πνευμονία, παρουσιάζει τά ίδια συμφορητικά φαινόμενα τού πνεύμονος, όπως και στη συνήθη πνευμονία. Και τά άλλα συμπτώματα επίσης δεν διαφέρουν σημαντικά. Η μικροβιολογική έ-μμανάσις τών πτυέλων, όμως, άποκαλύπτει την ύποσρη τού είδικού ιδού, που αναφέραμε και

που είναι υπεύθυνος για τήν ασθένεια.

Η διάγνωση, αν πρόκειται για πνευμονία που όφείλεται σε ιδ, μπορεί να γίνει και με την εξέτασι τού αίματος.

Κατά κανόνα, ό όρρος τού αίματος τών άσθενών περιέχει συγκολλητικά στοιχεία, που συγκολλούν τούς ίδους μεταξύ τους και τούς μεταβάλλουν σε άμορφη μάζα. Μιλούμε τότε για θετική αντίδρασι, που σημαίνει ότι πρόκειται για πνευμονία, που όφείλεται σε ιδ. "Αν πρόκειται για συνήθη πνευμονία (που όφείλεται σε πνευμονόκοκκο), η αντίδρασι είναι άρνητική, δεν επέρχεται, δηλαδή, συγκολλησι τών ιδών.

Η τυπική και γενική θεραπεία είναι η ίδια όπως και στη συνήθη πνευμονία: άνα-παυσι στο κρεβάτι, γαλακτική διαίτα, χυμοί λεμονιών ή πορτοκαλιών, καρδιοτονικά, διουρητικά, καταπλάσματα, βεντούζες (για τήν καταπολέμηση της συμφορήσεως), όξυγόνο, άποχρεμπτικά, αναλγητικά κτλ.

Από τά αντιβιοτικά, η πενικιλίνη δεν φαίνεται να έχει σοβαρή έπίδρασι σε περιπτώσεις άτυπου πνευμονίας. Η χρυσομυκίνη, αντίθετα, παρέχει άριστα άποτελέσματα.

Η ασθένεια φαίνεται ότι δεν μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, αλλά από την έ-παφή με τά ζώα, που είναι φορείς τού ιδού.

Μπορεί επίσης να μεταδοθεί και από τά περιττώματά τους, όπως άποδείχθηκε, περιέχουν τόν ιδ που αναφέραμε. Μετά την άποξήρρωσι και τήν κοινιορτοποίησι τους, ό αέρας παρασύρει αυτούς τούς ίους, που εισέρχονται έτσι στα άναπνευστικά όργανα μαζί με τά μόρια της σκόνης.

Για τó λόγο αυτό, είναι ά-παραίτητα, αν έχετε κόττες ή περιστέρια στο σπίτι σας, ν' απολυμαίνετε συχνά τά μέρη όπου μένουν με Ντι-Ντι-Τί ή άλλα παρεμφερή φάρμακα. Με τόν τρόπο αυτό, καταστρέφονται οι ιδί, που μπορούν να προκαλέσουν τήν εμφάνισι της άτυπης πνευμονίας.

Προσέχετε, λοιπόν, τις κόττες σας και τά περιστέρια σας.

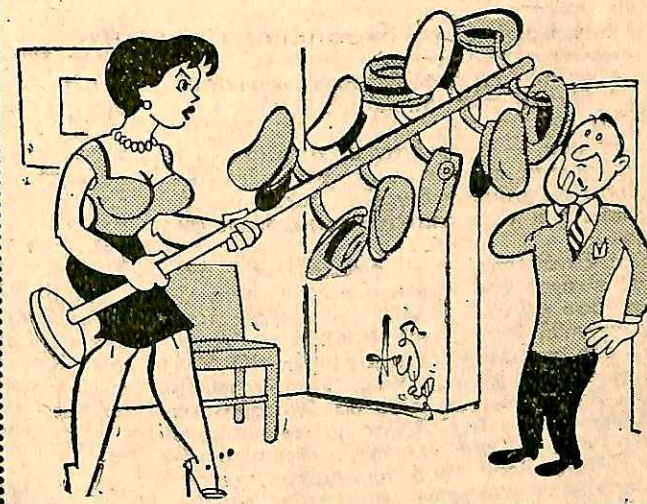
Η πιπεραζίνη έναντίον τών όξυσύρων

Τά σκουληκία είναι μια συνηθισμένη ασθένεια τών μικρών. Οι Γάλλοι γιατροί Μουρικών, Ρομάν και Κουανάρ άπέδειξαν ότι η πιπεραζίνη είναι έξαιρετο φάρμακο για τήν άπαλλεγή τού έντερικού σωλήνα απ' αυτά τά σκουληκία και ότι γίνεται άριστα άνεκτ κι' απ' αυτά άκόμη τά βρέφη.

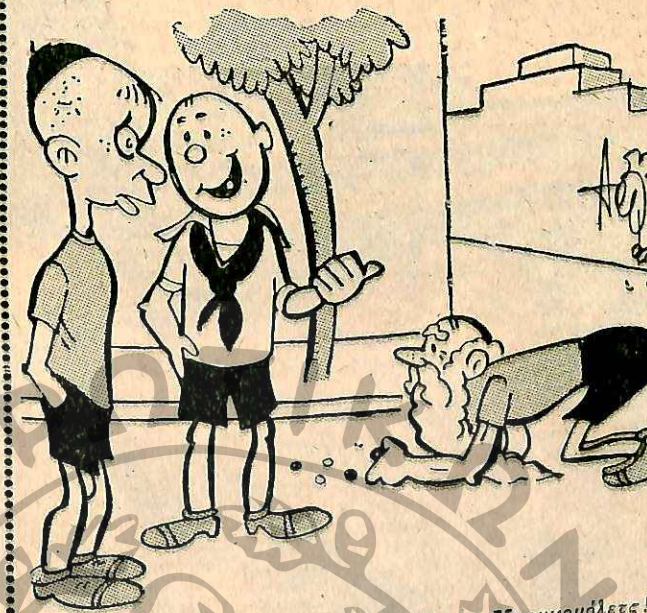
Η πιπεραζίνη είναι ιδιαίτε-ρως άποτελεσματική έναντίον τών όξυσύρων. Προκαλεί έπι-σης τήν όμαδική έξοδο μερικών άλλων παρασίτων τού έντερικού σωλήνα, που περιλαμβάνονται κάτω από τó γενικό όνομα "άκάρεας".

Υπολογίζεται ότι τά τελευταία αυτά, καθώς και οι όξυσυροι βρίσκονται μέσα στον έντερικό σωλήνα 644 τουλάχιστον έκατομμυρίων ανθρώπων στον κόσμο.

Γελωτοθεραπεία



— "Ωστε, Ριόκο, ύποπτεύεσαι ότι δεν σου είμαι πιστή;... Να πάρης, λοιπόν, τó... καπέλλο σου και να φύγης άμέσως!"



— Είπε ο παππούς μου... Τού κάναμε Μπαγκουάλεσα!... (Τού 'Αρχέλαου)



— Συγγνώμη, κύριε, τί τόν έχεις τάν... ελέφαντα; (Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

Η άκρογιαλιά ήταν έξημη και η ζέστη ένυχλητική. Όλοι όσοι είχαν πάρει το μπάνιο τους έτρωγαν τώρα κάτω από μια πέυγκο-λα και μονάχα μια γυναίκα νέα, με μύδρα γυαλιά και λυπημένη έκφραση ήταν ακόμα ξαπλωμένη στην ύγρη άμμουδιά. κυττάζοντας προς τον ουρανό. Φαινόταν κευρασμένη κι' έλεγες πως απόλαμβανε γλυκά τη μοναξιά της.

«Θεέ μου... σκεφτόταν με άγνοια — όλα τελείωσαν προαγματικά, όλες οι μέρες πούλησα ως σήμερα δεν είναι παρά μια άναμψη. Και τί θ' απογίνω τώρα δίχως αυτόν;»

Και ξανάβλεπε με τη φαντασία της διάφορες εικόνες από περασμένα, που ήταν ακόμη τόσο κοντά... Αλήθεια, ο έρωτάς τους είχε νεννηθή τόσο εύκολα! Αύτη, η Άννα, ήταν όλο γαλήνη κι' έμπιστοσύνη. Ο Μάξ την είχε παντρευτή... Ήταν μια άγάπη ήρεμη, δίχως σύννεφα που θα μπορούσε να βαστάξη αιώνια. Κι' όμως, νά, πριν άπόνα χρόνο είχε κιόλας τελειώσει. Τώρα θυμόταν... Ένα βράδυ του περασμένου χειμώνα ο Μάξ είχε γυρίσει στο σπίτι σαν ξένος. Και στις απαντήσεις του ήταν τόσο λιγολογος.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ

Άπ' τη στιγμή εκείνη ένοιωσε στην ψυχή της την άγωνία... Είχε βγί μονάχη της, κάποιο άπόγεμα, γιατί ο Μάξ της είχε πη πως είχε πολλή δουλειά στο γραφείο του. Η Άννα είχε πάει στο πάρκο ν' άνασπνεύση λίγο καθαρό άέρα. Ήταν άνοιξη κι' όλα ήταν άνθισμένα και τ' άρώματα πλημυρίζαν την άτμόσφαιρα.

Η Άννα είχε καθήσει σ' ένα πάγκο κοντά σε μια πάρα πολύ όμορφη κυρία. Θαύμαζε το θέλγητρό της, την κομψότητά της. Ξαφνικά η κυρία σηκώθηκε και προχώρησε προς έναν άντρα που τη χαιρετούσε χαμογελώντας. Κι' ο άντρας αυτός, άλλοιμονο, ήταν ο Μάξ!...

Άπό κείνο τ' άπόνευμα, άρχισε το μαρτύριο της Άννας. Δεν θέλησε να μ λήση, υπέφεσε σιωπηλά την άδισφορία του άντρός της. Και τώρα περνούσε έδω, σ' αυτή την άκρογιαλιά τις θερινές διακοπές της, μόνη και κλεισμένη



—Κι' αυτούς βέβαια! Ήθελα να μείνω κοντά σου όπως τον καιρό που ήμαστε άρραβωνιασμένοι. Έλα, πάμε να κάνουμε μπάνιο...

Την άρπαξε στην άγκαλιά του, τη σήκωσε σαν πούπουλο κι' έπεσαν μαζί στα δροσερά νερά.

Η θάλασσα τους χάιδεψε με τους άφρους της. Η Άννα ένοιωσε πως ο Μάξ ήταν ευτυχισμένος, πως είχε έρθει γι' αυτή γιά να την άναπήση σαν άλλοτε. Ποιό θαύμα λοιπόν είχε συντελεστή; Η καρδιά της χτυπούσε άπό άνεξήγητη χαρά και η ψυχή της έδιωχνε την άμφιβολία και τη ζήλεια που την είχαν βασανίσει.

Δίχως άλλο ο Μάξ είχε άργίσει να νοιώθη τη μοναξιά του, στο σπίτι τους και είχε τρέξει κοντά της γιά να την ξαναδεί να του χαμογελά. Η περιπέτειά του λοιπόν με την άλλη ήταν ένα έφήμερο καπνόςιο. Τόχε καταλάβε αυτό ο Μάξ, είχε καταλάβει πόσο η άλλη ήθελε να παίξη μαζί του, είχε καταλάβει ακόμα την άξιοπρεπή στάση της γυναίκας του, που υπόφερε σιωπηλά, στωικά.

Τά είχε καταλάβει όλα κι' ένοιωσε τύψεις. Άποζητούσε την Άννα, πούχε φύγει δίχως να του παραπνεθή, να του ζητήσει μια εξήγηση. Ίσως νάχε άπογορευθή, αυτός, άπ' την άλλη όταν την είδε σπίτι του, έτσι, έλεύθερη, ξεχτένιστη, δίχως τη γοητεία που τον είχε μαγέψει.

Ο Μάξ δεν ήταν άστατος. Είχε καλό χαρακτήρα. Μά η γυναίκα εκείνη ήξερε φαίνεται να κλέβη τις καρδιές των άνδρων. Κι' εκείνος, σε μια στιγμή άδυναμίας, έπεσε στην έρωτική παγίδα της και ξέχασε στη μυρωμένη άγκαλιά της τη γυναίκα του...

Μια ήμέρα η Άννα είχε άκούσει, δίχως να το θέλη, το Μάξ να τηλεφωνή κρυφά, άπό το σαλόνι σ' αυτή τη «γοητσα» του ήμικόζμου, που ήξερε να ντύνεται με τόση κομψότητα:

«—Άπόψε δεν θα βγώ... της έλεγε. Όχι, όχι, δεν μπορώ... Θα βγής μόνη σου, μ' ένα φίλο; Τά συγχαρητήριά μου! Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί είσαι τόσο ιδιότροπη. Μά, ναι, ναι! Πάντα!... Πώς; Καμιά φορά οι ιδιοτροπίες σου με πληγώνουν! Έχω άδικο; Διόλου!... Όρίστε, να σου τ' άποδείξω! Μήπως φόρεσες ποτέ το ώραίο εκείνο βραχιόλι που σου έκανα δώρο; Όχι, ποτέ! Κι' αυτό, γιατί δεν σου άρέσει ποτέ τίποτα!...»

Κι' ο Μάξ έκλεισε θυμωμένος το τηλέφωνο. Άπό τότε, η Άννα κατάλαβε πως είχε να κάνει με μια επικίνδυνη αντίζηλο. Μά δεν άλλαξε καθόλου τον τρόπο της άπέναντι στο Μάξ. Έπρεπε να νικήση με τα ίδια όπλα, σαν γυναίκα δηλαδή κι' όχι σαν σύζυγο, που διέκδικεί τα δικαιώματά της με σκληρές ζήλειες.

Η Άννα ήξερε να του παρουσιάζεται πάντα, σ' όλες τις ώρες της μέρας, άλλοιώτικη, πάντα θελκτική, τρυφερή, στοργική. Ήταν όμορφη άπό φυτικού της με το λυγρό σώμα της και την ώραία επιδερμίδα της. Και ήταν πολύ πιο νέα άπ' την άλλη, μόλις είκοσι τριών χρονών. Ο Μάξ τάχε καταλάβει όλα. Είχε συγκρίνει την Άννα του με την άλλη και η Άννα είχε νικήσει, δίχως σκληρές, δίχως φασαρίες, μόνο με τη στάση της.

Τώρα ο Μάξ άγκάλιαζε και φιλούσε με πάθος την Άννα του, ενώ οι σταγόνες της θάλασσας έλαμπααν πάνω στο πρόσωπό της και το γυμνό σώμα της σαν σταλακτίτες. Ο Μάξ άισθανόταν ν' ανθίζει ξανά στην καρδιά του ο έρωτας, ένοιωσε γύρω του τη θάλασσα ν' άνασαινη, με μίαν άναπνοή κανονική και δυνατή και κύταζε τη γυναίκα του στα μάτια, που, τώρα, έλαμπααν άπό χαρά.

—Άννα, Άννα μου, γλυκειά μου Άννα, της έλεγε. Εκείνη τον κύτταζε, μεταμορφωμένη, άχτινοβολώντας, κι' τον φιλούσε με το ίδιο πάθος, γιατί ήξερε πως τον είχε κερδίσει.

ΜΑΞ-ΠΩΛ ΦΟΥΣΕ

στον έαυτό της. Ο Μάξ δεν ήταν μαζί της. Γόν φανταζόταν στην πόλι μαζί με τη φίλη του. Ίσως να συναντιόντουσαν

και στο σπίτι της... —Κυρία, άκουσε ξαφνικά πίσω της μια φωνή, έλάτε στην πανσιόν. Ο άντρας σας σας περιμένει άπό έδω και μια ώρα.

—Ο άντρας μου! φώναξε έκπληκτη.

—Μάλιστα, κυρία ξανάπε η καμαριέρα. Έλάτε, οι άλλοι έφανα κιόλας...

—Πέστε, στον άντρα μου πως τον περιμένω έδω. Σε λίγο ο Μάξ ήταν κοντά της, μ' ένα σλιπ κι' έμοιαζε σαν ένα μεγάλο παιδί.

—Άγαπητή μου Άννα, της είπε, τί ιδέα να μ' άφήσης τόσην ώρα μόνο! Ακόμα δεν έφαγα... Άλλά καλύτερα, έτσι, θα πάρω το μπάνιο μου. Έλα, έλα και σύ!...

Η Άννα σώπαινε κυττάζοντάς τον μέσα άπ' τα μαύρα γυαλιά της. Έκείνος της άδναλε και γύρεψε να διαβάση μέσα στα καστανά μάτια της που έλαμπααν.

—Πώς είσαι Άννα; Δεν με ρωτάς γιατί ήρθα πριν άπ' την Κυριακή;

—Φυσικά, θέλω να το μάθω, Μάξ...

—Θέλησα να φύγω προοτήτερα, της άπάντησε καθώς καθόταν πλάι της. Είχα βαρεθή τη μοναξιά μου, την πόλι...

—Και τους κατόικους της ψέμματα; του είπε μ' έλαφρή ειρωνεία.

Η Βασιλίτσα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ζουανέττα υπεστήριξε ότι όλοι την κατηγορούσαν ότι δεν ήταν η κόρη της ντε Ροσβέλ δεν είχαν αποδείξεις! Παρουσιάστηκε τότε μπροστά της η Αθηνά Κασσάρα, μία κλονίστηκε από τις διαφωσεις της Ζουανέττας και βγήκε στο τέλος από το δωμάτιο ντροπισμένη. Κατόπιν όμως η Ούρσουλη Ρενωντέ έπεμψε με σταθερότητα ότι αναγνώριζε στο πρόσωπο της κόρης της ντε Ροσβέλ τη Ζουανέττα. Κι' άρχισε να της θυμίζει την παλιά ζωή της. Στο τέλος δήλωσε κατηγορηματικά ότι η Ζουανέττα είχε δηλητηριάσει το νεαρό Βαρώνο Όλιβιέ, επειδή δεν ήθελε να την παντρευτεί.

58ον Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκαν λυγμοί απ' το μέρος που καθόταν η Φράγκα με τη Βαρώνη Γιάκουμπεν.

Ο κ. Γκρολλιέ έριξε ένα βλέμμα γεμάτο συγκίνηση προς τη Βαρώνη, που σκέπασε τα μάτια της με το μαντίλι της και προσπαθούσε να συγκρατηθεί.

Ο εισαγγελέας, χλωμός και ταραγμένος, στράφηκε πάλι προς την Ούρσουλη και της είπε:

— Έξακολουθήστε, σας παρακαλώ, δεσποινίς, και διηγήστε τα γεγονότα, όπως ακριβώς συνέβησαν...

Αυτή υπάκουσε και εξιστόρησε με κάθε λεπτομέρεια τη δηλητηρίαση του Όλιβιέ, τη φυγή απ' το Παρίσι και την εγκατάλειψη του παιδιού — όπως ακριβώς τα είχε πει και στον κ. Ζερβάλ.

Η Ζουανέττα παρακολουθούσε τα λόγια της, ατάραχη. Άλλα, όταν άκουσε την Ούρσουλη να βεβαιώνει, ότι το μωρό, που γεννήθηκε στην οδό ντε Λα Τουρ, έπρεπε να ζήσει, ότι η Ρόζα φέρεσε πένθιμα για το θάνατο του δικού της παιδιού, που άρρώστησε, γιατί το απογαλάκτισε πολύ ωρίς, ενώ εκείνο που της είχαν παραδώσει για να το μεγαλώσει, δεν είχε πεθάνει, συγκινήθηκε σε απίστευτο βαθμό.

Η Φράγκα, λοιπόν, έλεγε την αλήθεια...

Η καρδιά της Ζουανέττας σπαραζόταν.

Άλλα δεν είχε καιρό για αισθηματικές συγκινήσεις.

Έπρεπε να υπερασπιστεί τον εαυτό της, να παλέψει και να σώσει τη ζωή της.

— Όσα λέει η δεσποινίς Ρενωντέ, απάντησε ψυχραία, κυττάζοντας τον κ. Γκρολλιέ Σαβέρν, επισημαίνοντας τη γνώμη που διατύπωσε πριν από λίγο. Είπε πως ολοφάνερο, ότι υπάρχει μία γυναίκα που μου μοιάζει καταπληκτικά και που λέγεται κυρία ντε Ροσβέλ. Για τον χαρακτήρα της και τα εγκλήματά της, μάς διηγήθηκε αρκετά η δεσποινίς...

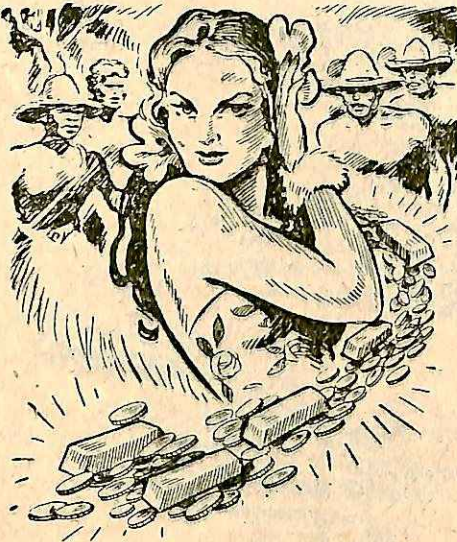
Άλλα το πρόσωπο αυτό, δεν είχε δυνατόν να είμαι εγώ και θα σας το αποδείξω!

Όσο κι' αν μου μοιάζει η γυναίκα εκείνη, δεν θα μπορούσε να μου μοιάζει σ' όλα γενικώς σε τέτοιο βαθμό, ώστε να ξεγελάσει όλο τον κόσμο.

Ξέρετε, βέβαια, ότι, όταν εγώ γύρισα απ' την Αθίνα με το σύζυγό μου, τον κόμητα ντε Ροσβέλ, όλα τα συγγενικά και φιλικά μου πρόσωπα, όπως σας είπα και προηγουμένως, παρά τους επίμονους ισχυρισμούς της Φράγκας, που μπορούσαν να δημιουργήσουν κάποια δυσπιστία, μ' αναγνώρισαν αμέσως, δίχως τον ελάχιστο δισταγμό.

Αν δεν ήμουν η πραγματική κόρη της ντε Ροσβέλ, η αλήθεια, πιστεύετε, ότι δεν θα βρισκόταν ένας τουλάχιστον άνθρωπος στους ανθρώπους μου, που ν' ανακαλύψει κάποια διαφορά, είτε στη συμπεριφορά μου, είτε στα μάτια μου, είτε στον τόνο της φωνής μου, στο χαμόγελό μου, στο βδίδισμά μου;

Ναι, αλλά η Ούρσουλη Ρενωντέ και



η Αθηνά Κασσάρα που έζησαν άκοκα χρόνια κοντά σας, δηλώνουν κατηγορηματικά πως αναγνωρίζουν στο πρόσωπό σας τη Ζουανέττα!... της απάντησε μ' ετοιμότητα ο κ. Γκρολλιέ-Σαβέρν.

— Ίσως... Όμως η μία δεν είδε διόλου τη Ζουανέττα εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια και η άλλη δώδεκα σχεδόν!... Η πρόβλεψη, λοιπόν, να παραδεχθείτε, ότι τα πρόσωπα, που δεν είχαν παρά δυο μόνον χρόνια να με δούν, ξεγελάστηκαν σ' απίστευτο βαθμό, όταν γύρισα απ' το ταξίδι μου η ότι οι δυο αυτοί μάρτυρες, η μαύρη κι' η δεσποινίς Ρενωντέ, που με αναγνωρίζουν με τόσο ευκολία, αν και πέρασε τόσοσ καιρός, έχουν θαυμάσιο μνημονικό κι' εξαιρετική παρατηρητικότητα!...

Κι' επί τέλους, όταν συμβή να υπάρχουν δυο πρόσωπα, που έχουν εξαιρετική ομοιότητα μεταξύ τους και που το ένα απ' αυτά είναι καλό και το άλλο κακό, γιατί θέλετε καλά και σώει να επιμεινέτε, ότι εγώ πρέπει να είμαι το κακό, το μοναχρό και το εγκληματικό!...

Γιατί τάχα δεν παραδέχεστε, ότι το



ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΚΟΜΩΣΕΙΣ

Ο Βασιλεύς των Παρισίων κομωτών Άντουαν πρόσθεσε στο ενεργητικό του έναν ακόμη εξωφρενικό άθλο φτιάχνοντας πάνω στο κεφάλι μιάς πελάτισσας του το γένιωμα αυτό, που παριστάνει ένα καλαθάκι με λουλούδια.

κακό πρόσωπο που ζητάτε, θα είναι εκείνο που δεν βρίσκετε και που δεν το είδατε ποτέ!...

Η Ούρσουλη Ρενωντέ βγήκε απ' την αίθουσα.

Η Βαρώνη Γιάκουμπεν, χωρίς ακόμη απ' την τρομερή της συγκίνηση, μίλησε πρώτη.

— Σας βεβαίωσα, πριν από λίγο, κύριε εισαγγελέ, είτε ότι έχω αποδείξεις. Οι αποδείξεις αυτές, είτε οι έξης:

Όταν ο κόμης ντε Ροσβέλ βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, τον παρακάλεσα να μάς εξηγήσει το σκοτεινό μυστήριο, που σκεπάζει αυτή την υπόθεση. Ενώ, λοιπόν, του έλεγα, ότι η εξομολόγηση του εγκλήματός του θα τον ανακούφιζε κι' ότι ο Θεός, βλέποντας τον να μετανοεί, θα τον ευσπλαγχνίζονταν, εκείνος μου αποκρίθηκε:

— Όχι, όχι, η αμαρτία μου είναι πολύ μεγάλη! Ο Θεός δεν θα με συγχωρήσει ποτέ!

Τότε η Φράγκα, που πάντα είχε αμφιβολίες για την ενοχή του πατέρα της και νομίζε — έξ αιτίας του σεβασμού που του είχε — ότι ξεγελάστηκε κι' εκείνος, όπως τόσο άλλοι, απέληξε.

— Ω! υπαυτά! φώναξε τότε και ρίχτηκε στο στήθος του. Πέστε μου τι απόγινε η άτυχη μητέρα μου, για να μπορέσω να την ξαναβρω και τότε ίσως σας συγχωρέσω!

Ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν παρακολουθούσε προσεκτικά τα λόγια της.

Εκτιμούσε υπερβολικά τη Βαρώνη Γιάκουμπεν και είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην τιμιότητά της. Κάθε τι που έλεγε ότι είδε ή άκουσε, ήταν γι' αυτόν σαν να το είχε δει και να το είχε ακούσει ο ίδιος.

Για μία στιγμή, η σατανική επιτηδεότητα της Ζουανέττας είχε κλονίσει την πεποίθησή του, μα τώρα ένας στεναγμός, από ανακούφιση βγήκε απ' το στήθος του, ενώ στο όμορφο πρόσωπο του κ. ντε Κομ-βρενόν άρχισε να ζωγραφίζεται πάλι η ιδιο απελπισμένη έκφραση.

Τι απάντησε τότε ο κόμης ντε Ροσβέλ; ρώτησε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν.

— Είπε τα έξης: «Πέθανε!... πέθανε!... Όχι συγχωρήστε με!... συγχωρήστε με!».

Και ξεψύχησε!

Αμφιβάλλετε τώρα που σας τα είπα όλα, κύριε εισαγγελέ; «Αν η γυναίκα που στέκεται εδώ αυτή τη στιγμή, ήταν η αληθινή κόρη της ντε Ροσβέλ, η οποία μοιάνατε με εμάς βεβαιώνει, ότι πέθανε; Θα έλεγε ψέματα στην κρίσιμη εκείνη ώρα του θανάτου;

Ναι, αποκρίθηκε ξαφνικά η Ζουανέττα. Όταν φυσικά, πεθαίνει ένας άνθρωπος λογικός, οφείλει να πη την καθαρή αλήθεια. Άλλ' όταν το μυαλό του έχει σαλπίσει από χρόνια, τη στιγμή που τον φοβούνται και τον προκαλούν με ποταμιά να μιλήσει, μπορεί ένας τίμιος και άμεροληπτος άνθρωπος να βασιστεί στα λόγια του;

Το συμπέρασμα αυτό της κόρης της, προέβλεπε μεγάλη έντυψη στον κ. Γκρολλιέ Σαβέρν. Κι' αυτή τη φορά, η κυρία ντε Ροσβέλ είχε δίκιο!...

Η κροαλή όμως εξακολουθούσε:

— Αν λοιπόν, κύριε εισαγγελέ, έγινε αυτή η αντικατάσταση που μου καταλογίζουν, τότε ο κόμης ντε Ροσβέλ κι' εγώ θα πρέπει να εξαφανισαμε την αληθινή κόρη μου! Και μάλιστα να την σκοτώσαμε, σύμφωνα με τα τελευταία λόγια του!...

Βέβαια, αποκρίθηκε η Βαρώνη Γιάκουμπεν. Την σκοτώσατε!...

Θεωρείτε βασίση την κατηγορία αυτή, κύριε εισαγγελέ; Ο κ. ντε Ροσβέλ, πιθανόν να ήταν νευρικός κι' επιπόλαιος, έγωιστής ίσως, αλλά μεταξύ των ανθρώπων που τον γνώρισαν υπάρχει έστω κι' ένας μονάχα που να τον κατηγορήσει ποτέ

για εγκληματία, για κοινό δολοφόνο γυναικών;

— Ίσως να μη δολοφόνησαν τη μητέρα μου! φώναξε η Φράγκα που δεν άντεχε πια ν' ακούει να μιλούν μ' αυτόν τον τρόπο για τον πατέρα της, όσο κι' αν ήταν ένοχος. Θα του επιβάλατε όμως έσείς τη θείκη σας και θα σας άφηνε να κάμετε ό,τι θέλετε, γιατί δεν ήταν ικανός να σας αντισταθεί.

— Εγώ! Εγώ! Με ποιά δικαίωμα, χωρίς αποδείξεις, με κατηγορείς έμένα για ένα τόσο φοικτό έγκλημα;

Δηλητηριάσατε το γυιό μου, τον Όλιβιέ Γιάκουμπεν, της φώναξε έξαλλη η Παυλίνα που φαινόταν έτοιμη να δρομήσει εναντίον της.

Θελήσατε να δολοφονήσετε την Τερέζα στη Μονιάρτη! φώναξε πάλι η Φράγκα. Κι' αυτό για να την ξεφορτωθώ πριν απ' τον πατέρα μου και να μπορέσετε έτσι να κρατήσετε την περιουσία της.

Μα αυτό πια είναι τρέλλα! έκανε η Ζουανέττα. Τι απαίσία λόγια είν' αυτά! Τον Όλιβιέ! Τον μνηστήρα μου, που τόσο τον αγαπάς και τόσο τον έκλαψα! Την Τερέζα! Την κόρη μου! Μιά μανά μπορεί ποτέ να προξενήσει κακό στο παιδί της;

— Ίσα-Ίσα γι' αυτό, για να μπορέσουμε να πείσουμε όλους ότι αποπειραθήκατε να την σκοτώσετε, θέλουμε πρώτα ν' αποδείξουμε ότι δεν είστε η μητέρα μας! είτε με σκληρή φωνή η Φράγκα.

Μα θα με κάνω να τρελλαθώ, ανήμπορο παιδί! Που να φανταστώ ότι ήταν δυο φορές τόσο φανταστικός πώς έκανα ένα τόσο φοικτό έγκλημα! Ο! Φράγκα! Φράγκα! δεν βαστάει η καρδιά μου να σε καταραστώ, αλλά η συνείδησή σου, που θα σε βασανίζει πάντα, θα είναι η εκδίκησή σου.

Ακούσε εκεί να κατηγορεί τη μητέρα σου για ένα τέτοιο έγκλημα! Θεέ μου! Συγγνώμη σου, όπως κι' εγώ την συγχωρώ, αλλά... Θα πεθάνω, σίγουρα δεν θ' ανθεξω περισσότερο στο μαρτύριο αυτό!

Η φωνή της ήταν τόσο πνευμένη κι' η έκφρασή της έδειχνε τόσο απελπισία, ώστε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν κλονίστηκε.

Η Ζουανέττα βλέποντας την έντυψη που δημιουργήσε η στάση της και το φερισμό της, ρίχτηκε τακσιμένη δίνον κι' έτοιμη να λιποθυμήσει σε μία πολυθρόνα.

Κι' έκλεισε τα μάτια της.

Την ίδια εκείνη στιγμή, το μεταξωτό παραπέτασμα της πόρτας παραμερίστηκε αδόρυκα και παρουσιάστηκε η Τερέζα θυμωμένη και ρόδινη σαν ανοιξιάτικο τριαντάφυλλο και με μάτια που μέσα τους έκαιγε το φως της ζωής και του λογικού.

Πίσω της διακρινόταν άοριστα η μορφή του Άντρεα.

Η Φράγκα τινάχθηκε όρθια σαν τρελή. Το ίδιο κι' η Βαρώνη Γιάκουμπεν. Ο Μωρίς ντε Κομβρενόν άρπαξε το χέρι του κ. Γκρολλιέ Σαβέρν κι' αυτός αναγκάστηκε να τον κρατήσει για να μην πέσει κάτω. Άλλ' η Τερέζα πρόφτασε μ' ένα της νεύμα να τους κάνει όλους να σωπάσουν.

Η Ζουανέττα ωστόσο άντελήθηκε την κίνηση της Φράγκας.

Σήκωσε άρνα τα βλέφαρά της και μονιώς βρέθηκε όρθια, κατάπληκτη.

Είχε αναγνωρίσει την Τερέζα!

Η νέα έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

Αυτό ήταν άκοκτο για να προφτάσει η κόρη της να συνέλθει.

Ανοίξε την αγκαλιά της γρήγορα και φώναξε στην κοπέλα:

— Α! κόρη μου!... Άγαπημένη μου κορούλα! Επ' τέλους!

Άλλ' η Τερέζα ήταν πιά δεσποτική κι' απότομη απ' τη Φράγκα.

— Πίσω κακούργα! φώναξε. Σου απαγορεύω να μου μιλάς! Κύριε εισαγγελέ, εξακολουθή! έπειτα, γυρίζοντας προς τον κ. Γκρολλιέ Σαβέρν, γυρίζοντας πάλι τον κ. Γκρολλιέ Σαβέρν, να διορθώσω το φοικτό λάθος, που οι αρχές κινδυνεύουν να κάνουν και να σας πω την αλήθεια. Ο δολοφόνος δεν είναι ο Ροβέρτος, ο νέος αυτός που είναι τόσο άναπτος σε μένα και στον Άνδρεα και που μου έσωσε τη ζωή, ξεδεύοντας τα λίγα χρήματά

του για να με περιποιηθεί, χωρίς μάλιστα να με γνωρίζει. Όχι, ο δολοφόνος δεν είναι αυτός στον οποίον ο Άνδρεας μ' εμπιστεύθηκε φεύγοντας, και που ο ίδιος με φρόντισε σαν αδερφό, όλο στοργή κι' αγάπη.

Όχι, Θεέ μου! Δεν είναι ο Ροβέρτος, που αποπειράθηκε να με σκοτώσει!... Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της Τερέζας κι' εξακολούθησε:

Ο δολοφόνος μου, το πρόσωπο που παραφύλαξε όλη την ημέρα και περίμενε τη στιγμή που θα έμενα μόνη για να δρομήσει απάνω μου να με χτυπήσει μ' ένα ξύλινο σφυρί και να καρφώσει ένα μαχαίρι στο στήθος μου, είναι αυτή εδώ η γυναίκα, που βρίσκεται μπροστά σας, η Ζουανέττα!

Ήταν ντυμένη με ανδρικά ρούχα. Ρώτησε την όμορφη αν — μόλις την κύτταξα — δεν την αναγνώρισα αμέσως, αν δεν την φώναξα με τ' όνομά της!

Ρώτησε την ακόμη αν την τελευταία στιγμή, που αγωνιζόμουν εναντίον της, πριν χάσω έντελως τις αισθήσεις μου, δεν την είπα άτιμη και δολοφόνο κι' αν δεν της υποσχέθηκα ότι θα ξαναγύριζα κι' απ' τον άλλο κόσμο άκούω, για να της βγάλω τη μάσκα απ' το πρόσωπό της και να την εκδικηθώ!...

Ορθιος, ακίνητος σαν μαρμάρινο άγαλμα, ο Άνδρεας ν' Άνζελύ δεν ξεκολλούσε τα μάτια του απ' τη γυναίκα του.

Ήταν φανερό πως βρισκόταν εκεί μόνο και μόνο για να την υπερασπιστεί από κάθε κίνδυνο. που θα παρουσιαζόταν ξαφνικά, αποφασισμένος να μη την εγκαταλείψει πιά ούτε στιγμή, για κανένα λόγο.

Υπερήφανη, ψυχραιμή κι' ατρόμητη η κ. ντε Ροσβέλ, άκουγε τα λόγια της Τερέζας.

Τι έχετε ν' αποκρίθητε, κυρία; την ρώτησε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν με αυστηρή φωνή.

Η απάντησή μου θα είναι πολύ απλή, κύριε εισαγγελέ! Η κόρη μου τρελή ύστερα απ' την απόπειρα που έγινε εναντίον της, κατηγορήσει τον γλύπτη Ροβέρτο για δολοφόνο της! Τώρα πάλι, ενώ εξακολουθεί να βρίσκεται στην ίδια διανοητική κατάσταση, κατηγορεί έμένα!...

Ελπίζω να καταλάβετε απ' τα λόγια της, ότι η άτυχη Τερέζα μου είναι τρελή... με χαμένα για πάντα τα λογικά του το φτωχό μου παιδί! Αυτή είναι η αλήθεια!

Όχι, φώναξε έξαλλη η Τερέζα, δεν είμαι τρελή! Το τέρας αυτό λέει πάλι ψέματα! Ναι, είναι σωστό πως η προμερή πληγή μου άνοιξε στο κεφάλι, μ' έφερε σε τέτοια κατάσταση, ώστε όλοι νόμισαν πως τρελλάθηκα. Η Φράγκα όμως με τη βοήθεια της νοιάς μου με γλύτωσε απ' τα εγκληματικά σχέδια της Ζουανέττας!



— Ένα λεπτό, Περσεφόνη μου, μη με τραβάς. Θέλω να δω ως πού θα φτάσει το θράσος τους!... (Του Β. Χριστοδούλου)

4

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Γενεβιέδη οδηγούσε μια κατσικά άναμεσα στους βράχους του Τιμεράλ. Τό πεισματάρικο ζωο τραβούσε το σχοινί παρασύροντας τη μικρούλα. —Σιγά, Μπασέζ! Σιγά! της φώναζε. Μά η κατσικά κατάφερε να σπάση το σχοινί. Και η μικρούλα κατακύλησε πάνω

Γκαλλιό πήγαινε ταχτικά στους βράχους του Τιμεράλ. Κι' ο πρίγκηπας πήγαινε κι' αυτός εκεί και τη συναντούσε. —Εφθίχαναν μαζί έκκλησούλες και καλύδες με κλαδιά, έπλεκαν στεφάνια με λουλουδιά του άγρου και περνούσαν ευχάριστες ώρες. —Γενεβιέδη, έλεγε ο πρίγκηπας, νά, πάρε χρήματα για την άρρωστη μητέρα

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΓΕΝΕΒΙΕΔΗ



του...
«Η μικρούλα έκλεινε τα μάτια της από ευτυχία, και τ' άσπρα της δόντια έλαμπαν, καθώς χαμογελούσε.
Ένα βράδυ — η Γενεβιέδη ή-

στις πέτρες κι' έμεινε άναίσθητη. Άνοίγοντας όμως σε λίγο τα μάτια της έννοιωσε ένα μαντηλάκι να της σκουπίζει το μέτωπο. Ένας ώριφος νέος είχε σκύψει πάνω της.

Είχε μεταξένια κυματιστά μαλλιά, δαντέλλες γύρω στα μαγκέτια, μια έσάρπα με χρυσά κορόσια κι' ένα διαμαντένιο μενταγιόν. Όλα αυτά έδειχναν πως δεν μπορούσε παρά να είναι ο γιός του δουκόσ ντε Παντιέρο, ο γοητευτικός πρίγκηπας ντε Λαμπάλ, ένα παιδί δεκαπέντε χρόνων.

Θαμπωμένη τώρα από τα δάκρυά της η Γενεβιέδη χαμογελούσε στον πανετικό πρίγκηπα. Λίγο αίμα είχε τρέξει από το μέτωπό της.

—Δεν είναι τίποτα! έίπε, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

Και άπάντησε στις έρωτήσεις που της έκανε ο πρίγκηπας. Την έλεγαν Γενεβιέδη Γκαλλιό. Ο πατέρας της ζευγάς στα ύποστατικά του δουκόσ ντε Παντιέρο, είχε σκοτωθή από έναν ταύρο κι' η μητέρα της ήταν άρρωστη. Τό μόνο άγαθό που είχε η χήρα Γκαλλιό ήταν μια καλύβα κι' η κατσικά. Η Γενεβιέδη περπατούσε ξυπόλητη...

Ο πρίγκηπας έπιασε την κατσικά και δέγοντάς την στην άκρη της μακρούς έσάρπας του, την έφερε κοντά στη μικρούλα...

—Δεν θά σε μαλλώσω γι' αυτό που έκανες σήμερα, έίπε ο δουκάς ντε Παντιέρο στο γιό του, όταν έμαθε την περιπέτειά του. Ο κ. ντε Φενελόν, ο παιδαγωγός σου άξίζει πιο πολύ από σένα. Τόν είδα να οδηγεί με σπολή έπισκόπου, στη σπάνη ένα βόδι που είχε ξεφύγει από μια φτωχή χωριάτισσα...

Από την ημέρα εκείνη, η Γενεβιέδη

Η Γενεβιέδη, άνοίγοντας σε λίγο τα μάτια της, είδε έναν ώριό νέο που είχε σκύψει πάνω της...

ταν τότε δεκαοκτώ χρόνων — ο πρίγκηπας της είπε άναστενάζοντας άπ' τα βάθη της καρδιάς του:

—Σ' άγαπώ τόσο πολύ, Γενεβιέδη!... Σ' άγαπώ τόσο, ώστε θάθελα να σου δώσω ό,τι έχω!...

—Ό! Κι' εγώ τό ίδιο, ύψηλότε! του άπάντησε η φτωχή μικρούλα, κατασκινημένη.

Και δείχνοντάς του τ' άδειανά της χέρια πρόσθεσε:

—Δεν έχω, άλλοίμονό, τίποτε για να σάς δώσω εγώ!...

«Ήθε μιά μέρα όμως που η Γενεβιέδη έπαψε πια να είναι παιδούλα. Και χάρισε την καρδιά της στον πρίγκηπα. Κι' οι βράχοι του Τιμεράλ έκούμπαν από τα μάτια των ανθρώπων τό πρώτο τους φίλημα. Έπειτα το-βήξαν μαζί για την καλύβα της. Η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά από έρωτα. Ο πρίγκηπας μπήκε μέσα με τη νέα.

—Άγαπήμένη μου μαιά! φώναζε η Γενεβιέδη... Μά...

Στάθηκε τρομαγμένη με κομμένη την έ-

νάσα... Τό τζάκι ήταν σβυστό... Ένας ρόγχος πνιγμένος άκούγόταν από τό κοεδάτι.

—Μαμά! Ξαναφώναζε η Γενεβιέδη με σπαραγμό.

Ένα σκελετωμένο χέρι άπλώθηκε, κουνήθηκε έλαφοά και ξανάπεσε βαυό, άσάλευτο.

Ο πρίγκηπας μόλις πρόφτασε να παρουσιάσει έναν Έσταυρωμένο στην έτοιμοθάνατη και να πη τα τυπικά λόγια γι' αυτή την περίπτωση: «Φύγε, ψυχή νοστιανική και πήγαινε να συναντήσεις τον Δημιουργό σου...».

Η Γενεβιέδη ρίχτηκε πάνω στο κορμί της μητέρας της. Στο μυαλό του πρίγκηπα πέρασε τότε μια σκέψη: Νά προσταύιση αυτήν που άγαπούσε. Νά φροντίση για τη φτωχή Γενεβιέδη, που είχε μείνει πια όλονόμνη στον κόσμο.

Και σκύβοντας πάνω άπ' τη νεκρή, έίπε:

—Κοιμήσου ήσυχα... Άγαπώ την κόρη σου. Άγαπώ την Γενεβιέδη και θά την παντρευτώ!... Σου τό δοκιμάζω στον Έσταυρωμένο που σου δώσα να φιλήσης πριν σβύση η πνοή σου...

Την ύπόσχεσή του, ο πρίγκηπας την κράτησε. Ο Λουδοβίκος των Βουρβώνων πρίγκηπ του Λαμπάλ και του Κοραντέν, άνθρωπος του Βασιλέως παντρεύτηκε τη μικρούλα Γενεβιέδη και της έδωσε τ' όνομα ενός οεαυδου: Την έκανε πριγκήπισσα ντε Σαιν Παέρ... Κι' άγαπούσε τό καθετί που άνήκε στη Γενεβιέδη του. Άκόμα και την ταπεινή καταγωγή της.

Μά η Γενεβιέδη δεν έζησε πολύ. Έπειτα από την έκπληρωσι του μεγάλου όνειρου της, πέθανε σε ηλικία δεκαοκτώ χρόνων. Όλοι πίστεψαν, βλέποντάς την όμορφιά, τη λάμψη και τη γλυκύτητα που είχε στη νεκρική της κλίνη, πως η Γενεβιέδη είχε πεθάνει από τη μεγάλη χαρά κι' ευτυχία της.

Ένταφιάστηκε σάν βασιλική πριγκήπισσα στην εκκλησία του Νιρέ άνάμεσα στο μαυσωλείο της Άρτεμίδος ντε Πουατιέ και στο κενοτάφιο του Βασιλέως Έρρίκου ΙΙ.

Υστερ' από τό θάνατό της μια άλλη γυναίκα ήταν μοιραίο να γίνη πριγκήπισσα ντε Λαμπάλ. Αυτή άποθανάτιστηκε στην Ιστορία σάν μια από τις πιο τραγικές ηρώιδες της: Εκείνη που τό κεφάλι της, πασάλειμμένο στα αίματα και καρφωμένο στην κορυφή ενός κονταριού, χρησίμεψε ως πρώτο τούτοιο της γαλλικής Έπανάστασεως, έγινε δεύτερη σύζυγος του πρίγκηπος ντε Λαμπάλ.

Ο πρίγκηπας την παντρεύτηκε από σεβασμό προς τη θέλησι του πατέρα του. Μά δεν άργησε να πεθάνη κι' αυτός από τη θλίψη, του και να πάν να συναντήση την πρώτη του άγάπη, τη λαοευτή Γενεβιέδη του.

Αργότερα, μέσα στο κιβώτιο όπου ο πρίγκηπας φύλαγε ό,τι πολύτιμο είχε, βόηκαν κοντά σε μια προσευχή, γραμμένη από τον Άγιο Λουδοβίκο, σ' ένα κομμάτι νηήσιο Τίλιο Έύλο και σέ μια έπιστολή του παππού του Βασιλέως Έρρίκου, τό πορτραίτο μιας νέας με άγγελική όψη ζωγραφισμένο από τον μεγάλο ζωγράφο Γκρέζ.

Ήταν τό πορτραίτο της Γενεβιέδης Γκαλλιό, της μικρής βοσκοπούλας του Τιμεράλ.

ΠΩΛ ΛΩΡΑΝ

Οι βλασφημίες αποδεικνύουν την ύπαρξη Θεού

Ένας Γάλλος κληρικός μέτοησε... πόσες βλασφημίες υπάρχουν στο Βιβλίο του Σάατρ «Ο διάβολος και ο καλός Θεός», στο «Βάγκχο» του Κοκτώ και στον «Βεβηλωτή» του Μωλινιέ. Βοήκε λοιπόν 29 στο πρώτο, 18 στο δεύτερο και 21 στο τρίτο. Τις χαρακτήρισε όμως, άκριβώς λόγω της βιαιότητας τους ως μια άκμή απόδειξη της ύπαρξεως του Θεού! «Γιατί είνε άδύνατον — έίπε — να έπιτιθείται κανείς με τέτοια σφοδρότητα εναντίον ενός φανταστικού όντος».

Η "πρόθεσις" ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΔΟΥΣ ΦΑΚΟΥ

Μια τολμηρή χειρουργική επέμβαση.

Επειτα από τη μεταμόσχευσι του κερατοειδούς, που εφαρμόζεται, από μερικά χρόνια σε μεγάλη κλίμακα τόσο στην Εύρώπη όσο και στην Άμερική, μια νέα έγχειρήσις στα μάτια, που είναι περισσότερο τολμηρή από την πρώτη, άπασχολεί σήμερα τους έπιστήμονας. Η έγχειρήσις αυτή συνίσταται στην αντικατάστασι του κρυσταλλώδους φακού, που αφαιρείται έπειτα από μια έγχειρήσι καταρράκτου, με μια «πρόθεσις» από «πλεξιγκλάς».

Ο καταρράκτης, που χαρακτηρίζεται, ως γνωστόν, από μια προοδευτική άμαύρωσι του κρυσταλλώδους φακού και προσβάλλει τό ένα μόνο ή και τα δύο μάτια, είναι μια πάθησις που μόνον με έγχειρήσι μπορεί να θεραπευθή. Προσπάθειες θεραπείας της με άλλα μέσα δεν έλειψαν, αλλά δεν απέδωσαν ως σήμερα άξιοσημείωτα άποτελέσματα.

Οι Ινδοί έθεράπευαν τον καταρράκτη, πριν από τρείς χιλιάδες χρόνια, με άφαίρεσι του κρυσταλλώδους φακού. Έκτοτε, η μέθοδος της άφαίρεσεως τελειοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό. Άλλ' ο άσθενής, που υπέστη έγχειρήσι καταρράκτου, δεν άνακτά καθ' όλοκληρίαν την όρασί του. Τό μάτι του χάνει την προσαρμοστική του ικανότητα. Είναι ύποχρεωμένος, εξ άλλου, να φορή ειδικά γυαλιά. Χωρίς αυτά δεν βλέπει σχεδόν καθόλου. Άλλ' ούτε μ' αυτά τα γυαλιά βλέπει καλά. Ένώ π.χ. διακρίνει τα αντικείμενα που βρίσκονται κατ' ευθείαν έμπρός, βλέπει παραμορφωμένα εκείνα που βρίσκονται στα πλάγια. Έκτος άπ' αυτό, όταν η έγχειρήσις γίνεται μόνο στο ένα μάτι, ο συντονισμός της όρασεως και με τα δύο μάτια είναι σχεδόν άδύνατος. Μια πρόδοσ στο κεφάλαιο αυτό άπετέλεσαν τα γυαλιά που εφαρμόζονται πάνω στο ίδιο τό μάτι. Άλλά πολλοί άσθενείς δεν μπορούν να τα άνεχθούν.

Για την αντιμετώπισι όλων αυτών των δυσχερειών ο Άγγλος χειρουργος Χάρολντ Ρίντλεϋ έπένοησε μια πρωτότυπη μέθοδο, που έφηόμοσε με έπιτυχία σε μεγάλο άριθμό περιπτώσεων: Άντικαθίστα δηλαδή τον άφαιροθέντα κρυσταλλώδη φακό μ' έναν άλλον τεχνητό από «πλεξιγκλάς».

Για την αντικατάστασι αυτή, ο δόκτωρ Ρίντλεϋ προτίμησε τό «πλεξιγκλάς», που είναι μια συνθετική ούσια, για τό λόγο ό,τι δεν προκαλεί καμιά άντίδρασι στους ιστούς του ματιού. Δεν ύστερεί εξ άλλου, από τό γυαλί ως προς τη διαφάνεια γιατί ή πυκνότης του είναι κατώτερη από εκείνη του κοινού γυαλιού.

Ο δόκτωρ Ρίντλεϋ, έπειτα από πολλά πειράματα — άκεκατά άπ' αυτά δεν πέτυχαν όπως έυολόγησε ο ίδιος — καθώρισε ως έξης τις διαστάσεις της «πρόθεσεως»: διάμετρος 8,35 χιλιοστά, πάχος 2,40 χιλιοστά.

Η τεχνική της αντικαταστάσεως είναι δυσχερεστάτη, άλλ' ο δόκτωρ Ρίντλεϋ ύπενθυμίζει ό,τι δεν παρουσιάζει μεγαλύτερους κινδύνους από εκείνους μιας έγχειρήσεως καταρράκτου.

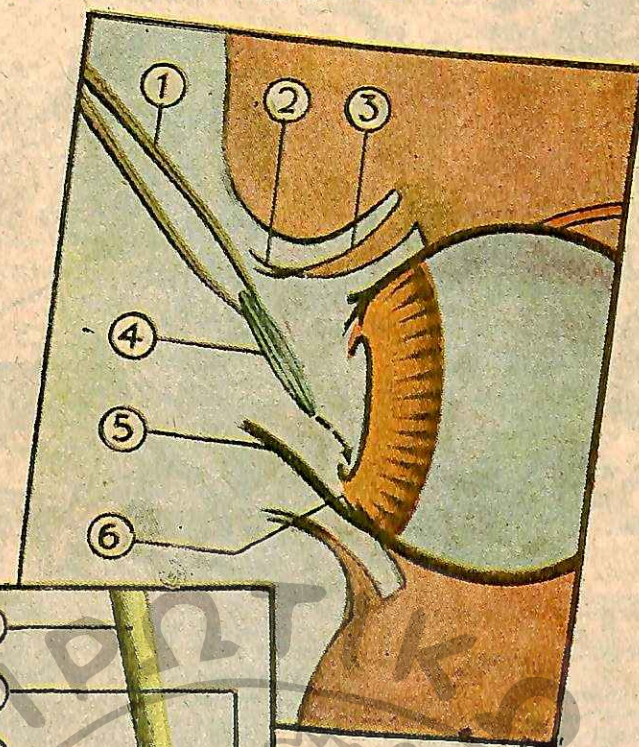
Ο τεχνητός κρυσταλλώδης φακός εφαρμόζεται στο μάτι είτε άμεσα μετά την άφαίρεσι του φυσικού, κατά τη διάρκεια της ίδιας έγχειρήσεως, είτε έ-

πειτα από λίγον καιρό, με καινούργια επέμβασι.

Ο άσθενής υποβάλλεται σε τοπική άναισθησία με κοκαΐνη. Η «πρόθεσις» εισάγεται κάτω από την ίριδα και προσαρμόζεται κατόπιν με μια έλαφρή πίεσι μεταξύ του κερατοειδούς και του σκληρωτικού χιτώνος. Ο έγχειριζόμενος μπορεί ν' άφήση τό κρεβάτι την τρίτη ημέρα μετά την έγχειρήσι. Την όγδόη ημέρα, τέλος, ξαναδρίσκει την όρασί του.

Ο δόκτωρ Ρίντλεϋ έκαμε ως σήμερα πολλές παρόμοιες έγχειρήσεις. Η έπιτυχία ήταν άπόλυτη στα 88% των περιπτώσεων. Ο ίδιος, άλλωστε, έμολογεί ό,τι η μέθοδος του είναι έπιδεκτική βελτιώσεως και εργάζεται προς αυτή την κατεύθυνσι.

Ο τεχνητός κρυσταλλώδης φακός έπιφέρει μια έλαφρή τροποποίησι της όρασεως, για τό λόγο ό,τι δεν



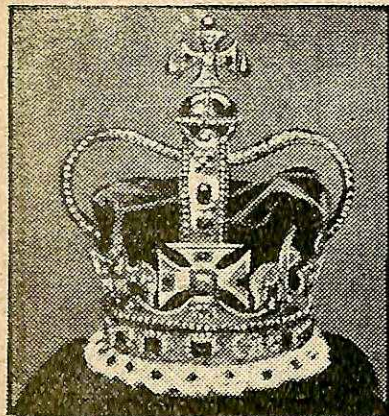
είναι καθ' όλα όμοιος με τό φυσικό και άκόμη γιατί δεν έπιτυγχάνεται ή άπόλυτη προσαρμογή του. Άλλ' ή τροποποίησι αυτή είναι άνεπαίσθητη και δεν έπηρεάζει στο σύνολό της αυτή την άίσθησι.

Η έγχειρήσις άποδίδει άριστα άποτελέσματα είτε άφαιρεθή ο κρυσταλλώδης φακός του ενός μόνον ματιού, είτε και των δύο. Ένα άλλο άξιοσημείωτο δυο. Η «πρόθεσις» είναι ό,τι ή «πρό-χαρακτηριστικό είναι ό,τι ή «πρό-θεσις» δεν ένοχλεί καθόλου τον άσθενή. Συμβαίνει, δηλαδή και έ-δω ό,τι και στην περίπτωση των «πρόθεσεων» στα δόντια: Αίσθάνεται κανείς κάποια μικρή ένόχλησι τις πρώτες ημέρες, ύστερα όμως συνθίζει τελείως.

Οι «πρόθεσεις» του κρυσταλλώδους φακού έχουν τό πλεονέκτημα έναντι εκείνων των δοντιών ό,τι δεν έχουν ανάγκη άντικαταστάσεως, διότι τό μάτι παραμένει άμετάβλητο, ενώ τα όύλα παθαίνουν άλλιώσεις και τότε χρειάζεται νέα «πρόθεσις».

Έπ' άνω δεξιά: Κατά την έγχειρήσι, γίνεται μια τομή στον κερατοειδή χιτώνα και ο κρυσταλλώδης φακός, που αφαιρείται, αντικαθίσταται με μια «πρόθεσις». Κάτω: Η «πρόθεσις» εισάγεται κάτω από την ίριδα. 1) Λαβίς. 2) Βλεφαρίδες. 3) Βλεφάρα. 4) Τεχνητός κρυσταλλώδης φακός. 5) Κερατοειδής χιτών (άνοιχτός). 6) Ίρις. 7) Λαβίς. 8) Ράβματα. 9) Άνοιγμα μετά από κερατοειδούς και του σκληρωτικού. 10) Τεχνητός κρυσταλλώδης φακός. 11) Ίρις.

43



Με τὸ στέμμα αὐτὸ θὰ στεφθῇ Βασίλισσα ἡ Ἐλισάβετ.

Πὼς θὰ γίνῃ ἡ στέψις ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Παλιὰ ἔθιμα πὺν θὰ ἀναβιώσουν

Οἱ οικονομικοὶ καὶ πολιτικοὶ λόγοι ἐπέβαλαν τὴν ἀναβολὴ τῆς στέψεως τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, πού ἀντὶ γιὰ τὸν προσεχὲ Σεπτέμβριο θὰ γίνῃ τὸν Ἰουνίῳ τοῦ 1953. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι μεσολαβεῖ ὡς τότε ἕνας χρόνος, ἄρχισαν κιόλας οἱ προετοιμασίες.

Γιὰ τὴ τελετὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖται μακρὰ προπαρασκευὴ, τεράστιες δαπάνες καὶ ἀτελείωτες πρὸβες. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα μέρη τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας εἶνε τὸ νὰ μᾶθῃ καθένas ἀπὸ ἐκείνους πὺν θὰ μετᾶσχουν στὴν τελετὴ τὸν ἀκριβὲς ρόλο του. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ, βέβαια, χρειάζεται καιρὸς.

Παλαιότερα, ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴ τῆς στέψεως στὸ ἀββαεῖο τοῦ Οὐεστμίνστερ, ὁ μονάρχης ἀποτραβιόταν στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἔμενε νηστεϊκὸς ἐπὶ 24 ὥρες. Τὴν ἐπομένη, δινοῦσαν ἕνα μεγάλο γεῦμα, στὸ ὁποῖον ἔπαιρναν μέρος ὅλοι οἱ λόρδοι καὶ οἱ εὐγενεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοί.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, καθένas ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ἕνα ὠρισμένο ρόλο. Ἄλλος π. χ. βοηθοῦσε τὸ βασιλῆα νὰ πλύνῃ τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό του, ἄλλος τοὺ παρουσί-αζε τὴν πετσέτα γιὰ νὰ σκουπισθῇ, ἄλλος σκόρπιζε λουλούδια στὸ πάτωμα.

Σὲ μιὰ ὠρισμένη στιγμή, ἔμπαινε μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου ὁ «πρωταθλητὴς τοῦ βασιλῆα» ὠπλισμένος ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἔκανε τρεῖς φορές τὸ γύρο τῆς αἰθούσης καὶ κάθε φορὰ προκαλοῦσε σὲ μονομαχία μέχρι θανάτου «ἐκείνον πὺν θὰ τολμοῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ στεφθεὶς μονάρχης» δὲν εἶνε ὁ νόμιμος καὶ ἄξιος κληρονόμος τοῦ στέμματος τῆς Ἀγγλίας. Ἀναφέρονται, μάλιστα περιπτώσεις, πὺν ὁ «πρωταθλητὴς τοῦ βασιλῆα» ἦ, ὅπως θὰ λέγαμε, τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, ἔκαμε αὐτοῦ τρεῖς γύρους ἐπιτυχῶς!

Αὐτὴ ἡ περιεργὴ ἐμάνισις τοῦ «πρωταθλητοῦ» καταργήθηκε ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Βικτωρία. Δὲν εἶνε ἀπίθανο, ὅμως, νὰ ἀναβιώσῃ κατὰ τὶς προσεχεῖς τελετὲς τῆς στέψεως, γιὰτὶ ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ δὴλωσε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τηρηθοῦν ἐπακριβῶς ὅλες οἱ παλιές συνήθειες.

Μιὰ ἄλλη παραδοσιακὴ ὀρίζει ὅτι, πρὶν ἀπὸ τὴν τελετὴ τῆς στέψεως, πρέπει νὰ γίνῃ ἡ εξέταση ἀπὸ εἰδικὸ δικαστήριον τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομίων πὺν ὑποστηρί-

ζουν ὅτι ἔχουν οἱ εὐγενεῖς, καθὼς καὶ διάφοροι κληρικοί, ἀνώτατοι λειτουργοὶ κλπ.

Τὸ δικαστήριον αὐτὸ προεδρεύεται ἀπὸ τὸν δούκα τοῦ Νόρφολκ, πὺν εἶνε ὁ γενικὸς τελετάρχης τῆς στέψεως.

Κατὰ κανόνα, πρῶτος ἐμφανίζεται ὁ διάκονος τοῦ Οὐεστμίνστερ, πὺν διεκδικεῖ τὸ προνόμιον νὰ διδάξῃ στὸν βασιλῆα ἡ τὴν βασίλισσα τὸ τυπικὸ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν τελετῶν, νὰ δοθῇ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κανταβριγίας κατὰ τὶς ἱεροτελεστίες καὶ νὰ διαφυλάτῃ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ Οὐεστμίνστερ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ κοσμήματα τῆς στέψεως, ἔναντι ὠρισμένων ἀποδοχῶν καὶ ἐκτάκτων κερδῶν πὺν καθορίζει.

Ἀκολουθοῦν οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Νιούκαστλ καὶ τοῦ Λίμπερ, πὺν διεκδικοῦν τὸ προνόμιον νὰ στέκονται πλάι στὸ βασιλῆα κατὰ τὴν μετάβασι τῆς πομπῆς ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα στὸ ἀββαεῖο τοῦ Οὐεστμίνστερ ἢ, ἀνὰ πρόκειται γιὰ βασίλισσα, νὰ τὴν κρατήσουν στὰ χέρια τὸν σὲ περίπτωση λιποθυμίας.

Ἰσχυρὰ ἔρχεται ἡ σειρά τοῦ κόμπος τοῦ Χέρλντ, πὺν ζητεῖ νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἀκολουθῇ τὴν πομπὴ κρατῶντας στὰ χέρια του μιὰ ἀσημένια ράβδος, ὁποῦ 12 σύγγιον, τοῦ δοκῆς τοῦ Νιούκαστλ, πὺν ζητεῖ νὰ ἐπικυρωθῇ τὸ προνόμιον τοῦ νὰ προμηθεύσῃ τὸ βασιλῆα τὰ γάντια, πὺν θὰ φορέσῃ κατὰ τὴν τελετὴ τῆς στέψεως καὶ νὰ στέκεται δεξιά του, σὲ τρόπον ὥστε ὁ μονάρχης νὰ μπόρῃ νὰ στηρίξη τὸν αὐτοῦ, ἀνὰ ἀισθανθῇ τὴν ἀνάγκη κλπ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἔχουν καμμιὰ θαυμάσια σημασία. Οἱ Ἀγγλοὶ σέβονται, ὥστόσο, αὐτὲς τὶς παραδόσεις.

Τὴν τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ ἐπομένου ἔτους θὰ παρακολουθήσουν 844 ὁμότιμοι, πὺν φέρουν τὸν τίτλο τοῦ βαρόνου καὶ μερικές δεκάδες μαρκησίων καὶ δούκων. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς θὰ φοροῦν τὶς παλιές μεσαιωνικὲς στολές τους καὶ στέμματα, ἀνάλογα μὲ τὸν τίτλο τους.

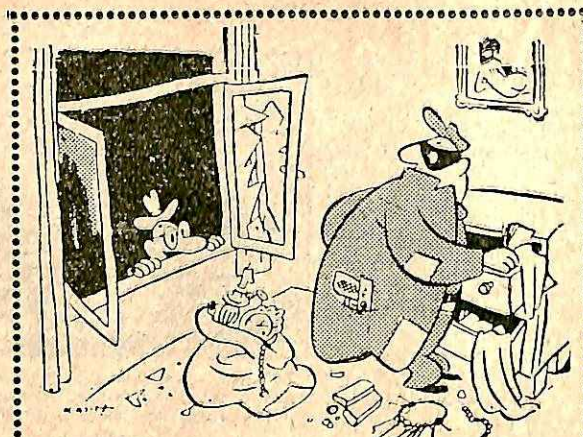
Στὴ βασίλισσα θὰ παραδοθῶν, κατὰ τὴν αἰσίξι τῆς, στὸ ἀββαεῖο τοῦ Οὐεστμίνστερ, τὸ στέμμα, τὸ σκήπτρο, ἡ ράβδος, ἡ σφαίρα, τὸ εἶδος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἕνα λευγαὶ χρυσά σπηρούνια.

Τὸ στέμμα στολίζεται ἀπὸ ἕνα μεγάλο ρουμίνι καὶ ἕνα σάπφειρον τοῦ ἰδίου μεγέθους, ἀπὸ 16 μικρότερους σάπφειρους, ἀπὸ 11 σμαράγδια, ἀπὸ 4 μικρὰ ρουμίνια, ἀπὸ 1363 μπριγιάντια, ἀπὸ 147 μικροὺς ἀδμαντὰς, ἀπὸ 4 μεγάλα μαογαριτάρια καὶ ἀπὸ 273 μικρότερα.

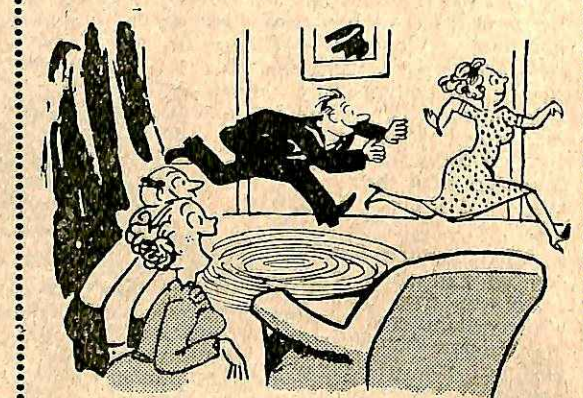
Ἡ σφαίρα εἶνε φτιαγμένη ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι καὶ ἔχει διάμετρο 15 ἐκατοστῶν. Στολίζεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ πολλοὺς πολύτιμους λίθους, μετὰ τῶν ὁποίων ξεχωρίζει ἕνας ὡεὶδης ἀμέθυστος. Τρεῖς εὐγενεῖς, πὺν θὰ στεκωνταὶ στὰ δεξιά τῆς, θὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν σφαίρα τὴν τρία ξιφὴ ἀπὸ τὶς θήκες τους καὶ θὰ τὰ ἐπιδείξουν τοὺς παρισταμένους.

Στὴν τελετὴ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1953 θὰ παραστοῦν 7000 προσκεκλημένοι: ἀντιπρόσωποι ξένων κρατῶν, πρίγκηπες, ὁμότιμοι, μέλη τοῦ Κοινοβουλίου κλπ.

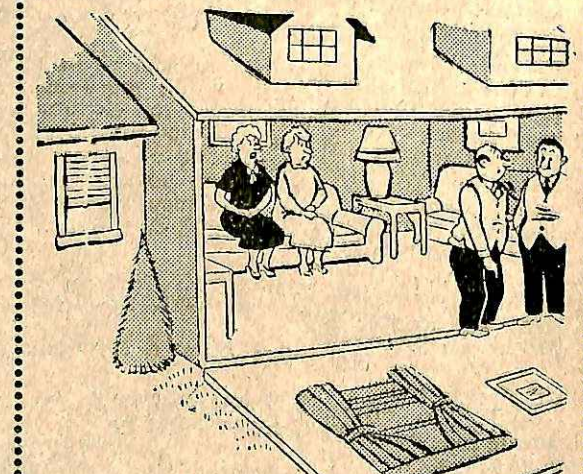
Οἱ Ἀγγλοὶ ἄρχισαν κιόλας νὰ προετοιμάζονται γι' αὐτὴν. Τὸ 1953 θὰ ὀνομασθῇ «ἔτος τῆς στέψεως». Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις, τόσο τῆς δημοσίας ὥς καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, θὰ φέρουν τὴν σφραγίδα αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, πὺν συμβολίζει στὰ μάτια τῶν Ἀγγλων τὴν ἐθνικὴ ἐνότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας.



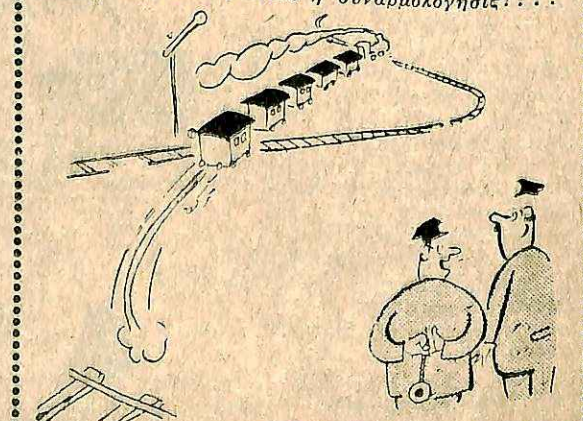
Ὁ σὺ ζυγος: Ψιτ, φίλε! Γιὰ κῦττα ἂν κοιμᾶται ἡ γυναῖκα μου, νὰ μὴ κ' ἐγώ...



Μοῦ φαίνεται, Ὁρασύβουλε, πὼς ἐπὶ τέλους βρέθηκε ὁ γαμπρός!...



Ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν πήραμε αὐτὸ τὸ ἔτοιμο σπῆτι, ὁ ἄντρας μου θέλει νὰ δείχνῃ σ' ὅλους τοὺς φίλους του, πὼς γίνεται ἡ συναρμολόγησις!...



Δὲν γινώσκω ἄλλοιως! Ἐχει καθυστέρησι 20 λεπτῶν!...

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ πὺν σώζουν τὴ ζωὴ

Τὸ ἰδεώδες ἀναισθητικὸ καὶ τὸ «αἷμα ἀπὸ κοκκινγοῦλια»

Οἱ νέες μέθοδοι γιὰ τὴν ἀσθησία τῆς ζωῆς τῶν ἀσθενῶν, πὺν δοκιμασθήσαν στὶς σκανδιναυικὲς χώρες, εἶνε ἀληθινὰ ἐπαναστατικές. Ἐστὶ, στὴ Στοκχόλμη, οἱ χειρουργοὶ ἐνὸς νοσοκομεῖου κούνησαν μ' ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλι τους, ὅταν ἐξέτασαν τελευταίως ἕνα νέο μὲ προσωρημένο καρκίνον τοῦ πνεύμονος. Ὑπολόγισαν ὅτι θὰ γοειάζονταν 9 ὥρες τὸ λιγώτερον γιὰ νὰ τὸν ἐνχειρισθῶν, κ' ὅτι δὲν θὰ ὑπορούσε ν' ἀνέξῃ περισσότερο ἀπὸ 2 ὥρες κάτω ἀπ' τὸ νεοσουργικὸ μανταλὶ. Βρίσκονταν λοιπὸν μπροστὰ σ' ἕνα δίλημμα.

Ἡ μοναδική τους ἐλπίδα ἦταν μιὰ νέα συσκευή, πὺν ἀντικαθιστᾷ τοὺς πνεύμονες στὴν ἀναπνευστικὴ λειτουργία τους. Ἀφοῦ ἀποκοίμωσαν τὸν ἄρρωστο μὲ νιτροῦδες ἀέριον, ἀνοίξαν τὸ στήθος του καὶ συνέδεσαν τὴν συσκευή μὲ τὸ κυκλοφορικὸ τοῦ συστήματος. Ἐστὶ, ὑπόρσαν νὰ τὸν ἐνχειρισθῶν μ' ὅλη του τὴν ἀνεσι.

Ἡ ἐπέμβασις κράτησε σωστὲς 11 ὥρες, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἔγινε καλά.

Ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστη εἶνε μιὰ νέα «θεομοκοιτία» γιὰ τὰ πρόωγα γεννημένα παιδιά. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μιὰ γυναῖκα γέννησε τοῖς 24 ἡμέραις, στὸ συνηθισμένον νοσοκομεῖον Τρολάντεν. Ὁ τοκετὸς ἐπῆλθε 3 μῆνες ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸ κανονικόν. Τὸ ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά πέθανε αἰέσως. Τὸ δεύτερον ζύνει 1 κιλό καὶ τὸ τρίτον μόλις 700 γραμμάρια.

Εἶχαν ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ ἐπιζήσουν. Ὡστόσο, οἱ γιᾶτροὶ τὰβῆσαν αἰέσως στὴ θερμοκοιτίδα, μὲ κατάλληλη θερμοκρασία, νοσηρῶντας τοὺς κανονικά ὁργανοὺς καὶ διατρέφοντάς τα μ' ἕνα σάλμα.

Στὶς πρώτες 24 ὥρες, τὸ βάρος τους ἐλαττωτόνως συνέβη. Ἐπειτα ἄρχισε ν' αὐξάνεται σιγὰ-σιγὰ. Τὰ βρέφη πέρασαν τὴν κρίσιμη φάσι. Ἐζήσαν καὶ ἀναπνύθηκαν κανονικά. Μετὰ 3 μῆνες, εἶχαν τὸ βάρος καὶ τὸ ὕψος φυσιολογικῶν νεογεννητῶν. Καὶ ἡ ἀνάπτυξίς τους ἐξακολούθησε κανονικά.

Ἐξ ἄλλου, νόστις στὴν «Εὐλοκαίνη», ἕνα νῆο ἀναλγητικὸ φάρμακον, οἱ γυναῖκες θὰ ὑπορούν νὰ ἀφένουν τὸν κόσμο τὰ παιδιά τους χωρὶς πόνο. Ἐπίσης οἱ ὀδοντιατρικὲς ἐπεμβάσεις θὰν τελεῖται ἀνώδυνες. Γιὰ νὰ βοεθῇ διὰ αὐτὸ τὸ φάρμακον, γοειάστηκε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑγείαν του καὶ τὴ ζωὴν τοῦ ὁ ἐφευρέτης του Νιλς Λόφγκρεν. Φοιτητὴς ἀκόμει στὸ Πανεπιστήμιον.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ἐλπίς Παυλάτου

Βραβεῖον Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, ὁδὸς Κρήτης 6 (πάρδος Λισίων, πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' ἐκάστην Τηλ. 52-869.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75, Τηλ. 55-638.

στήμιό τῆς Στοκχόλμης, ὁ Λόφγκρεν δὲν εἶνε τὰ μῆσα ν' ἀγοράσῃ ζωά, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ φάρμακα μὲ τὰ ὁποῖα πειραματιζόταν. Ἐστὶ, αὐτὸς κ' ὁ συναδελφός του Μπένγκτ Λούνγκιστ ἔγιναν πειραματόζωα τοῦ αὐτοῦ τους.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς δοκιμὰς, ἔφτιαξαν μιὰ φυτικὴ οὐσία, τὴν «γκαιμίν». Ὁ Λόφγκρεν ἔσταξε λίγη πάνω στὴ γλώσσα του καὶ τὴν ἐνοίωσε ν' ἀναισθητῇ τόσο ὥστε, σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, τὴν τομήσῃ μὲ μιὰ καρφίτσα χωρὶς νὰ ἀισθανθῇ διόλου πόνο!

Στὰ 7 ἐπόμενα γρόνια, οἱ δύο ἐπιστήμονες ἔφτιαξαν 30 διάφορες οὐσίες κατὰ τὸ πόνον, δηλητηριάσθηκαν δὲ σιγὰ-σιγὰ δοκιμάζοντάς τις. Ἐλαττώθηκε ἡ ὁρασίς τους κ' ἐξασθένησε ἡ καρδιά τους... Ἐτέλος, κατέληξαν στὸ ἰδεώδες ἀναλγητικόν, πὺν τὸ ὠνόμασαν «Εὐλοκαίνη».

Σήμερα, τὸ φάρμακον αὐτὸ παράγεται σὲ 5 ἔξενες χώρες. Κ' οἱ ἐτοιμωμένους στὶς ὁποῖες χορηγοποιεῖται, ὑπορούν νὰ κεντάνε ἢ νὰ πλέκουν μ' ὅλη τους τὴν ἡσυχία, ἐνὸς φέρουν στὸν κόσμο τὰ παιδιά τους!...

Ἡ πρὶ ἐνδιαφέρουσα διὰς ἀπὸ τὶς νέες σοηδικὲς ἐφευρέσεις εἶνε τὸ «αἷμα ἀπὸ κοκκινγοῦλια». Δὲν πρόκειται δηλαδὴ ἀκριβῶς περὶ αἵματος, ἀλλὰ περὶ ἐνὸς ὑγροῦ πὺν ὑπορεῖ ν' ἀναπληρώσῃ κἀλλιστὸ τὸν ὁρὸ αἵματος.

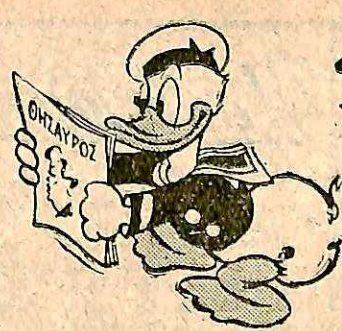
Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε μὲ τὴν ἀποστολὴν ἐνὸς σοηδικοῦ κατεργασμένου γυμνοῦ πανταριου ἀπὸ τὴ νότιοι στὴ βόρειο Σουηδία. Στὸ ταξίδι λοιπόν, ἔτυχε νὰ πέσῃ μέσα στὸ ὑγρὸ ἕνα εἰδικὸ μικρόβιον, πὺν προκαλοῦσε ζύμωσι τοῦ σκαρῶν καὶ μεταβολὴν τοῦ σὲ μιὰ ἄλλη οὐσία, τὴ λεγόμενη «δεξτράνη».

Ὅταν τὸ ὑγρὸ ἔφτασε στὸν ποσορισμὸν του, ἦταν πρὶ ἀκατάλληλον γιὰ τὸ σκοπὸ πὺν ποσορίζονταν. Ὡστόσο, δύο ἐπιστήμονες ἀπομύωνσαν τὴν δεξτράνη πὺν πορείεινε, κ' ἀναζήτησαν ἕνα τρόπο χορηγοποιήσεως τῆς. Βρέθηκαν λοιπόν ὅτι εἶνε ἰδιότητες ὁμοῖες μὲ τὸν ὁρὸ τοῦ αἵματος, κ' ὅτι θὰ ὑπορούσαν νὰ τὴ μεταχειριστοῦν ἀντὶ γι' αὐτόν, τόσο σὲ ζωά ὥς καὶ σὲ ἀνθρώπους.

Ἐπειτα ἀπὸ λεπτομερεῖς ἐραστρησιακὲς δοκιμὰς, μετέβῃσαν τὸ ἀλλοιωμένο πανταριόζουμ σ' ἕνα εἶδος ὁροῦ πὺν τὸν ὠνόμασαν «μακροντέξ». Βεβαιώθηκαν δὲ ὅτι, μὲ τὴν εἰσαγωγὴν του στὶς φλέβες ἢ στὶς ἀρτηρίες, αὐξάνε γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες τὸν ὁγκὸ τοῦ αἵματος.

Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ χορηγοποιήθηκε ἥδη πολλὰς φορές, μὲ στήρια ἀποτελέσματα, ἀπὸ τὸ σοηδικὸ κιντὸ χειρουργεῖο πὺν ἐνεῖ σταλὴ στὸ μέτωπο τῆς Κορέας. Εἶνε ἰδιαίτερως ὠφέλιμο κατὰ τοῦ «σὸκ» πὺν προκαλεῖται ἀπὸ τραυματισμούς, ἐγκαύματα ἢ σοβαρὰς ἐννευρώσεις. Ἐνας γρόνιος ἀλκοολικός, θυμα αὐτοκινητικὸν δυστυχίματος, ἦταν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος, ὅταν τοῦ ἔκαμαν μετάνγισι μ' αὐτὸ τὸν τετυγντὸ ὁρὸ. Τὸ ὑγρὸ ὅμως τὸν ἔσωσε κ' ἐπέτρεψε νὰ ὑποβληθῇ κατόπιν στὴν ἐγγείρησι πὺν ἀπαιτοῦσε ἡ κατάσταση του.

Προβλέπεται ὅτι τὸ «αἷμα ἀπὸ κοκκινγοῦλια» θὰ σώσῃ τὴ ζωὴ χιλιάδων ἀνθρώπων, σὲ περιπτώσι ἐνὸς νέου πολέμου.



«Κόδερ-γκέρλ»

Ὅποιος ἔχει πάρα πολλὰ πλοῦτη μπορεῖ νὰ ἐρωτεύθῃ τὴν πρὶ ὥραία γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ ὑπάρχουν ἐννιακόσιες ἐνενηντὰ ἐννιά πιθανότητες στὶς χιλιάς νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά τῆς, ὅπως λένε σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Ἐστὶ, μὲ μυθώδη πλοῦτη ἦταν κ' ὁ σινιὸρ Ἀμιλκάρ Ροσσολίνι, πὺν μιὰ μέρα ἐρωτεύθηκε τρελλὰ μιὰ ὠραιότατη κοπέλα, μιὰ «καλλονή», πὺν ἔτυχε νὰ τὴ δῇ στὸ ἐξώφυλλο ἐνὸς εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ.

Ἦταν πραγματικὰ ἕνα πάρα πολὺ ὁμορφὸ κορίτσι καὶ ἦταν πολὺ λίγο ντυμένο, μάλλον γυμνὸν παρὰ ντυμένο. Αὐτὴ ἡ θέα γιὰ τὸν σινιὸρ Ἀμιλκάρ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ κεραυνόβολου ἐρωτᾶ του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀποφάσισε νὰ βρῇ τὸ... «πρωτότυπο» τοῦ περιφημοῦ αὐτοῦ «κόδερ-γκέρλ».

Μόλις τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε, τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὴ σύνταξι τοῦ περιοδικοῦ κ' ἔμαθε τὴ διεύθυνσι τοῦ φωτογραφικοῦ πρακτορείου πὺν δώσει στὸν περιδικὸ τὴ φωτογραφία τῆς «καλλονῆς». Ἦταν τὸ πρακτορεῖον Ἀλῆς, ὁδὸς Ρώμης, 222, Μιλάνο.

Ὁ σινιὸρ Ἀμιλκάρ ἔτρεξε γρήγορα ἐκεῖ περὰ κ' ἀφοῦ μοίρασε δεξιά κ' ἀριστερά ἔ-

Εὐθυμὴ ἱστοριοῦλα

να σημαντικὸ ποσόν, πληροφορηθῇ πὼς ἡ φωτογραφία τῆς ὠραιᾶς μισόγυμνης κοπέλλας εἶχε δοθῇ ἀπὸνα ἄλλο πρακτορεῖο φωτογραφιῶν, πὺν τὴν ἔδρα του στὸ Παρίσι: Μπουλβὰρ ντεζ Ἰταλιέν, 540.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ σινιὸρ Ἀμιλκάρ πήρε μιὰ θέσι στὸ ἀεροπλάνο καὶ σὲ λίγες ὥρες βρέθηκε στὸ Παρίσι. Σὲ λίγο χτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς γαλλικοῦ πρακτορείου, πὺν ἦταν στ' ὄνομα κάποιου Μπεδέ. Ἀφοῦ ἔδωσε μερικὰ λεφτὰ στὸν ὑπάλληλον ἔμαθε πὼς ἡ περίφημη, ἐκείνη κοπέλα εἶχε φωτογραφηθῇ ἀπὸνα πράκτορα τῆς ἰδίας ἐταιρείας πὺν ἔμενε στὴ Νίκαια, ἀπ' τὸν κ. Ἀδόλφο Ὁμόν, ὁδὸς Μασσαλίας, 56.

Ἀμέσως ὁ σινιὸρ Ἀμιλκάρ μπῆκε σ' ἄλλο ἀεροπλάνο καὶ σὲ λίγες ὥρες βρέθηκε στὴ Νίκαια. Ὡρμησε, σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, στὴν ὁδὸ Μασσαλίας, 56, ὅπου βρέκε τὸν κ. Ὁμόν, πὺν τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη. Ἀκούσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν σινιὸρ Ἀμιλκάρ, μὰ ὅταν αὐτὸς τελείωσε, ὁ κ. Ὁμόν σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ἀπάντησε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν ὠραιὰ κοπέλα τῆς φωτογραφίας πὺν εἶχε ἀνῶσει τόσο πολὺ τὴν καρδιά τοῦ σινιὸρ Ἀμιλκάρ Ροσσολίνι.

—Μήπως εἶναι ἡ γυναῖκα σας; ρώτησε ὁ σινιὸρ Ἀμιλκάρ.

—Καὶ ναὶ καὶ ὅχι, ἀπάντησε ὁ κ. Ὁμόν.

—Δηλαδή;



Δὲν ἔχεις τί... ἀνάποδος ἀνθρώπος ἦταν ὁ μακαρίτης!...

(Τοῦ Ἀργέλαου)

—Αυτό που σας είπα.
—Μήπως είναι η κόρη σας;
—Και ναι και όχι, ήταν πα-
λι η απάντησή του κ. Ωμόν.
—Με κοροϊδεύετε, κύριε; Ξε-
κανε θυμωμένος ο σινιέρ Άμιλ-
κάρ.

—Ω! όχι, κύριε, κάθε άλ-
λο!

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα
απ' όσα μου λέτε. Τι θα πη-
καί ναι και όχι. Ένω όμως
δωσατε άμεσα τη διεύθυν-
ση της ώρας και πελάτες και
θα σας πληρώσω τώρα δα κι-
όλας 50 χιλιάδες φράγκα.

—Αδύνατο, κύριε, λυτάμαι
πολύ, απάντησε ο κ. Ωμόν.
—Εκτός χιλιάδες τότε, φώ-
νασε ο σινιέρ Άμιλκάρ, πει-
σματωμένος.

—Δεν μπορώ, είναι αδύνατο,
είπε στενοχωρημένος ο κ. Ω-
μόν.

Και με δακρυσμένα μάτια,
άρχισε να του εξηγεί την άδυ-
ναμία του αυτή:

—Δεν μπορώ, δεν μπορώ,
ἀγαπώ με τον κύριε! Γιατί για
να φτιάσω αυτή τη φωτογρα-
φία, μεταχειρίστηκα ένα τρυκ.
Αυτή η καλλονή είναι φτιαγμέ-
νη από όχτω κομμάτια, κατα-
λαβαίνετε κύριε, από όχτω κομ-
μάτια! Το κεφάλι είναι της
γυναίκας μου, της Ζερμαίν, οί
ώρας οι γυναικείες της υπη-
ρέτριες μου, της Άλφονσίνας·
το μισόγυμνο στήθος της Ερ-
νέστας μου, της Μαρίας· ο
κορμός της θείας μου, Ιουλί-
ας. Οί γοφοί της δακτυλογρά-
φου Ζινέτ, τα γόνατα της κό-
ρης της θυρωρού, της Κλαί-
ρης· οί μηροί της ανεισιτάτου
που είναι 19 χρονών, της Έλ-
σας και οί γάμπες της άλλης
ανεισιτάτου μου, είκοσι χρονών,
της Φρανσουάζ, αδελφής της
Έλσας. Καταλαβαίνετε τώρα
γιατί δεν μπορώ να κάνω τί-
ποτα για σας; Καταλαβαίνε-
τε γιατί δεν μπορώ να κερδι-
σω εκατό χιλιάδες φράγκα;
Όλα είναι ένα «φωτογραφικό
τρυκ» και χάρις σ' αυτό ξεφτι-
άζει την καλλονή των καλλονών
την ώρακιότερη, κοπέλλα που
μπήκε ποτέ στο εξώφυλλο ενός
περιοδικού, το μυστικό «κό-
δε-γκέρλ» του κόσμου!

Ο σινιέρ Άμιλκάρ ωστόσο
δεν άπογοητεύθηκε. «Υστερ
από λίγους καιρό παντρεύτηκε
την μιά απ' τις όχτω γυναίκες που
είχαν χρησιμοποιηθεί για μου-
τέλα για την περίφημη φωτο-
γραφία του κυρίου Ωμόν.

Δοκιμάστε, κύριε, να
μαντέψετε ποιά απ' όλες και
δεχθήτε τους εγκαρδισμούς χαι-
ρετισμούς μου.

ΜΠΕΡΤΟ ΡΟΜΠΕΡΤΟ

ΙΡΙΣ



46

Η αλληλογραφία μας



Μαρίκα Σιδέρη. Νέα Σύνοψη: 'Η Έδρα
της Τσαπέλης των Μαρτιών βρίσκεται στο Παρίσι.
'Η διεύθυνσή της είναι: Banque Française des Yeu, 29, rue
Guillaume Tell, Paris, France. Αίλια Πανταζή. Κομο-
τινή: 'Η μεγαλύτερη καθημερινή εφημερίδα του Χόλλυγουντ είναι
η «Hollywood Reporter», 6715, Sunset Blvd, Hollywood, Calif, U.
S. A. 'Αρτέμις. Ρέθυμνο: 'Η διεύθυνση της Σοφίας
Βέμπο είναι: 'Ασπιδόχοι 61, 'Αθήναι. Δύο άγνωστες μας, ο
Σάμ Κούπερ και ο Γιώργος Παππάς εγκατεστημέ-
νοι στην Αυστραλία μας γράφουν ότι έπιθυμούν να αλληλογρα-
φήσουν μ' 'Ελληνίδες. 'Ο πρώτος είναι 18 χρόνων και ο δεύτερος
25. 'Η διεύθυνσή τους είναι: Sam Cooper ή George Pappas,
Marsden St, 15, Boorowa N. S. W. Australia. Ταμείον αλλη-
λογραφείας και περιελάλψεως νοσοκομεί-
ου 'Ελπίς. Ένταυθα: 'Οι προσβείες των διαφόρων χωρών θα
μπορούσαν να σας δώσουν τις 14 διεύθυνσεις που μας ζητάτε.
'Η αναγνωστική μας Νούλα Ροδίτη που μιά άσπαστη
κατάγει μίνες τώρα κοφωμένη στο κοσμάτι της. Θα ήταν —μια
γαόφει— εύτυχημένη αν λάβαινε μερικά γράμματα από 'Ελλη-
νες του εσωτερικού ή του εξωτερικού. 'Η διεύθυνσή της είναι:
Νούλα Ροδίτη, οδός 'Ησάα 13, οπισθεν Τουρκικού Προσέχειου.
Θεσ/νίκη. Β. 'Ιωάννης. Β.Σ.Τ. 904. Α. Β. Λα-
ρίσης: 'Η διεύθυνση που μας ζητάτε είναι: New York Times,
New York, N. Y., U. S. A. Κων/τίνον Καζάκον: Το παι-
νίδι σας δεν παρουσιάζει κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Φ. Μ.
και Τ. Κ.: 'Ησάκλειον: Δημοσιεύουμε σε κάθε τεύχος διεύθυνσεις
όσων αὐτὲς που ζητάτε. Δεν έχετε, λοιπόν, ποσά να παρακολου-
θήτε τη στήλη αυτή. Σ. Κοκκάλην. Θεσ/νίκη: 'Η διεύθυν-
ση της Pierangei είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W.
Washington Blvd, Culver City, Calif, U. S. A. Γενοβέφα Μ.: 'Η
προσφυμένη διεύθυνση ισχύει και για σας που σκοπεύετε να
γράψετε στον Vittorio Gassman, Γιολλάνα δα Ι. Α. Θεσ/νίκη:
'Η διεύθυνση της Καρ Περν είναι: S. E. Senora Dona Maria E-
va Duarte de Peiron, Residencia President-Cia, Casa Rosada, Bu-
enos Aires, Republica Argentina. Γράψτε το γράμμα σας στη γαλ-
λική γλώσσα. 'Η διεύθυνση της Jeanette Mac Donald είναι: 783
Bel Air Rd, Bel Air, Los Angeles, Calif, U. S. A. Μικρή με
ώραία μάτια: Δεν έχετε, προς το παρόν την διεύθυνση του
Πίτερ. Άλλεν. Θα βρείτε πού πάνω την διεύθυνση της 'Μέτορ.
Γράμματα συντεταγμένα στην ελληνική γλώσσα είναι πολύ άπιαστα
να διαβαστούν στο Χόλλυγουντ. Λεωνίδα Κ. Α. Ρ. Ι. Κ. Α. Ρ. Ι.
Καστοριά: 'Η διεύθυνση του Roy Rogers είναι: Republic
Studios, 4024 Radford Ave, North Hollywood, Calif, U. S. A. Σ. Π.:
'Ένταυθα: 'Ο Γκλέν Φοντ γνωρίζει τώρα ένα νέο φίλο με την
Ρίτα Χάινγουοθ. 'Η διεύθυνση του σπιτιού του είναι: Glenn Ford,
1012 Cove Way Beverly Hills, Los Angeles, Calif, U. S. A. Τα τε-
λευταία του φίλου ήταν: «Οί έρωτες της Κάμεν». 'Η λίμνη
των καταδίκων και «Ιπταμένη Βολίς». 'Η διεύθυνση του Jane
Kelly είναι: 725 N. Rodeo Dr, Beverly Hills, Los Angeles, Ca-
lif, U. S. A. Τον είδαμε έφέτος στα φίλα «Ένας Άμερικανός
στην Κόρε». Ζητώ μια υπαλλαιούσα και «Φίλησέ με, με πάθος».
Κ. Α. Τ. Πειραιά: 'Η διεύθυνση της Rita Hayworth είναι: Co-
lumbia Pictures Corp, 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif, U.
S. A. Της δε Jane Powell: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202
W. Washington Blvd, Culver City Calif, U. S. A. Τέλος η διεύθυνση
της Βίλλας της Bette Davis είναι: 301 N. Rockingham Avenue,
Brentwood, Calif, U. S. A. Οί παρακάτω στρατιώ-
τες μας, που βρίσκονται στην Κορέα. Ζητούν αλληλογραφία
μ' 'Ελληνίδες: 'Αγγελάκης Σισίνης. Νικόλαος Κανάκης. Στυ-
λιανός Εύαγγελος. Μιχαήλ Κοιτούνης (Ιου Λόγου). 'Αθανάσιος
Γαϊτάνης. 'Ιωάννης Νικολοδίδας. Σταύρος Παρόλης και Γεώργιος
Λαμπρινός (Ιου Λόγου). Χρήστος Παπαδόπουλος. Φώτιος Ζησι-
μόπουλος. Κων/τίνον Έδρας. 'Αστέριος Καμπάνος. 'Ιωάννης Ζα-
κούνης. Κων/τίνον Στάθης. Χρήστος Παρόλης. 'Αναστάσιος Μαυ-
ρογιάννης. 'Αριστέλης Καζέρος. Χρήστος Τσακαλίδης. Χάρος
Διαμαντόπουλος. Ζαφείριος Σταματόπουλος και Κων/τίνον Μα-
καντάσης (Ιου Λόγου). Βασίλειος Μάρκου (Διμοιρίας Μεταφο-
ρών). 'Ιωάννης Καλούσης. Σταύρος Μαλακός. 'Ηλίας Κάντας. 'Ι-
ωάννης Βιτάλης. Σπύρος Βλάχος. και Μελέτιος Ντούβαλης
(Λόγου 'Υποστηρίξεως). Δημήτριος Πεντόσης και Δημήτριος
Μαθιάσης (Λόγου 'Ενισχυσεως). 'Η διεύθυνση όλων είναι η έξης:
Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερύμνη Β.Σ.Τ. 902. 'Αλ-
ληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητάει και ο συνήτης Γεώργιος Τσά-
κωνας που βρίσκεται στη Σεούλ. 'Η διεύθυνσή του είναι: Tsakonas
George, 13th Hellenic Flight, C.A.P.O. 5802 C/o P. M. B.A.P.O.
902, Athens. Κων/τίνον Καλογιάννην. 'Ιωάννη Έξον.
Νικόλ. Δημητριάδου. Κων/τίνον Παναγιωτίδην και Βασίλειον
Καζέ. 403 Μ.Π.Α. Β.Σ.Τ. 903 Α.Β. Σέδες. 'Αλέξανδρον Χατζό-
πουλον. 203 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 903 Α.Β. Σέδες. Παναγ. Κοσμάν και
Νικόλ. Φούνταν. Β. Σηφίος Χάροβαντ. Β.Σ.Τ. 902. Σ. Α.. Γρη-
γόριον Κουβερίανον. Μιχαήλ Λιοδάκη και Χρήστον Φερμελίν.
401 Μ.Π.Α. Β.Σ.Τ. 902 Α.Β.Ε. Χωροφύλακα 'Αναστάσιον Κού-
καν. Γυάρον. Κυκλάδων. Παύλον Γυπαρσίτην και Θεολόγον Βερε-
λίδην. 523 Τ.Π. Δ. Δίσεων Σ.Τ.Γ. 913Β. Νικόλαον Ζάκον. Μι-
χαήλ Κουτσούνην. Δημήτριον Πιτουάν. Εδστ. Μιχαλόπουλον.
Ιον Σμήνος. Μ.Ε. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Τ.Α. Λεωνίδαν Τσέλιον. 621
Α.Α.Γ.Σ. Β.Σ.Τ. 904. Μιχαήλ Μαυροματίνην. Μάριον Σουρλάν
και Χαρ. Καριοφυλάνην. Π.Φ.Ε.Β.Α. Β.Σ.Τ. 902 Α.Β.Φ. Παν.
Γκιόκπουλον. Γ. Γκόγκαν 202 Μ. Σ)σεως. Β.Σ.Τ. 904 Α.Β. Λο-
ρίσης. Ιω. Πανκοτίνην. Β.Μ. Καταδούρον Σ.Τ.Γ. 913Γ. Ν. Γο-
βάν και 'Ηλ. Γεωργιάδην Μ. Δίσεων Σ.Τ.Γ. 925 Α.Β.Α.: Δυ-
στινώς δεν θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε.

ΤΑ ΛΥΤΡΑ της όρθιας στάσεως

Αίτια πολλών ασθενειών

Οί άνθρωποι μιλούν πάντα με
υπερηφάνεια για το ότι δεν πε-
πατούν με τέσσερα πόδια, αλλά
με δύο. Και το ιδιαίτερο αυτό
χαρακτηριστικό και μόνον, αν
δεν υπήρχαν άλλα, θα ήταν αρ-
κετό για να μας ξεχωρίσει από τα
ζώα. «Αλλά, παρατηρεί, ο δό-
κτωρ Λέντρον, καθηγητής της φυ-
σιολογίας στην 'Ιατρική σχολή
του πανεπιστημίου του 'Ιλινόις,
η τολμηρή πρωτοβουλία που πή-
ρε ο άνθρωπος, πριν από ένα πε-
ρίπου εκατομμύριο χρόνια, να πα-
ψη να περπατά με τα τέσσερα,
για να γίνει διποδο, δεν είναι
χωρίς δυσάρεστες συνέπειες. Χω-
ρίς σ' αυτή τη στάση απέλευθε-
ρώσαμε τα χέρια μας, που έγιναν
όργανα προόδου και πολιτισμού.
'Αλλά τα χέρια αυτής της προ-
όδου τα πληρώνουμε διαρκώς.
Πολλές ασθένειες οφείλονται σ'
αυτή τη μεταβολή της στάσεως
του σώματός μας.
'Πρέπει να ιδούμε τον άνθρω-
πο, συνεχίζει, σαν έναν ούρανο-
ξύστη, που αναπαύεται κατά τις
ώρες του ύπνου, οριζόντια και
γυρισμένο στα πλάγια. 'Αλλ' όταν
εγερνώνται, πρέπει να γυρί-
σουν άμεσα στην καθετή στάση
και είναι απαραίτητο τότε τα διά-
φορα όργανά του να ξαναμπαίνουν
στην αρμόζουσα θέση και ν' α-
ρμόζουν να λειτουργούν κανονικά.
'Αν, όμως, αυτό δεν γίνει, αν,
για τον ένα ή τον άλλο λόγο, η
αναπροσαρμογή που επιβάλλει
αυτή η απότομη μεταβολή στάσε-
ως δεν πραγματοποιηθεί, τότε οί
εγκέφαλος, που αντιπροσωπεύει
τον ανώτερο όροφο του ούρανο-
ξύστου, δεν παίρνει την απαιτού-
μενη ποσότητα αίματος και έ-
πεται σπασμός...»

Ο καθηγητής Λέντρον προσθέ-
τει ότι είναι εκπληκτικό πώς αυ-
τές οι συγκρούσεις δεν συμβαίνουν
πιο συχνά, αφού, όπως είναι γνω-
στόν, οί σημαντικές αρτηρίες του
λαιμού δεν έχουν προστατευτικές
βαλβίδες, για να συγκρατήσουν
την κάθοδο του αίματος.
'Αλλά και τα κάτω άκρα δεν
υποφέρουν λιγώτερο. Οί φλεβί-
δες προκαλούνται συνήθως για-
τί οί βαλβίδες και τα τοιχώματά
των φλεβών των κνημών δεν μπο-
ρούν ν' αντέξουν στην πίεση του
αίματος, που συσσωρεύεται στα
κάτω άκρα.

Κι ο έντερικός σωλήνας, ό-
μως, όπως και τα άλλα όργανα,
είναι φτιαγμένα για τετρα-
ποδο κι όχι για διποδο όντα.
Οί πίεσεις, που παρατηρούνται
τόσον συχνά οφείλονται σ' αυτή
την αιτία. 'Η κήλη είναι επίσης
αποτέλεσμα αυτής της μεταβολής
της στάσεως του σώματός μας.

Ο Λέντρον αποδίδει και τις
δυσχερείες του τοκέτου στις γυ-
ναίκες στην ίδια αιτία. Τα όσθα
με το βάρος τους, τραβούν
προς τα κάτω και έτσι στενεύ-
ουν το στόμιο της μήτρας, κα-
τακλύζουν την έξοδο του έμ-
βριου.

'Αλλά και πολλές άλλες α-
νείες ή αναπνοές δεν έχουν άλ-
λη αιτία απ' το ότι ο άνθρωπος
έγκαινισσε μια αντι-φυσική στά-
ση. Οί κεφαλαλγίες π. χ. οφεί-
λονται σε διαταραχή του νευρικού
συστήματος, που προκαλείται
από την όρθια στάση. Μιά άλλη
χαρακτηριστική ασθένεια αυτής
της στάσεως είναι η πλατυποδία,
που προκαλείται από τη συχνή
τοποί όλου του σώματος του σώ-
ματος στα πόδια.

'Αλλά, παρατηρεί ο δόκτωρ
Λέντρον, το ένα εκατομμύριο
λόγια που ο άνθρωπος διαδίδει
όρθιος αντιπροσωπεύει ένα ελά-
νιστο μόνο μέρος από την εξέ-
λιξη του σώματός του. Τα 99,9%

της υπάρξεώς του έπεσσαν με
τα τέσσερα. Θα χρειαζόταν, λοι-
πόν, πολλοί αιώνες και πολλές
χιλιετίδες μέχρις ότου κατορ-
θούσαμε να προσρμοσθούμε α-
νατομικά και φυσιολογικά σ' αυ-
τή την αντι-φυσική στάση.

Το πρωί της 18ης 'Ιανουαρίου 1854, ο γαλατάς χτύπησε, ό-
πως πάντα, την πόρτα του σπιτιού των συζύγων Γκιγκουρέ,
που έμεναν σε απόσταση ενός περίπου χιλιόμετρου από τη μι-
κρή πόλη Μποναλέ, στο γαλλικό νομό του Κιμπρί.
Σε λίγο, εμφανίστηκε η υπηρέτρια Μαρία Λέ Γκορέκ, μιά χωριά-
τοπούλα ως δεκαπέντε χρόνων. Βγήκε από το ύπγειο και το ύ-
φος της έδειχνε ένα μεγάλο τρώο.

— Τρέξε να ειδοποιήσεις την αστυνομία! είπε στο γαλατά.
Το δρόμο έγιναν ιστορίες εδώ... Δεν ξέρω τί ακριβώς, γιατί δεν
μπορούσα να πάω επάνω... Κάθε φορά που έβαζα το πόδι μου στη
σκάλα, ένοιωθα τα γόνατά μου να λυγίζουν και ξαναγύριζα στο
ύπγειο!...

Ο γαλατάς δεν έλασε καιρό. Ειδοποίησε άμεσα τους ά-
στυνομικούς, που έφτασαν σε λίγο στο σπίτι.
'Ο Γκιγκουρέ κι η γυναίκα του βρίσκονταν ανάσπαστοι στο
πάτωμα. Τα ρούχα τους ήταν ματωμένα και τα πρόσωπά τους
κατακίτρινα. 'Ιχνη αίματος διακρίνονταν επίσης στους τοίχους
και στα σκεπάσματα του κρεβατιού τους.

'Η πρώτη εντύπωση ήταν πως είχαν πεθάνει. 'Αλλά μιά προ-
σεχτικώτερη εξέταση έπεισε τους αστυνομικούς πως ζού-
σαν ακόμη.

Πρώτος συνήλθε ο Γκιγκουρέ, έπειτα από τις περιποιή-
σεις που του έκαναν. Και τότε άσπληθηκε τα έξης:

— 'Η γυναίκα μου κι' εγώ, είπα, είχαμε πέσει από να-
ρίς για να κοιμηθούμε. 'Αργά τη νύχτα, ξύπνησα, ξαφνί-
κά, ακούγοντας ένα δυνατό θόρυβο, σαν κάποιος να είχε
σπάσει την πόρτα. «Ποιος είναι;» φώναξα, ένα πλάσμα
από το κρεβάτι μου. Είδα σε λίγο δυο ανθρώπους να
μπάνουν στο δωμάτιο. Φορούσαν μακριά λευκά πουκάμι-
σα κι' είχαν βαμμένο μαύρο το πρόσωπό τους. 'Ο ένας
κρατούσε στα χέρια του ένα αναμμένο κερί κι' ο άλλος
ένα κυνηγετικό όπλο κι' ένα περιστρόφο. «Τα λεφτά σας
και γρήγορα, αν θέλετε τη ζωή σας!» φώναξε ο δεύτερος.
Τους απάντησα ότι δεν είχα να τους δώσω τίποτε. 'Η
γυναίκα μου, που είχε εγερνεί κι' αυτή, άρχισε να φω-
νάζει: «Βοήθεια!... Βοήθεια!...» 'Ο ένας από τους δυο

Τα φαντάσματα ΜΙΑΣ ΜΥΛΟΝΟΥΣ

Δύο άδωοι πεδαιώνον στα κάτεργα

την έριξε τότε από το κρεβάτι κι' άρχισε να την κλω-
τάει στο στήθος και στα πλευρά με τα χοντροπόστατά
του. 'Ο άλλος ρίχτηκε σε μένα κι' άρχισε να μου χτυπάει
το κεφάλι πάνω στο έξυλο του κρεβατιού. Έγασα άμεσα
τις αισθήσεις μου... 'Όταν συνήλθα, σε λίγο, είδα πως
οί δυο κακούργοι έβγαζαν στα συρτάρια κι' είχαν κάμει άνω-κά-
τω το σπίτι... Σηκώθηκα τότε αθόρυβα και βέλησα να βγω έξω,
για να τρέξω στο χωριό. 'Αλλά, στην πόρτα βρίσκονταν ένας τρι-
τος κακούργος, που μ' έβραζε μέσα κι' άρχισε να μου χτυπάει
το κεφάλι στο πάτωμα... Έγασα και πάλι τις αισθήσεις μου και
δεν ξέρω τί έγινε από τότε...

Από τα συρτάρια έλειπαν διάφορα συμβόλαια, τρεις χιλιάδες
φράγκα και τα σκουλαρίκια της κυρίας Γκιγκουρέ, που τα ήθεσαν
όλοι στην περιοχή, γιατί στολίζονταν με δυο μεγάλα διαμάντια!
Οί Γκιγκουρέ ήταν πολύ γέροι. Είχαν περάσει κι' οί δυο τα
έβδομηντα πέντε. 'Η κατάστασις του συζύγου, ωστόσο, μ' έλη την
αγριότητα που είχαν δείξει απέναντί του οί λατρείς, δεν ένεπνε
άνησυχίες. Της γυναίκας του, όμως, ήταν απελπιστική. Οί κα-
κούργοι της είχαν σπάσει τρία—τέσσερα πλευρά της είχαν κά-
μει μία μεγάλη πληγή στο στήθος, από όπου είχε τρέξει πολύ
αίμα.

Οί αστυνομικοί άρχισαν να ψάχνουν μεταξύ των ανθρώπων της
περιοχής, που είχαν κακή φήμη. Και η προσοχή τους συγκεντρώ-
θηκε σε δυο κυρίες: τόν Ζαν Λουάρν και τόν Πιέρ Μπαφρέ, που
είχαν κατηγορηθεί πολλές φορές για μικροκλοπές. Το χειρότερο
γι' αυτούς ήταν ότι, στο σπίτι του πρώτου, δρέφθηκαν πέντε—έξη
λευκά πουκάμισα και στο δεύτερο ένα κυνηγετικό όπλο και ένα
περιστρόφο. 'Ο γιατρός που τους εξέτασε, έξ' άλλου, νόμιζε πως
δίκρινε ίχνη καπνιάς στο πρόσωπό τους.

Τους φόρεσαν, λοιπόν, δυο λευκά πουκάμισα, τους μαύρισαν
το πρόσωπό και τους πήγαν μπροστά στο γέρο Γκιγκουρέ.

— Αυτοί είναι! φώναξε εκείνος. Τους αναγνωρίζω.
'Η μικρή υπηρέτρια Μαρία Λέ Γκορέκ κατέβασε έξ' άλλου, πως
μόλις άκουσε το θόρυβο, βγήκε από την πόρτα της κουζίνας και
χώθηκε στο ύπγειο. 'Ετσι, δεν μπόρεσε να ιδη το πρόσωπό τους.
'Ηταν δέβαια, όμως, είπε, πως έκείνος που κρατούσε τα δυο όπλα
και φοβόρισε τόν Γκιγκουρέ ήταν ο Μπαφρέ. 'Η φωνή του δεν της
άφηνε καμμία αμφιβολία.

Του κάκου, αυτοί οί δυο άνθρωποι διαμαρτύρονταν, λέγοντας
πως δεν ήξεραν τίποτα. Κατά τη δική τους, που έγινε την 1η 'Α-
πριλίου, οί ένοργοι δεν δυσκολεύθηκαν να τους κηρύξουν ενοχους
και το δικαστήριο τους καταδίκασε σε ισάδια καταναγκαστικά
έργα.

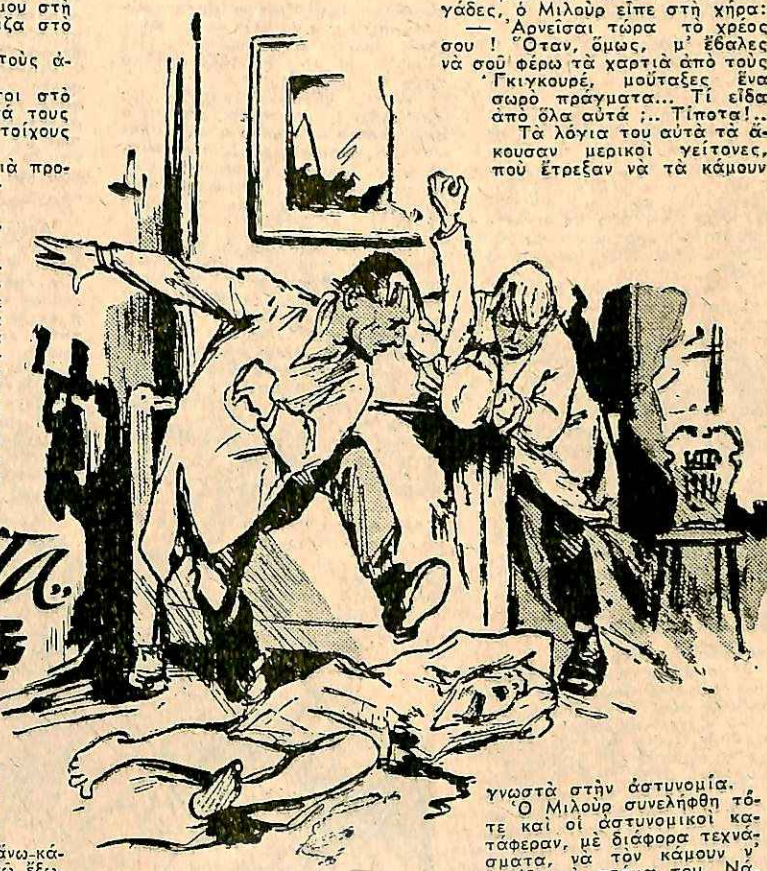
'Ετσι τερματίστηκε αυτή η υπόθεσις. Σε λίγο, κανείς δεν μι-
λούσε πια γι' αυτήν. Οί κάτοικοι της περιοχής είχαν άσφαισθή
στη θούλειος τους και την είχαν ξεχάσει...

'Αλλά το 1859, που οί δυο συζύγοι Γκιγκουρέ δεν βρίσκονταν
πια στη ζωή κι' ο Λουάρν κι' ο Μπαφρέ είχαν πεθάνει, ο πρώτος
στην πράσινη κόλψη της Γουάνας κι' ο δεύτερος στο κάτεργο
της Βρέστης, συνέβη το έξης:

Στο Σαιν-Κιντ, κοντά στο Μποναλέ, ζούσε μιά νεαρή κι' ή-
μορφη χήρα, η Ευγενία Σενγκέν, που ήταν ιδιοκτήτρια ενός μύ-
λου. 'Η γυναίκα αυτή, που δεν φημιζόταν για την όρεξη της, είχε
συνδεθεί από καιρούς χρόνια με κάποιον ναυτή, τόν Κλωντ Μιλουρ,
που, μόλις τελείωσε τη θητεία του, εγκαταστάθηκε στο μύλο, ως
άραβωνιστικός της.

Το ζευγάρι άποχτησε μάλιστα, τρία παιδιά. 'Αλλά δεν τα πη-
γαίνε καλά και μιά μέρα, ο Μιλουρ έφυγε από το μύλο και γύ-
ρισε στη Βρέστη, την πατρίδα του. Κάθε τόσο, όμως, ξαναγύ-
ριζε στο Σαιν-Καντό και ζητούσε από τη χήρα να του δώσει τε-
τρακόσια φράγκα, που, όπως ισχυριζόταν, του τα χρωστούσε.
'Η Ευγενία αρνιόταν, όμως, αυτή την όφειλη. Έπακολούθουσαν
τότε μεταξύ τους άγριοι καυγάδες και όχι σπάνια έρχόντουσαν
στα χέρια.

Σ' έναν απ' αυτούς τους καυ-
γάδες, ο Μιλουρ είπε στη χήρα:
— Λοιπόν, τώρα το χρέος
σου! 'Όταν, όμως, μ' έβαλες
να σου φέρω τα χαρτιά από τους
'Γκιγκουρέ, μούταδες ένα
σπορο πράγματα... Τί είδα
από όλα αυτά... Τίποτα!...
Τα λόγια του αυτά τα έ-
κουσαν μερικοί γείτονες,
που έτρεξαν να τα κάμουν.



«'Ο ένας έβριζε κάτω την γυναίκα
μου κι' άρχισε να την κλωτάει κι'
ο άλλος χτυπούσε το κεφάλι μου
πάνω στο έξυλο του κρεβατιού...»

το του είχε πληρώσει μόνο τρεις χιλιάδες. Τις υπόλοιπες δυο
θα του τις έδινε έπειτα από ένα χρόνο, όπως φώναζε μιά επιστο-
λή που του είχε δώσει. Μετανοώσε, όμως, κάποιον.

— Τί όμορφα που θα ήταν, είπε μια μέρα στο Μιλουρ, αν
μπορούσα να πάρω αυτή την επιστολή από τόν Γκιγκουρέ!

Από τότε, δεν έπαψε να του μιλάει γι' αυτήν την επιστολή.
'Ο Μιλουρ, τον έκανε ν' αποσπασίη να κλέβη την επιστολή.

— 'Ο Μιλουρ ήλθε τότε σε δύο φίλους του, τόν Ζαμπόκ και
τόν 'Ολβιέ, που δέχθηκαν πρόθυμα να τον βοηθήσουν. 'Αλλά ζή-
τησαν να πληρωθούν.

— Θα τα κανονίσω η χήρα, τους είπε ο Μιλουρ.
Πήγαν άμεσα να τη βρουν. 'Η Ευγενία Σενγκέν συμφώνησε.

— Και δέβαια πρέπει να πληρωθώ για τόν κόπο που θα
κάνετε! τους είπε. 'Αλλ' ό,τι και να σας τάξω εγώ, θα είναι
λίγο. Οί Γκιγκουρέ, όμως, έχουν πολλά λεφτά στο σπίτι τους...
'Ο,τι θήτε θα είναι δικά σας!... 'Εγώ δεν θέλω τίποτε άλλο
έκτος από την επιστολή και τα σκουλαρίκια...

— Σύντομα γιό την άμοιβή, παρατήρησε ο Ζαμπόκ. 'Αλλ' ο
Γκιγκουρέ μας ξέρει και τους τρεις. 'Αν μας αναγνωρίσει,

— Είναι λοιπόν, τόσο δύσκολο να κλείσετε για πάντα το στόμα του
Γκιγκουρέ και της γυναίκας του;

Ξανασυναντήθηκαν έπειτα από μερικές ημέρες στο μύλο.
'Η χήρα τους είχε ετοιμάσει κοτόπουλα και ψάρια. Γλεντοκό-
πησαν καίτοι τους έφτανε και κατά τα μεσάνυχτα σηκώθηκαν για
να πάνε στο σπίτι των Γκιγκουρέ.

Για μεγαλύτερη ασφάλεια, η Ευγενία τους φόρεσε τότε κάτι
μακριά λευκά πουκάμισα του μακαρίτη του άντρα της, για να
μοιάζουν με φαντάσματα και τους έβαλε να πάνε με καρ-
δουνοσκηνή που την έλυσε μέσα σε δύο γέροι, τους είπε. Τί να πε-
θάνουν σήμερα, τί έπαιτα από ένα ή δυο χρόνια!

— 'Ο 'Ολβιέ κι' ο Ζαμπόκ συνελήφθησαν άμεσα και κατέβε-
σαν τα ίδια σχεδόν πράγματα με τόν Μιλουρ. 'Όσο για τη χή-
ρα, ώμολογησε πως ήθελε να πάρη πίσω το «χαρτί» της και
πως παρακίνησε τόν Μιλουρ και τους συντρόφους του, να το
κλέψουν από τους Γκιγκουρέ, αλλ' ότι δεν έπαψε να τους συμ-
βουλεύη «να μην πειράζουν τους γείτονες».

'Η δική όλων έγινε έπειτα από κάμποσο καιρό. Το δι-
καστήριο έκαρτοκρήσε την Ευγενία Σενγκέν ως ήπια αυτοου-
γώ του εγκλήματος και την καταδίκασε σε ισάδια καταναγκασ-
τικά έργα. Στον Μιλουρ επέβαλε 20ετή καταναγκαστικά έργα
και στους δυο άλλους 15ετή. Αποκατέστησαν ταυτόχρονα τη μη-
νη του Λουάρν και τόν Μπαφρέ, που είχαν καταδικασθεί για ένα
έγκλημα που δεν είχαν κάμει!...

49

Κουδεντούλες

Αυτήν που διστάζει. Είναι πολύ φυσικό να διστάζετε, αγαπητή μου, προτού πάρετε την απόφαση να παντρευθείτε, αφού δεν βρίσκεστε πια στο άνθος της ηλικίας σας. Αυτός ακριβώς ο διαταγμός σας δείχνει ότι έχετε συνείδηση της ευθύνης που πρόκειται να αναλάβετε. Τα χαλάτε όμως όλα με το να νοιώτε πως έχετε ωστόσο τη σταθερή απόφαση να κρατήσετε την ανεξαρτησία σας. Πώς μπορεί να γίνει αυτό;

Τόσο ο άντρας όσο και η γυναίκα όταν παντρεύονται παραδέχονται πως θα χάσουν την ανεξαρτησία τους και ότι θα εξαρτάται ο ένας από τον άλλον. Αυτό άλλως τε έχει και την ευχάριστη πλευρά του. Γιατί υποτίθεται ότι δυο πρόσωπα που αποφασίζουν να παντρευτούν αγαπιούνται. Έτσι όλα έρχονται αυθόρμητα. Γιατί υπακούει ο καθένας σε κάποιο βαθύτερο αίτημα, που του υπαγορεύει να κίνηση ώριμους πράγματα για να ευχαριστηθούν τον αγαπώμενο... Βρίσκω λοιπόν ότι έχετε δίκιο να επιμένετε στην ανεξαρτησία σας.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Πλησιάζει η εποχή που όλοι, ποιος λίγο ποιος πολύ θα σπεύσουν να εγκαταλείψουν τις πόλεις και θα πάνε στην έξοχή. Θα διαλέξουν βουνό, θάλασσα ή κι ένα χωριουδάκι που θα τους προσφέρει λίγη δροσιά και ξεκούραση. Η αλλαγή αυτή είναι απαραίτητη ιδίως κατά τα τελευταία χρόνια, που η ζωή των πολιτών με την πυρετώδη κίνησή και τους θορύβους έγινε τόσο κουραστική.

Το κατάλληλο λοιπόν ντύσιμο είναι απαραίτητο και για να προφυλάξουμε τα ρούχα μας. Η μόδα του ανδρικού παντελονιού στις γυναίκες καθιερώθηκε πια, γιατί είναι πολύ πρακτική. Δεν κάνει δε δόλου κακή εντύπωση στην έξοχή, ενώ τουλάχιστον μέσα σε μια πόλη δεν έχει διόλου τη θέσι της.

Φυσικά σπεύδουμε να τονίσουμε ότι τα παντελόνια, είτε μακρύτερα είτε τρουά-κάρ πηγαίνουν ωραιότερα στις λεπτές γυναίκες που δεν έχουν καμπυλωτότητα.

Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει και οι κάπως εύσωμες να είναι καταδικασμένες στην αϊώνια φούστα.

Εφέτος συνηθίζονται πιο πολύ τα μακρύτερα παντελόνια, εκτός αν πρόκειται για θάλασσα, όπου επιβάλλονται «σόντες» ή παντελόνια «κορσαίρα».

Η εγχώριος βιομηχανία, ή όποια παρακολουθεί πάντοτε την μόδα, παρουσίασαν εφέτος ωραιότερα υφάσματα, ειδικά για παντελόνια της έξοχης, σε πολλά δε καταστήματα, που έχουν έτοιμα ένδυμα. Βρίσκουμε και έτοιμα παντελόνια όλων των ειδών. Έτσι το πρόβλημα λυεται εύκολα, τα για όσες έχουν μέτριο ανάστημα. Οι άλλες μπορούν να παραγγείλουν.

Τα παντελόνια γίνονται από ένα ειδικό υφάσμα λινοδάβακο, αλλά μπορούν να γίνουν και από το λεγόμενο μετρητό. Γείνουν που σας συνηθίζουμε είναι να προσέχετε το χέρι του υφάσματος. Βεβαιωθείτε ότι είναι στερεό για να μπορεί να πλένεται εύκολα.

Για τη θάλασσα καλά είναι και τα άσπρα παντελόνια, που μοιάζουν με τα παντελόνια των ναυτών και φορούνται με μία μπλουζάτα από μπλε ζεστού νεο ναυτικό γιακά και χωρίς μανίκια. Η ίδια μπλουζάτα μπορεί να

φορεθί και με άσπρο «σόντες». Μπορεί όμως να γίνει και το αντίθετο, δηλαδή η μπλουζά να είναι λευκή και το παντελόνι ή το «σόντες» μπλε μαρέν.

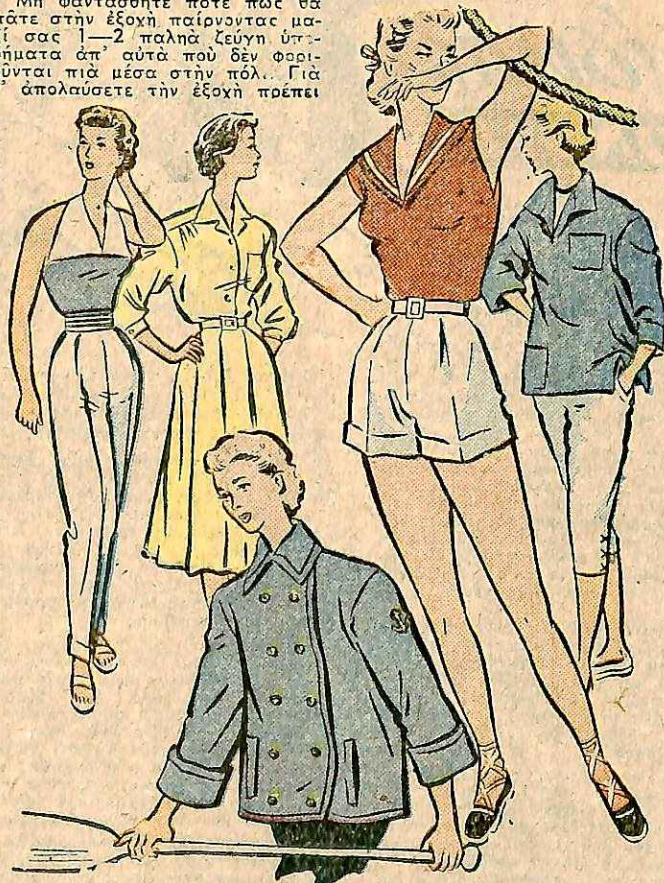
Άλλο όμορφο κοστούμι είναι παντελόνι «κορσαίρα», σφηνωμένο στο γόνατο με κορδόνια στα πλάγια και «μαρινιέρ» με μικρό γιακά και μανίκια τρουά-κάρ. Από μέσα φοριέται λεπτή φανελλίτσα άσπρη, που έχει κεντημένη με μπλε κορδονέτο μία άγκυρα.

Όλα τα κοστούμια που αναφέραμε μπορούν να συμπληρώνονται με μία βέστα ριχτή, σταυρωτή με δύο σειρές μεταλλικά κουμπιά και τσέπες καθέτες στα δύο πλάγια. Δηλαδή ακριβώς σαν τις ζακέτες που έχουν οι ναύτες με τον ίδιο γιακά με ρεβέδο πλατείτα στα τρουά-κάρ μανίκια και μία άγκυρα κεντημένη στο άριστερο μανίκι.

Η βέστα αυτή είναι απαραίτητη για την έξοχή.

Τα υπόδημα

Μη φαντασθείτε ποτέ πως θα πάτε στην έξοχή παρνοντας μαζί σας 1—2 παλιά ζεύγη υποδημάτων απ' αυτά που δεν φορούνται πια μέσα στην πόλη. Για να απολαύσετε την έξοχή πρέπει



Η καλοκαιρινή μόδα στην έξοχή και στην πλάζ.

να έχετε υπόδημα άναπαυτικά που να σας επιτρέπουν να περπατάτε χωρίς να σκέπτεστε τα πόδια σας και συγχρόνως να επιτρέπουν στο πόδι σας να αερίζεται καλά.

Τα καλύτερα υπόδημα για την έξοχή είναι οι λεγόμενες «σπαντιρί», που έχουν σφαιρικές σόλες και άπαυτο είναι καμωμένες με λινό υφάσμα. Βρίσκουμε δε παντού έτοιμα. Στρίζονται στα πόδια με κορδέλλες που περιβάλλουν σταυρωμένες τον άστρογαλό και δένονται πίσω ή στο πλάι.

Καλά είναι επίσης το πέδιλο, που αφήνουν ελεύθερα όλα τα δα-

κτύλα και τα μυκονιάτικα που παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Το καπέλλο

Πολλοί έχουν τη γνώμη ότι δεν χρειάζεται καπέλλο στην έξοχή. Στον τόπο μας όμως που ο ήλιος είναι τόσο καυτερός δεν είναι πολύ φρόνιμο να εκθέτουμε το κεφάλι μας άκαλυπτο στις ακτίνες του.

Ένα λινό «λου» ντε-μέρο, μία καπλίν από παγισόν, θα μας προστατεύσει από τον ήλιο και θα προλάβει ηλιασμούς, πονοκεφάλους ακόμη και κούραση των ματιών.

Για να μη σας ενοχλή το καπέλλο και αναγκάζεστε να το κρατάτε για να μη σας το πάρει ο αέρας φοράτε το με λαστιχό όπως το φορούν τα παιδιά. Έτσι θα είστε ξενειοσάτη όσες αέρας και αν φυσάει.

Το πρόσωπο και τα χέρια

Αφήστε και το πρόσωπό σας και τα χέρια σας να ξεκουραστούν όσο είσατε στην έξοχή. Μία καλή κρέμα για να μη έρχεται σε άμεση επαφή με τον ήλιο ή επιδερμίδα σας, είναι απαραίτητη, αλλά όχι και μακιγιαρίσματα.

Επίσης λίγη γλυκερίνη με λεμόνι στα χέρια σας, αλλά όχι βερνίκια στα νύχια.

Τουλάχιστον θα τα αλείφετε κάθε βράδυ με λίγη λανολίνη για να τα τουνονέτε. Τα μπράτσα σας θα τα περνάτε κι αυτά με μία κρέμα όχι για να μαυρίσουν, αλλά

τόν κορμό ελεύθερο να αναπνέει. Άλλοτε πάλιν φορούμε ένα ειδικό πλαστρονάκι εμπρός και αψηφόμε τις πλάτες γυμνές.

Τα κορσάκια φορούν φουστίτσες ή «σόντες». Και τα δύο συνηθίζονται με μπλουζίτσες χωρίς μανίκια.

Θα ιδούμε και μονοκόμματα κοστούμια: μπλούζα και παντελόνια που κουμπώνουν εμπρός ή μπλούζα και φουστίτσα.

Οι μεγαλύτερες κοπελλίτσες φορούν φορεματάκια μονοκόμματα με μπλούζους χωρίς μανίκια και φουστίτσες κλόες.

Τα καπελλάκια είναι λινά ή παγισόν.

Το ξεκίνημα

Στην έξοχή θα πάρετε μαζί σας ό,τι σας είναι απαραίτητο, αποφεύγοντας κάθε τι περιττό.

Βέβαια, το ιδεώδες θα ήταν να είχατε ένα ξεχωριστό σπιτάκι με τα απαραίτητα επίπλα, ώστε να παίρνετε μονάχα τις βαλίτσες σας και να φύγετε, αλλά επειδή αυτό το προνόμιο δεν το έχουν πολλοί.

Ας ακολουθήσουμε κάποιο σύστημα, ώστε να ξέρουμε τι πρέπει να παίρνουμε κάθε χρόνο μαζί μας, ούτως ώστε να μη πελαγωνώμε όταν φθάσει η ώρα των διακοπών.

Αν πρόκειται να μείνουμε στο ξενοδοχείο τα πράγματα απλοποιούνται, αλλά επειδή αυτό είναι κάπως δαπανηρό, θα αναγκαστούμε να βρούμε ένα σπιτάκι ή να στρώσουμε μία σκηνή.

Φυσικά τα κρεβάτια έκστρα-τείας είναι τα καταλληλότερα γιατί μεταφέρονται εύκολα και δεν έχουν ανάγκη από στρώματα. Επειδή όμως δεν βολεύονται όλοι σ' αυτά, θα αναγκασθούμε να πάσουμε σμιμέδες και στρώματα.

Τα υπόλοιπα επίπλα θα είναι απλά, αρκετές πολυθρόνες «πληντ» 2—3 τραπέζια μία ντουλάπα για τα ρούχα, μία άλλη για τα τιπτικά και τα σκεύη της κουζίνας.

Αρκέτη δουλειά νοιάζεται για να ετοιμασθούν όλα αυτά, αλλά όταν ξέρετε κάθε χρόνο τι πρέπει να πάρετε όλα γίνονται με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Μη παραλείψετε να πάρετε μαζί σας και μερικά τρώφιμα: ρύζι, μακαρόνια, λάδι, βούτυρο 2—3 είδη κονσερβών, γιατί όλα θα τα πληρώνετε πιο ακριβά στην έξοχή.

Η άλλη λογαριασμός

Λένε γ. Χανιά 123: Δεν μπορώ να σας βοηθήσω στην αλλαγή του χρώματος των μαλλιών σας, ούτε σας τη συνιστώ. Αν επιμένετε, να πάτε σ' ένα καλό κομμωτήριο.

Γεωργία Σ. ά ν δ ρ: Δεν είναι ανακριβές αυτό που σας είπαν, μόνο που στον τόπο μας δεν γίνονται ακόμη. Το μαράζ για το αδυνάτισμα θέλει μεγάλη τέχνη και ειδικά για τις γυναίκες, πρέπει αυτές που κάνουν το μαράζ να ξέρει καλά τη δουλειά του.

Ελ. Φορ., Πειραιά.— Καλό είναι αυτό που χρησιμοποιείται, αλλά μία και σπάζου τα νύχια σας, σταματήστε τα όλα, για 3—4 εβδομάδες και αλείψετε τα κάθε βράδυ με λίγο λάδι φανητού ζεστό.

Νερόπαντρη.— Δεν περιμένετε, βέβαια, να συμφωνήσω μαζί σας στην άπειρη κούραση που σας κάνει η επιδερμίδα. Αυτά τα πράγματα, έτσι πρέπει να τα αντιμετωπίζετε με τον άντρα σας και μαζί να σκεφθείτε τι θα κάμψετε.

Δέσπω Α., Αγρίνιο.— Το σμόκιν στην περίπτωση αυτή, είναι το πιο κατάλληλο ντύσιμο για τον άντρα σας. Αν έχετε εγκαίρως στην Αθήνα προτιμήστε να το πάρετε εδώ.

Α. Μ. 40 Χ.— Λίγες ενέσεις κλάσιου θα σας ωφελήσουν. Θα τις κάνετε ημέρα από ημέρα αλλά αφού συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Πάντως μην ανησυχείτε. Αυτό που έχετε θα είναι άνομο. Με τις ενέσεις, υπερτασικό και καθαρό αέρα θα σπείρετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Επειτα απ' τα χιόνια του Βορρά, ξαναγύριζα στην ήλιό-λουστη Ιταλία. Περπατούσα γρήγορα σαν νάβελ να βρεθώ γρήγορα στα μέρη όπου είχα περάσει, τα νιάτα μου. Σε λίγο έφτασα στο στενό κι' έβρη σχεδόν δρόμο του Μιλάνου, τον κάπως ρωμαντικό, όπου βρισκόταν το παλιό σπίτι των παιδικών μου χρόνων. Είχα ζήσει ως τώρα σαν νοσοκόμος σε διάφορες κλινικές και σε μέγαρα πλουσίων και καθώς προχωρούσα μέσ' στο στενό δρόμο ένιωθα μία παράξενη συγκίνηση, γιατί σε λίγο θ' αντίκριθα το σπίτι όπου είχα γεννηθεί και είχα ζήσει τόσα χρόνια ξενειοσάτα.

Άλλοίμονο! Όταν έφτασα εκεί που φανταζόμουν ότι θάβρισκα το παλιό σπίτι, τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Το



Θα τη φωνάζω Μάρθα την κόκλα μου... είπε το κοριτσάκι.

είχαν γκρεμίσει και οι μαστόροι έχτιαν τώρα μία μαρμαρίνη πολυκατοικία!...

Ξαφνικά, καθώς κύτταξα με συντημένη καρδιά, ένοιωσα κάποιον να με τραβά απ' το φουστάνι μου.

Γιατί κλαίει; Τι έχεις; ακούστηκε μία ψιλή φωνούλα.

Γύρισα και είδα ένα κοριτσάκι με νόστιμο ροδωκόκκινο προσωπάκι που με κύτταζε με τα μεγάλα μάτια του γεμάτα άπορία. Το σήκωσα στην αγκαλιά μου και το φίλησα στο μάγουλο.

—Ποιά είσαι, μικρούλα, που μένεις; —Είμαι η Νικολέτα. Δεν με ξέρεις; Μένω εκεί... Και μούδεις περήφανα μία βιλλίτσα παρακάτω, ανάμεσα σ' ένα μικρό κήπο με δέντρα.

—Έλα, Νικολέτα, της είπα, να σε πάω στη μαμά σου... —Η μαμά μου είναι στον ορανό, απάντησε η μικρή. Ο μπαμπάς έφυγε για λίγο καιρό για δουλειές κι' εγώ μένω με τη θεία μου τη Νένα, Έλα, πάμε, γιατί η Άννα η ντανά μου θα με γυρεύει...

Σε λίγο φτάσαμε σπίτι της και η μικρή με σύστησε στη θεία της που μας δέχτηκε με καλωσύνη. Αμέσως η Νικολέτα έτρεξε να μου δείξει τα παιχνίδια της. Κάθισα εκεί ώσπου βράδυσε. Κι' όσο έμεινα στο Μιλάνο, πήγα πολλές φορές στο σπίτι της Νικολέτας. Όταν έφτασε η μέρα για να φύγω, την αποχαιρέτησα και της υποσχέθηκα πως το άλλο φθινόπωρο, θα ξαναγύριζα να τη δω.

Πραγματικά κράτησα την υπόσχεσή μου. Είχα περάσει λίγο το καλοκαίρι κοντά σε μία άρρωστη και τώρα γύρισα λίγη αντάπαι στο Μιλάνο. Όταν εγκαταστάθηκα σε μία μικρή πανσιόν, έτρεξα στο σπίτι της Νικολέτας. Μου άνοιξε η Άννα.

—Καλώς ήρθατε, δεσποινίς. Νόμιζα πως ήταν το παιδί με τα φάρμακα... —Γιατί, ποιος είν' άρρωστος; Μήπως η Νικολέτα; ρώτησα μ' ανησυχία.

—Μάλιστα, δεσποινίς. Το καυμένο το κοριτσάκι έχει πυρετό, πίνει τώρα τρεις μέρες! Έλάτε μέσα, στο σαλόνι. Πάω να ειδοποιήσω το γιατρό...

Γιατί άραγε η Άννα δε μ' έμπαζε στο δωμάτιο της μικρής; Η θεία ήθε, στο μεταξύ, και μούπε πως ο γιατρός με περίμενε. Παραξένο, οι γιατροί να δέχονται τους φίλους των άρρώστων! Μά όταν μπήκα στο δωμάτιο της Νικολέτας και είδα το γιατρό να σκύβει πάνω της με τόσο στοργή και να την κυττάζει με δυο μάτια κάπως βολά, κατάλαβα πως ο γιατρός δεν ήταν άλλος απ' τον πατέρα της Νικολέτας.

—Καλώς ήρθατε, δεσποινίς μου είπε εκείνος. Χαίρω που

σας γνωρίζω. Από τότε που γύρισα στο σπίτι, η Νικολέτα μου μιλάει διαρκώς για σας. Σας γυρεύει στο πασαλιόμα της. Σας ευχαριστώ που ήρθατε.

—Είναι τόσο άγία-άγιο το κοριτσάκι σας, του απάντησα. Εύχομαι γρήγορα να γίνει καλά.

—Εσκυμώ πάνω απ' τη Νικολέτα και χάρησα το μέτωπό της. Έκαψε απ' τον πυρετό. Καθώς σηκώθηκα, κύτταξα το γιατρό. Μ' έβλεπε με μάτια άπληνη. Στο μεταξύ, η μικρή έπληνε.

—Ω! Μάρθα! φώναξε, γύρισες επί τέλους; Σε περίμενα από καιρό!

Και μ' αγκάλιασε με τα νεράκια της.

—Τώρα είμαι κοντά σου, μη φοβάσαι, της είπα. Θα γίνης γρήγορα καλά! Θα σε περιποιούμαι εγώ. Κύτταξε τί σουφρα...

Και της έδωσα μία μεγάλη, όμορφη κούκλα.

—Θα τη φωνάζω Μάρθα! είπε το κοριτσάκι.

—Θα σου φέρω κι' άλλα παιχνίδια, φάνει να παίρνεις τα φάρμακά σου για να γίνης γρήγορα καλά...

—Ανα μου τα δίνης εσύ, θα τα παίρνω, είπε η Νικολέτα.

—Είστε νοσοκόμος, δεσποινίς Μάρθα; με ρώτησε ο πατέρας της μικρής.

—Οχι, ακριβώς. Σπούδαζα Ιατρική τρία χρόνια, αλλά αναγκάστηκα να παραιτηθώ τις σπουδές μου. Από τότε άφιερώθηκα στα παιδιά.

Ο γιατρός με κύτταξε μ' ένα βλέμμα άπλην. Μία ιδέα πέρασε απ' το μυαλό μου κι' ανατοίχισα. Άραγε ήταν τυφλός;

—Νοιώθω το βλέμμα σας καρφωμένο πάνω μου, είπε ο γιατρός. Μαντέψατε...

—Γιατρέ! φώναξα.

—Σας παρακαλώ, βοηθήστε με να πάμε στο σαλόνι. Η καυμένη η Νικολέτα δεν ξέρει ακόμα τίποτα...

—Ενα πείρασμα στο έργοσπτήριο, μου έξηγησε όταν καθίσαμε, μου πείραξε και τα δυο μάτια. Μόλις διακρίνω.

—Μά είναι δυνατό να μην υπάρχει θεραπεία; είπα συγκινημένη. Άσφαλώς με μία ειδική έγχυση...

—Είστε ακόμα νέος, έχετε μέλλον.

—Έχετε δίκιο, δεσποινίς Μάρθα. Δοκίμασα διάφορα φάρμακα. Με συμβούλεψαν τελευταία να πάω σ' έναν ειδικό στη Ζυρίχη, στον καθηγητή Μάξουελ, αλλά φοβάμαι, γιατί η θά θεραπευθώ ή θα μείνω τυφλός... Και διστάζω...

—Πρέπει να πάτε, είπα σταθερά. Μην ανησυχείτε για τη Νικολέτα. Θα μείνω εγώ κοντά της. Πρέπει να πάτε...

—Ευχαριστώ, ψιθύρισε, ευχαριστώ. Μου δίνετε κουράγιο.

★

Επειτα από τρεις μήνες, γεμάτους αγωνία και τύψεις για τον εαυτό μου, αν δεν πετύχαινε η έγχυση, ο πατέρας της Νικολέτας γύρισε απ' τη Ζυρίχη, έντελως θεραπευμένος. Το σπίτι όλο γιόρταζε. Στο μεταξύ, η Νικολέτα είχε γίνει καλά. Μά δεν έμαθε ποτέ για την άρρώστια του πατέρα της.

Εγώ ένοιωθα μόνο κάποια λύπη, γιατί τώρα θάφευγα από κοντά τους. Είχα συνηθίσει στην ατιλόσφαρη αυτή.

Δυο βδομάδες αργότερα, αποφάσισα να φύγω. Χτύπησα στο γραφείο του γιατρού και μπήκα. Ήμουνα συγκινημένη.

—Φεύγετε; με ρώτησε βλέποντας να κρατώ μία βαλίτσα.

—Οι διακοπές μου τελείωσαν, γιατρέ, απάντησα μ' ένα θλιμένο χαμόγελο. Σας ευχαριστώ πολύ για τη φιλοξενία. Τώρα φεύγω ήσυχη. Είστε πια, δόξα σοι ο Θεός, όλοι καλά!

Καθώς μιλούσα, η φωνή μου έτρεμε κι' ένοιωθα έναν κόμπο στο λαιμό.

—Μάρθα! φώναξε ο γιατρός, κι' μ' έπιασε απαλά απ' τους ώμους. Μάρθα! εγώ που είχα τόσο έλπισε... Πες μου Μάρθα, ήταν αληθινή...

Δεν μπορούσα ν' απαντήσω, εγώ, ένα φτωχό πλάσμα, δίχως αγάπη, δίχως σπίτι, έσπασα σε λυγμούς. Ο πατέρας της Νικολέτας μ' έσφιξε τρυφερά πάνω του και κρατώντας με αγκαλιασμένη με πήγε στην κάμαρα όπου κοιμόταν η Νικολέτα. Την έψυψε σιγά και της είπε:

—Νικολέτα, η Μάρθα θέλει να φύγει. Έμεις όμως θέλουμε να μείνει, δεν είν' έτσι; Πέστο, εσύ, στη μαμάκα σου...

Η Νικολέτα σηκώθηκε στο κρεβάτι και της μ' αγκάλιασε σφιχτά. Επειτα, καθώς με φιλούσε, μου είπε:

—Μάρθα, αγαπήμενη μου... μαμά, μένεις, μένεις μαζί μας! Η Βίλλα κι' ο κήπος είναι τώρα όλο λουλούδια και οι παλιές αναμνήσεις, το παλιό σπίτι κοιτώνται πια νεκρά, γιατί μία νέα ζωή άρχισε για μένα. Γεμάτη πίστι, αγάπη και λατρεία...

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

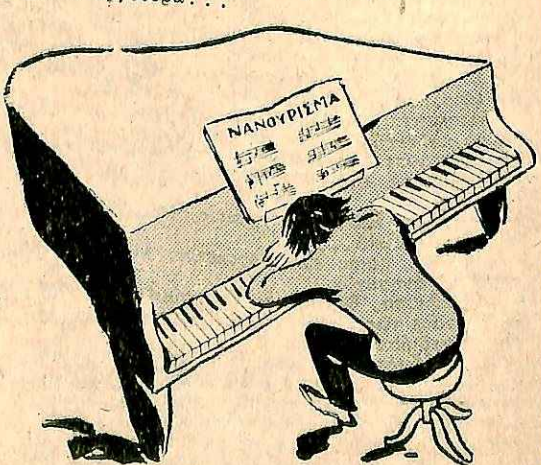
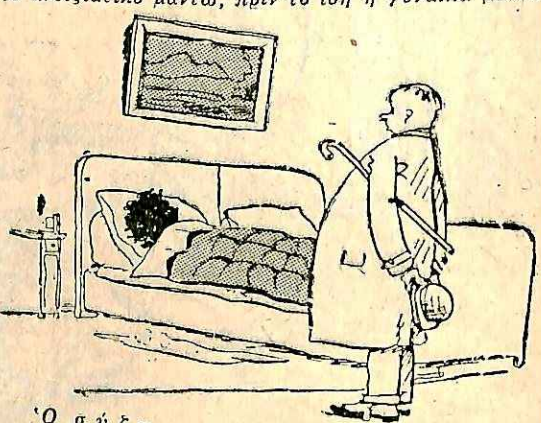
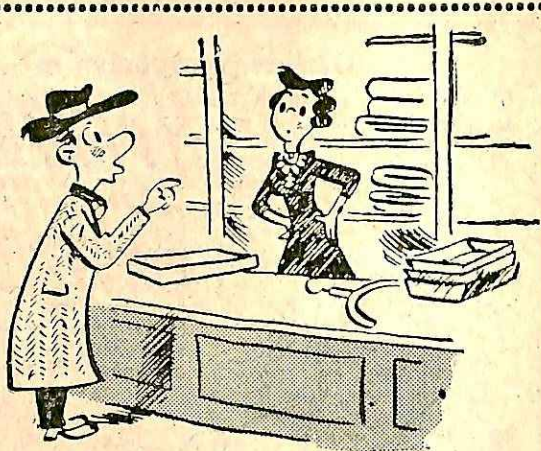


Ὁ σημερινὸς Στάλιν

Στὰ 72 χρόνια του, ὁ Ἰωσήφ Στάλιν εἶπε ὁ ἰαρχυρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ ἡγέτης μιᾶς αὐτοκρατορίας ποὺ ἐκτείνεται στὴ μισημί γῆ. Ὁ λόγος του ἀποτελεῖ νόμο γιὰ τὸ ἕνα τρίτον τῆς ἀνθρωπότητας. Κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος στὴν ἱστορία δὲν ἀπέκτησε ποτὲ τέτοιο ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω σὲ τόσα ἄνθρωπινα πλάσματα.

Ζή λοιπόν σ' απόλυτη απομόνωση
 όσο κανείς άλλος μονάρχης από τη
 εποχή των Φαραώ. Ίσως να ξέχασα
 αυτό που είπε κάποτε ο ίδιος στο
 ιστορικό "Εμιλ Λούντβιχ: «Κάθε
 άνθρωπος με ανώτερο αξίωμα χάνει
 από τη στιγμή που θα γίνω»

Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅπου ἀνακατεύτηκαν, πολέμησαν καὶ σύγχω-νεύθησαν ἑκατὸ διάφορες φυλές.



ποιὸ ζήτημα μιλᾶτε. Σᾶς συ-
νιστῶ καὶ πάλι νὰ φύγετε ἁ-
μέσως ἀπὸ δῶ.

Ὁ Κόρινθον κούνησε τὸ κε-
φάλι του.

Μηνες Ιστορίες

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Στή μαλλιαρή

Η Έφταλία με το Νικολάκη. και το κουμπάρο τον και ξεπάρω ούλοι απ' το μαχαλά αλάι - μαλάι ξεσηκώθηκαν να πάνε στη Μαλλιαρή.

— Ούφ! δέν νταγιαντώ πιά... καλώ... έχω καίτες! Πάμε να πλυθούμε με θάλασσα, να κάνουμε κι' έφ'έτο το Συμμενέκο άντέτι. φώναξε η Έφταλία δεξιά ξερόδα.



— Αυτά είνε προλήψεις. Βρέ γυναίκα! το' πλεγε ανόρεξα ο Νικολάκης τον.

Μα η Έφταλία το βιολί τον, και συνεχίζει:

— Θέλω κι' εγώ μια φορά το χρόνο για το καλό, να κάνω πλάστ - πλούτς απούτο μεσημέρι. Ν' αναληφτούμε ούλα τα κακά από πάνω μου.

— Βρέ γυναίκα! άσε τσι προλήψεις... Πες πιό καλά την αλήθεια, πως γουστάρετε λίγο ταβανούρι, ασκέρι, γαλαπταλίκι, πίντρο, ντέοτι, φωνές, ασθμα, μαρτύριο!...

Κι' ιστέρο ίστεμίζ, μέσα στην ντάλα του μεσημεριού, ταβήκανε σουσουού-ίλιν για την Βουλιαμένη.

— Ηθοί, ξεγκοφιάστηκα! Τί ρεζί-λίκι είνε αυτό; "Αχ, γιατί να μην σ' ακούσω άντρα μου; Ούλοι εδώ μέσα κουλουβάγατα.

Και την κλωτσούνε, την κουτουλουνε, την ζουλούνε!

Τέλος, φτάσανε μέσα στο λάλαρο στην ακροθαλασσία. Έκει μαντοαλάδες, φυστικάδες, ρεμπεσκεδες, έλειέδες, κι' ούλα τα δίποδα στριγγλίζουνε, και τα τεράτοπα γρακίζουνε γύρω στη ένα γκερεμέ.

— Πούφ! μπαλντισια πιά! Γιατί, καλέ, να μην πάρω ματζί μου ένα καρφί να μπώ καρφί στα μάτια τους; φώναξε η Έφταλία.

— Τί πούφ, και ξεπούφ; "Ασε, βρέ γυναίκα, τα καρφία, με ζάλισες πιά! Αυτά είνε προλήψεις! Μην πιστεύεις τέτοιες κουταμάρες!

Κι' ο κουμπάρος, κι' ούλη η παρέα βάζουνε τις φωνές:

— Αϊντε, ούλοι για μπάνιο!... "Αϊντε, παιδιά!

Μόνον ο Νικολάκης βράζει, και στραβουουτουναίει.

— "Ακου, του λένε γιά να τον καταφέρουνε, δέν είνε η γδυμνότητα που σκανδαλίζει, αλλά τα ρούχα!...

Κι' αμέσως βέσανε στα δέντρα ένα πεστεμαλί, κι' έτσι πίσ' απ' το πρόχειρο παραβάν με τα πολλά ζόρια γδυθήκε κι' η Έφταλία του.

Πραγματικά δέν είχαν άδικο. Τα μάτια ούλα άψε - σούσε συνήθισαν να βλέπουν την Έφταλία να σουλατσάει σαν φανταστικό νεοσύλλεκτο, που περνά απ' την έπιτροπή. Κανένας δέν το' ήδινε σημασία. Τέλος, άφ'ότα το βράδυ, ένας - ένας οι τοισομπλάκτες ρουνοτυμένιοι φεύγανε και ξαναβρόχανε πάλι τσι κοινωνικές συνθήκες.

Η Έφταλία πήγε κι' αυτή να ντυθί πίσ' απ' το πρόχειρο παραβάν. Και τότε ο κουμπάρος, χωρίς οπισθοβουλία, άφ'ότι πιά δέν είνε τίποτα ν' ανακαλύψω, σήκωσε λίγο το πεστεμαλί να δει. Εύτη ο Νικολάκης γύμψε να του βνάλη τα μάτια.

— Ντροπή σου άντρα μου! ξεφώνισε η Έφταλία. Αυτά, ωρέ, είνε προλήψεις όπως μου έλεγες!...

Κόκκαλο ο Νικολάκης!

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΜΟΥΣΙ

Μαγαζάκι μου χίτες τηλεφώνω ντέν έχει. "Αμμα φούρνος άπέναντι τηλεφώνω ένει, χίτες έμενα ντέν χρειάζεται. "Αμα θέλω τηλεφωνημένο να κάνω, φούρνο πηαίνω, Θανασάκη λέω ένα τηλεφώνημα να κάνω.

Θανασάκης, φίλος μου ένετα, ευχαρίστως "Αρμενία, λέει, τηλεφωνημά μου κάνω, έν τάξει είμαι.

Θανασάκης χοντρός είνε άμμα πολύ άγαπημένο με κάνει. Φίλοι είμαστε, Θανασάκης, Μανωλάκης, Μιστόκλής, Μιχαλάκης — έπισι μπιρ — καμιά φορά παρέα πηαίνουμε, ούζερί - μουζερί, ούδα πίνουμε, παστουρμαδάκι φελιάν φιατίκ τρώμε, ώραία περνάμε.

Πιροχτές, λοιπόν, Θανασάκης από φούρνο φωνή βάζει:

— Έεεε, "Αρμενία!

— Τί είνε γιάχο;

— Τηλέφωνο! Γκέλ!...

Άμέσως τηλεφώνω πηαίνω, έμπιρός, έμπιρός κάνω, τί να ακούσω κουζούμ; Βάι - βάι - βάι! Τί φωνή ήταν εκείνο, κουζούμ; Βαλαά, μπιαά — μα το Θεός, σου λέω — τηλεφώνω στα χέρια μου μουζική είνε! Χίτες άηδόνι - μαηδόνι ντέν ήκσέρω, άμμα έν το άηδόνι καλά τραγουδήμένο κάνει, τότε άηδόνι ήτανε, μα το Θεός σου λέω.

Κουθέντα άρχινισμένο, έτσι είνε:

— Ο κ. Καραμπέτ;

— Ναι, γιάβρομ, εγώ είμαι! Έφ'όποιος είσαι; Φωνή σου πολύ γλυκό ένετα, μα το Θεός σου λέω, μπαλντισμένο με κάνει.

Τηλέφωνο έλια άκουσμένα είναν:

— "Αχ, άδιόρθωτος είστε κ. Καραμπέτ!

Μόλις ακούσετε γυναικεία φωνή, άμέσως άρχίζετε τα κουμπλιμέντα...

Εγώ ιατσήφ μου γτυπημένο έκάνω:

— Μα το Θεός, σου λέω, φωνή σου τιρελλά με κάνει. Ποίος είσαι, κουζούμ;

— Μια θανυστρία σας!

— "Αυάν!

— "Αχ πόσο θα ήθελα να σάς γνωρίσω κ. Καραμπέτ. Σας διαβάζω τακτικά και μου είπαν ότι είσαστε σπουδαίος τύπος.

Είμαι, κουζούμ, είμαι!

Και κατακτητής.

Είμαι κουζούμ, είμαι χίτες κατακτητής - ματακτητής ντέν ήκσέρω, άμα ύναίκες πολύ άγαπημένο κάνω. Να γνωριστούμε, κουζούμ. Πολύ να γνωριστούμε ήθέλω.

Βάι - βάι - βάι, τιρελλά καρντιά μου πāt κι-οντ κάνει, τηλεφώνω από χέρια μου πηδημένο ένετα.

Υαίκα ραντεβού με δίνει:

— "Ακούστε, την Πέμπτη στις άχτώ το βράδυ στο Λαζού, πίσω απ' τη Δημαρχία. Ξέρετε;

— "Ηκσέρω, ήκσέρω...

— Οά φούφ ένα κόκκινο γαρύφαλλο γιά να με γνωρίσετε.

Ναι, γιάβρομ, ναι, κουζούμ!

Τηλέφωνο κάτω άφινω, Θανασάκη λαμό πηδημένο έκάνω, βάι - βάι - βάι, κελεπούρι λέω, θαξιμάστρια ένετα, ιατέ αυτό είνε! "Αμα περιονικά, έφημερίδες γράφεις θαξιμάστριες έχεις!...

Πέμπτη βράδυ καλό κοινοτυμάκι βάζω, διπλή κόντρα τιραβηγμένο κάνω, μαλλιάρ μου ώραία - ώραία χτενισμένο κάνω, κούκλα ίνομαι, μα το Θεός σου λέω! "Υστερα τσιγάρο στόμας μου βαλμένο έκάνω, άραντεβού πηαίνω.

Μέσα στο μαγαζί ιμπαίνω, τί να δώ, κουζούμ! Χίτες θαξιμάστρια ντέν ήτανε. Θανασάκης, Μανωλάκης, Μιστόκλής, Μιχαλάκης, όλοι έκει ήτανε, από ένα γαρύφαλλο στο πέτος είχανε, μόλις με βιλέπουνε επάνω σηκώνονται, έλια βάζουν:

— Βρέεεεε! Καλώς την "Αρμενία! Μούσι ή θανυστρία!...

— Μούσι;

— "Υστερα όλοι μαζί χέρια τους σηκωμένο κάνουν δάχτυλα άνοιγμένα έπονται, έλια κάνουν, μαζί τιρανταγμένο ένετα:

— Γεια σου, κ. Καραμπέτ! κατακτητή! "Η θανυστρία σου έβγαλε μούσι και πάει να το ξυρίσθ. Περίμενε και θάρθ...

Βάι εσόγλου έσεκέρ! Τέτοιο φάρσα μεάλο μוסκαράλίκι ήτανε. Ντινί, λιανί!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το τηλέφωνο

"Α! "Όποτε έβαλες τηλέφωνο στο σπίτι. Με γεια και με γασά. Να τόνες και να το γαίρεσαι. Πώς; Θέλεις να σημειώσω τον αριθμό σου; Γιατί; Τί να τον κάνω; Γιατί να μουντζουρώσω το καρνέ μου μ' ένα νούμερο; "Ορίστε: Γιά να τόνω, άν σε χρειασθώ καμιά μέρα; Τί μου λές άνθρωπέ μου! Τί να σε χρειασθώ; Γιά καμιά δουλειά δική μου; Τις δικές μου δουλειές τις κάνω μόνος μου. γαρίς να ζητώ ποτέ να γίνω βάρος σε κανένα. "Οχι, δέν γίνουμαι βάρος, γιατί δέν θέλω να μού γίνωνται και μένα βάρος οι άλλοι. Λοιπόν, το να σε χρειασθώ αποκλείεται! Σε χρειάστηκα ποτέ, γιά να σε χρειασθώ από τώρα; "Όστε: "Α! Μπορεί να θέλω να μιλήσουμε καμιά φορά!

Και τί να πούμε; Γιά σοβαρή ύπόθεσι, αποκλείεται να σε θέλω όπως είπαμε. Λοιπόν, γιά τί θα μιλήσουμε; Και τί έχουμε να πούμε έμεις οι δύο; Τί τέ κοινόν μας συνδέει; "Απλώς έχουμε μια τυχαία γνωριμία της κακής ώρας.

Τί είπες; Κάτι θα βρούμε να πούμε; Τί να πούμε βρέ ήλιθιε; "Ετσι, στα καλά καθούμενα θα πάσω τον αριθμό σου και θα σε ζητήσω: «Καλημέρα, εδώ Πελοπίδας. Τί γίνεσαι;» Και ύστερα: Θά συζητήσουμε γιά την πολιτική κατάσταση, γιά την οικονομική κρίσι, γιά το ταξίδι της Μίς - Έλλάς στην "Αμερική, ή γιά τί ζέστη.

Πώς; Γιατί εκνευρίζουμαι; "Οχι μόνο εκνευρίζουμαι, αλλά και άναγκαζώ. Διότι είσαι κι' εσύ σαν τους άλλους που βάζουν τηλέφωνο και νομίζουν ότι προσορισμός του τηλεφώνου είνε ή φλυαρία, το κουβεντολόι και το «τί γίνεσαι και τί μου κάνεις και τί καιρό πού έχω να σε ιδώ». Και μοιροδών τον αριθμό τους δεξιά κι' άριστερά και πιάνονται οι γραμμές και βουίζουν τα τηλέφωνα και δέν μπορεί άνθρωπος να τηλεφωνήσθ άν του συμβεί μια έπείγουσα ύπόθεσι.

Να μιλήσουμε, λέει. Να πάρω στο τηλέφωνο ο Πελοπίδας το Θεωδάκη. Λες και δέν έχει καμιά άλλη δουλειά να κάνει ο Πελοπίδας, παρά να παίρνει τα τηλέφωνα του ένος και του άλλου άσημάντου προσώπου και να στήνη άκρεντί, περι άνέμων και υδάτων.

Μούβαλε τηλέφωνο κι' ο Θεωδάρκης! Και μού πήρε ένα ύφος σαν ν' άπόκτησε κανένα ιδιόκτητο ούρανοέσθη ή κανένα σπάνιο άναθό, στην εποχή που βάλανε τηλέφωνα και στα κοτέτσια. Κι' έχει την άξίωση ο Θεωδάρκης να τον παίρνω «γιά να τα λέμε!»

"Αυ εκείνα πού έχω να σου πώ δυστυχισμένο, δέν είνε άνάγκη να σου τα πώ από τηλεφώνου. Σου τα λέω και προφορικά, από κοντά και κατάμουτρα, μια γιά πάντα. Με τύπος άναίδεις, σχολούς και γελοίους σαν την άφεντιά σου, ο Πελοπίδας δέν έχει και δέν έπιθυμεί να έχη σούδειαν σνέσιμ και συνάφειαν. Μιά καλημέρα — ή μάλλον μισή — πού έκανα το λάθος να σου λέω μέχρι σή'ώρα ήταν πολλή κι' έπρεπε να σου άρκη και να σε καθιστά υπερίψανον. Και να μη ζητούσες περισσότερο. Τώρα πού έκανες την όλεθρία γκάφα να ζητήσης και συνέχεια, σου κόβω και τη μισή καλημέρα και σε στέλνω στο διαβολό. "Αε να μού γαθής, λοιπόν. Κρεμάσου στο παληοτηλέφωνό σου και φλυάρησε με τους δούσιους σου. "Όσο γιά μένα προτιμώ να μού κοπή το νέρι, παρά να πάσω τον άρ. αριθ. σου Γελήσε τύπ!



Δραματικό διήγημα

Η όμορφη νέα, με τα γαλανά μάτια και την αλαβάστρινη επιδερμίδα, προχωρούσε πάνω στο στενό μονοπάτι, έχοντας τη βαρεία στάμνα με το νερό πάνω στο κεφάλι της και τα χέρια της στη μέση.

Κόντευε τώρα να φτάση στο σπίτι της, όταν, ξαφνικά, έχασε την ισορροπία της και σωοιάστηκε κάτω, ενώ η στάμνα, πού έπεσε από το κεφάλι της γινόταν συντρίμια πάνω στις πέτρες.

Δυό νέοι, πού δούλευαν στο μεγάλο γτήμα, πού άπλωνόταν νυρω στο σπίτι και πού, από εδώ και λίγο λεπτά, παρακολουθούσαν τη νέα πού γύριζε από την πηγή, πήδησαν άμέσως το φράχτη κι' έτρεξαν κοντά της.

Η νέα είχε χάσει τώρα τις αισθήσεις της. "Ο ένας από τους δύο νέους άρχισε τότε να της ξεκουμπώνει το κορσάκι, ενώ ο άλλος προσπαθούσε να της λύση τη ζώνη πού έσφιγγε τη μέση της.

Ο δεύτερος άφησε ξαφνικά, μια μικρή κορυφή έκπληξης:

—Κύτταξε, "Όρσο!

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του.

—Τώρα εξηγείται γιατί ή άδερφή μας λιποθύμησε τρεις φορές μέσα σ' αυτό το μήνα, άπάντησε.

Και πρόσθεσε άμύτως:

—Δέν πειράζει! "Όταν μια νέα είνε όμορφη και πλούσια, όπως ή Πάολα, αυτά τα πράγματα κανονίζονται εύκολα. Δέν νομίζεις Τόνιο;

Την έπιασαν άμέσως από τα πόδια και τις μασχάλες και την πήγαν κάτω από ένα δέντρο. Έκει ή Πάολα ξαναβρόχη σε λίγο τις αισθήσεις της.

—"Ακουσε, της είπε ο Τόνιο, πρέπει να κουβεντιάσωμε, προτού γυρίσωμε στο σπίτι. Τίνος είναι το παιδί πού θα φέρης στον κόσμο;

Η Πάολα έχασε άμέσως το χρώμα της και λίγο έλειψε να λιποθυμήσθ πάλι.

—Απάντησε! πρόσθεσε ο "Όρσο. "Όλα μπορούν έσως να διορθωθούν!...

Η νέα δίστασε γιά άρκετά λεπτά. "Επειτα ψιθύρισε ένα θύνα.

—Κι' άφού είναι ο Ματέο Σαντίνο, γιατί δέν μάς είπες τίποτε; ρώτησε ο "Όρσο.

Η Πάολα άνασκήκωσε τους ώμους.

—Καλά, είπε ο Τόνιο. Πάμε τώρα στο σπίτι... Τα τρία άδέρφια έφαγαν σιωπηλά. "Ο "Όρσο κι' ο Γόνιο έκρυψαν κατόπιν τα πιστόλια τους στη ζώνη τους κι' έφυγαν.

"Επειτα από λίγη ώρα, μπήκαν στο σπίτι του Σαντίνο. Τον βρήκαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι του. "Ο Ματέο σηκώθηκε άμέσως και τους χαμογέλασε.

—Παιός καλός άέρας σάς έφερε από δω; τους ρώτησε. "Ο "Όρσο κι' ο Τόνιο προσπάθησαν κι' αυτοί να χαμογελάσουν. "Αλλά τα χείλη τους μισόνοιξαν σ' ένα υορφασμό.

—Ματέο, είπε ο "Όρσο, πότε θα παντρευτής την Πάολα;...

—Εγώ να παντρευτώ την Πάολα; ρώτησε ο Σαντίνο. "ΑΧ! αυτή ή σκέψι δέν πέρασε ποτέ από το μυαλό μου... .

—Δέν πέρασε από το μυαλό σου;...

Με μια ταυτόχρονη κίνησι, οι δυό άδελφοί έβγαλαν τα πιστόλια τους.

—Τόσο το χειρότερο γιά σένα! είπε ο Τόνιο. Νομίζα πώς θα ήσουν πρόθυμος να μάς δώσης την ίκανοποίηση πού μας χρωστάς...

—"Αλλά γιά ποιό πράγμα σάς χρωστάω ίκανοποίησι;



—Εγώ όμως ώρκίστηκα πως θα σε κάνω να με παντρευτής!... είπε στο Ματέο ή Πάολα...

—"Η άδελφή μας ή Πάολα μάς ώμολόγησε το σφάλμα της, άπάντησε ο "Όρσο.

—Τί σάς ώμολόγησε;...

—Την αλήθεια! "Η Πάολα θα γίνη σε λίγο μητέρα. Λοιπόν, πότε θα την παντρευτής;

—"Ο Ματέο Σαντίνο κύτταξε πρώτα τον ένα κι' έπειτα τον άλλο.

—Σας όρκίζουμαι, είπε, πως δέν ξέρω τίποτε!

—Είναι παληό αυτό το παραμύθι, είπε ο Τόνιο. Μίλησε καθαρά... Πότε θα την παντρευτής;

—"Ο Σαντίνο δίστασε γιά λίγο.

—"Εστω! είπε τέλος. Θα την παντρευτώ, άφού το θέλετε... "Αλλά με μια συμφωνία... Μεθαύριο το άπόγευμα, θαρθώ στο σπίτι σας να ιδώ την Πάολα... Πρέπει να είσαστε κρυμμέ-

νοι κάπου γιά ν' άκούστε τί θα πούμε. Εί-σαστε σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! άπάντησαν ο "Όρσο και ο Τόνιο.

Την ώρισμένη μέρα, ο Ματέο Σαντίνο πήγε στο σπίτι της Πάολα. Τα άδέρφια της είχαν φύγει.

Αυτό τουλάχιστον φανταζόταν ή νέα...

—Πάολα, της είπε ο Σαντίνο, γιατί είπες ψέματα στ' άδέρφια σου; Μήπως θα προσπαθήσης να κάμης και μένα να πιστέψω πως είμαι ο πατέρας του παιδιού;

—Ματέο, άπάντησε ή νέα, σ' αγαπούσα και σ' αγαπάω πάντα! Το ξέρεις, άλλωστε! "Εσύ όμως, δέν μούδωσες ποτέ προσοχή!...

—Αυτό είναι αλήθεια. "Αλλά αγαπάω μια άλλη!

—Εγώ, όμως, ώρκίστηκα μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας πως θα σε κάνω να με παντρευτής!...

—Δόθηκες σ' έναν άλλο και είπες στ' άδέρφια σου πως εγώ είμαι ο πατέρας του παιδιού σου;

—Ναί! άπάντησε με θάρρος ή Πάολα. Σ' έναν ύπηρέτη... Τούδωσα κατόπιν άρκετά λεφτά κι' έφυγε από το νησί. Δέν θα ξαναπατήση το πόδι του πιά εδώ!

—Και τολμάς να το λές;...

—Ματέο, άπάντησε, αυτό το παιδί σε δένει αναπόσπαστα μαζί μου! "Η θα με παντρευτής ή θα πεθάνης! Διάλεξε. Αυτό το μικρό περιστατικό δέν έχει σημασία. "Η άγάπη μου θα σε κάμη να το ξεχάσης γρήγορα!

—Είσαι τρελή, Πάολα!...

—Σ' αγαπάω, Ματέο!...

—Εκείνη τη στιγμή, ο "Όρσο κι' ο Τόνιο, παρουσιάστηκαν ξαφνικά μπροστά στην Πάολα.

—Πήγαμε, είπε ο πρώτος, να σου πούμε τί σ' έβγαλε από το σπίτι σου. Τη στιγμή πού διασκέλιζε την πόρτα του κήπου άκουσε έναν πυροβολισμό... "Αλλά δέν γύρισε πίσω το κεφάλι του... Γιά ποιό λόγο;

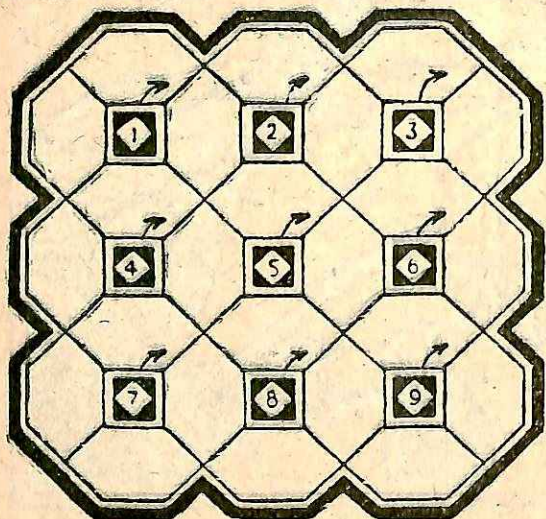
—Από τότε πού έγινε αυτή ή τραγική ιστορία έχου περάσει πολλά χρόνια. Κανείς δέν θυμάται πιά την Πάολα... Μα όλοι άναρωτιούνται γιατί τα άδέρφια της δέν παντρεύτηκαν ποτέ. Κι' ή εξήγησι πού δίνου είνε πως, πρώτου σκοτώσουν την άδερφή τους, έκαναν αυτό το ταμπα μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας.

Μια κι' ο Ματέο Σαντίνο γι' άνάμνησι της δυστυχισμένης Πάολας, δέν παντρευτήκε κι' αυτός.

ΛΟΥΪΖΑ ΜΠΟΡΝΤΑ

Συλλαβικό ρομπόλεξο

Γύρω από τον κάθε άσπιδό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια τετρασύλλαβη λέξη, αρχίζοντας από το σπ-



μεθ' όπου βρίσκεται το βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει. Μέσα στον κάθε μικρό κύκλο θα βάσετε μια ολόκληρη συλλαβή.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Βρίσκεται πιδ ύψηλά.
- 2) Επίρρημα τοπικό ή ποσοτικό.
- 3) Σταδιοδρομία.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 4) Μέρος ενός όλου.
- 5) Τιμητικές διακρίσεις.
- 6) Καλά πληροφορημένα.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 7) Προϊόντα ελληνικού νησιού.
- 8) Έπισημινω.
- 9) Θέαμα, αλλά και το θέατρο όπου δίδεται.

Δ.

Κρυπτογραφικόν

- | | |
|---------------------|-----------------------|
| 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 | : Ίερή πόλις. |
| 2 3 0 9 6 | : Άοις αίοις |
| 3 9 0 7 | : Μέρος λά-
γου. |
| 4 5 3 7 | : Μέρος ζώου. |
| 5 1 4 6 | : Συγγενής. |
| 6 7 8 7 0 1 6 | : Έλληνικό
νσιό. |
| 7 0 4 1 3 4 6 | : Άτυπος. |
| 8 7 3 1 6 7 | : Έλληνική
πόλις. |
| 9 8 1 7 6 | : Προφήτης. |
| 0 9 8 4 6 | : Νησί το
Αιγαίου. |

Ανθρωποι και ζώα

Καθένα απ' τα παρακάτω πρόσωπα συνδέεται, για ένα οποιοδήποτε λόγο, με κάποιο απ' τα ζώα που ακολουθούν. Μπορείτε να βοηθήσετε το ζώο αντίστοιχό, στο κάθε πρόσωπο:

1) Ιωνά. 2) Άγιος Γεώργιος. 3) Ούινστον Τσώρτσιλ. 4) Λαίδη Γκόντιβα. 5) Ρωμύλος και Ρέμος. 6) Νόε.

Δράκων, φάλαινα, λύκος, περιστέρι, μπουλντόκ, αλγό.

Ερωτήσεις

- 1) Έχει η Γαλλία καμιά κτήσι στη Βόρειο Αμερική;
- 2) Πόσο μεγαλώνουν οι τριχες των μαλλιών μας σ' ένα μήνα;
- 3) Γιατί οι πατάτες πρέπει να βράζονται με αλατισμένο νερό;

Δημιώδες αίνιγμα

Γλυκό είνε σαν ζάχαρη,
γλυκό είνε σαν το μέλι,
πότε αλάφει σαν πούπουλο
πότε βαρύ μολύδι.
Μά ούτε στα χείρα πιάνεται
ούτε σε ζύμη μπαίνει.

Αίνιγμα

Σπάζε το σπιτάκι
και μέσα βλέπεις
τέσσερες κόρες
γούστες, πανώρες!

Στο πόκερ

Τέσσερες φίλοι παίζουν πόκερ. «Θα σάς δείξω τώρα κάτι» λέει ο ένας απ' αυτούς στους άλλους. Ξεχωρίζει τους άσσους, τις φιγούρες και τα δεκάκια κάθε γωμάτος (δηλαδή 20 χαρτιά εν όλω). Τ' άσκατε και τα μοιράζει, δίνοντας από πέντε σε κάθε παίκτη. Λέει έπειτα στον αντίκονό του να δείξει ένα χαρτί του. Είναι η ντάμα μπαστούνι.

— Και τώρα, τον ρωτάει, τί θεωρείς πιθανότερο: Νάνα τα υπόλοιπα χαρτιά σου τέσσερες άσσοι, ή να σηματοποιούν, μαζί με τη ντάμα που έδειξες, φλόε ρουανιά;

— Μά... μάλλον τέσσερες άσσοι, άπαντά ε-
κείνος.

— Έσείς τί λέτε; Έχει
δίκιο:

Διπλό κεφάλι

ΟΡΟΣ, ΡΙΣ, ΟΠΗ, ΙΩΝ, ΦΑΣΜΑ,
ΑΥΛΟΣ, ΙΩΝ, ΑΠΩΝ.

Αν στις λέξεις αυτές προστεθώ από ένα γωμάμα ως κεφαλή κατά τόπον ώστε να σχηματισθούν άλλες τόσες λέξεις, τα νέα άσκατα σηματοποιούν ένα φυσικό φαινόμενο.

Δοξαπαίγνια

- 1) Ποιό θηρίο σηματοποιείται με ένα μόνο φωνήεν;
- 2) Ποιά Τιτανίς αποτελείται από δυό μόνο σύμφωνα;

Μεταγραμματισμός

Προσφτεύει και μαντεύει
και πορεύει κι' άνυτεύει.
Κεφαλή μόνο του άλλάζει
και στην τράπουλα τον υπάξει.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— 'Η μαγεύρισα έκανε λάθος και
άντι για πιπέρι, τί έβαλε νομίζεις;

— Μά μού φαίνεται πως το είπες!..

Ταχυδακτυλογραφία



Μπορείτε να άνασκησέτε μέσα από ένα ποτήρι ένα κομμάτι πάγο, χωρίς ν' άγγίξετε το ποτήρι με τα δάκτυλά σας ούτε το ποτήρι ούτε τον πάγο;

Για να το καταροσέτε, δέν έχετε παρό να βρέξετε ένα σπάγγο και ν' άφίστε ν' άκουμπήσιν ή άκρη του στον πάγο. Έγτερα σκορπίζετε πάνω από τα δυό μαζί άσθονο υιλό άλάτι. Θα κολλήσιν τότε ή κλωστή πάνω στον πάγο, και θα μωροέστε να τον άνασκησέτε μ' αυτήν.

Αναγραμματισμός

Αν δέν έροσθα ή καυμένης δέν θα ήσουν σν ντυμένης. Τώρα μ' άναγραμμάτεις, κλεινή πόλι σηματοποιεί.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Μπορούμε ν' αλλάξουμε το κλίμα

Η «μικροκλιματολογία» κι' οι «παγίδες θερμότητας»

Για άλλα μέρη το κλίμα άποτελεί εύλογία Θεού και για άλλα κατάρτα. Πάντως, οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει να το θεωρούν σαν κάτι το άμετάβλητο, άνωτερο των δυνάμεών τους. Κι' όμως, σε μικρά κλίμακα μπορούν να το επηρεάσουν, να το μεταβάλουν κάπως, είτε προς το καλύτερο είτε προς το χειρότερο.

Αυτό επιτυγχάνεται σήμερα με τα δεδομένα της «μικροκλιματολογίας», που μάς επιτρέπει τη μελέτη και την κατανόηση των συνηθών των κατωτέρων ατμοσφαιρικών στρωμάτων σε μια μικρή έκταση, π. χ. πάνω από ένα σπίτι ή ένα χτήμα. Στις περιπτώσεις αυτές, παίζουν ρόλο ή διαμόρφωση του εδάφους, ή γειτνιάσεις ποταμών ή λιμνών και ή παρουσία βλαστήσεως. Όλ' αυτά επηρεάζουν τη θερμοκρασία, την ύγρασία και τις συνηθές του άνεμου, προκειμένου για μια περιορισμένη περιοχή.

Μία από τις βασικές άρχές της μικροκλιματολογίας είναι ότι ή ψυχρός άέρας που συγκεντρώνεται κοντά στο έδαφος, στις ήμερες νύχτες, κυλάει «σαν νερό» προς τα χαμηλότερα σημεία και μαζεύεται εκεί πέρα.

Να γιατί τα χαμηλά αυτά σημεία έχουν τις μικρότερες θερμοκρασίες τη νύχτα. Τα φυτά που καλλιεργούνται εκεί, κινδυνεύουν περισσότερο από ήπιμες παγωνιές την άνοιξη κι' από πρώιμες το φθινόπωρο. Στις πόλεις δε μαζεύεται σε τέτοια κυρίως σημεία ή όμίληση.

Συνεπώς, δέν πρέπει να καλλιεργούνται εύαισθητα φυτά στα χαμηλά αυτά μέρη, ούτε και να χτίζονται εκεί τα σπίτια — έφθοσον είναι δυνατόν.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, ιδίως δε σε κήπους σπιτιών, μπορεί να διχετευθώ ή ψυχρός άέρας προς άλλα σημεία ακόμη ψυχρότερα. Φυσικά, δέν πρέπει να υπάρχουν φράχτες, σειρές δέντρων ή τοίχοι που να τον συγκρατούν.

Υπάρχουν έξ άλλου περιπτώσεις που ή ψυχρός αυτός άέρας είναι επιθυμητός, γιατί δροσίζει ένα μέρος θερμό.

Άλλη βασική άρχή της μικροκλιματολογίας είναι ή επίδραση των έμποδίων στον άνεμο. Όταν βρίσκεται π. χ. στο δρόμο του μια ψηλή και πυκνή βλάστηση, ελαττώνει την ταχύτητα του. Κι' αυτό έχει δυό ευεργετικά άποτελέσματα.

Πρώτον, λιγοστεύει την εξάτμιση και διατηρεί την ύγρασία του εδάφους. Στα καλλιεργημένα μέρη, ακόμη και χαμηλοί φράχτες, κάθεται προς τη συνηθέστερη κατεύθυνση του άνεμου, κρατούν υγρότερο το έδαφος και συντελούν έτσι στην αύξηση της έσοδείας.

Δεύτερο, με προστατευτικούς φράχτες κοντά στα σπίτια, λιγοστεύει ή ψύξη των τοίχων απ' τους κρύους άνεμους, και συνεπώς γίνεται σημαντική οικονομία καυσίμου ύλης. Σ' άπόστανι πενταπλασία απ' το ύψος του φράχτη, ή ταχύτης του άνεμου είναι κατά 40% μικρότερη. Κι' αυτό σημαίνει κατά 20% λιγότερη κατανάλωση καυσίμου ύλης το χειμώνα.

Άλλα μικροκλιματικά άποτελέσματα όφείλονται στην άπορρόφηση των ακτινοβολιών του ήλιου από διάφορες επιφάνειες. Τα πέτρινα κτίρια, το τσιμέντο και ή άσφαλτος επηρεάζουν το κλίμα των πόλεων, ακριβώς γιατί άπορροφούν πολύ τις ακτίνες του ήλιου. Έτσι, οι πόλεις έχουν συνηθώς διαφορά θερμοκρασίας απ' την ύπαιθρο 2—3 βαθμών την ήμερα και μέχρι 5 βαθμών στις πρώτες νυκτερινές ώρες.

Οι γυάλινες επιφάνειες (παράθυρα, βιτρίνες, κτλ.) άποτελούν άληθινες «παγίδες θερμότητας». Οι ακτίνες του ήλιου, άφου τις διαπεράσουν, άπορροφώνται απ' τα διάφορα αντικείμενα του έσωτερικού των δωματίων και τα θερμαίνουν. Αυτή δε ή θερμότης δέν μπορεί πια να ξαναβρύν, γιατί το γυαλί δέν άφίνει να περάσουν οι άόρατες «πύερυθρες» ακτίνες στις όποιες μετεβλήθη το ήλιακό φώς. Έτσι, άνεβαίνει άρκετα ή θερμοκρασία μέσα στα δωμάτια. Το ίδιο πράγμα συμβαίνει και στα θερμοκήπια.

Τώρα οι έπιστήμονες άσχολούνται με μια ειδική ύποδιαίρεση της μικροκλιματολογίας: τη λεγομένη «κρυποκλιματολογία». Αυτή μελετά το κλίμα των περιορισμένων κλειστών χώρων, π. χ. των σπιτιών, των αυτοκινήτων, κλπ. Άσφαλώς δε τα πρακτικά άποτελέσματα των έρευνών αυτών θα κάμουν πιδ άνετη τη ζωή μας.



Η ευχή της μίνας

Το παραμυθάκι σας

Τον παλιό καιρό, ύστερ' από τον κατακλυσμό του Νόε, μια μάνα χωρισμένη από το σύντροφό της έψαχνε να βωή τόπο για να φέρη στον κόσμο τους άπογόνους της.

Η μάνα αυτή βρήκε επί τέλους κάτι γαλάσματα και φώλησε εκεί. Έφερε λοιπόν στον κόσμο ένα ζωντανό, κακοφτιαγμένο, με σκελετωμένα ποδάρια, και μ' ένα κεφάλι σαν άσκό: την άράχνη. Μόλις αυτή γεννήθηκε, δέν γούισε να δη καθόλου τη μάνα της, αλλά έσυνε μακριά της και, κάνοντας με το σάλιο της κλωστή, κατέβηκε σε μια κουφάλα κι' έπλεξε εκεί τη φωλιά της.

Η πονεμένη μάνα έστρεψε ύστερα στα κλωνάρια ενός δέντρου για άλλη φωλιά κι' έκαμε εκεί το δεύτερο παιδί της: ένα γυιό.

Μά ή γυιός της, ασυλλόγιστος και ένοιαστος, έσυνε κι' αυτός, και μ' ένα πέταγμα του βρέθηκε πάνω σ' έναν κλώνο, όπου άρχισε το τραγούδι του, όσο δυνάμωνε ή ήλιος. Ήταν ή τζιτζίκας, που τον μεθά ή ζέστη και τον δροσίζει ή κυμός των δέντρων.

Έσυνε κι' από κεί ή μάνα, άφώνοντας πίσω της την άράχνη και τον τζιτζίκα και τράβηξε για να ξεκουραστή και να δυναμώσει με τη θέρη του ήλιου, τη μυρωδιά των λουλουδιών και τη δροσιά του νερού. Έοτασε λοιπόν, στον τόπο που ζητούσε, έκαμε μιάν όμορφη φωλιά κι' άφισε εκεί το τρίτο της παιδί. Άπελασμένη όμως από τ' άλλα, δέν γούισε να το κυττάει.

Το παιδί της όμως αυτό, ένα πετούμενο με μετάξινα φτεράκια, πετούσε γύρω της και τραγουδούσε ολόχαρο. Κι' ύστερ' άφου πήγαινε από λουλούδι σε λουλούδι, έφερε τον γλυκό καρπό έδινε στη μάνα του κι' έτρωγε κι' αυτό.

Αυτό το τρίτο της παιδί ήταν ή μέλισσα. Η μάνα έσυνε ύστερ' από καιρό και πήρε το δρόμο της για τον τόπο όπου είχε ζήσει πριν από τον κατακλυσμό. Σκάλισε βαθειά, γάθηκε εκεί και ζούσε ήσυχα ήσυχα, κοντά σε μια φωλιά μυρμηγκιών.

Πέρασαν χρόνια και χρόνια κι' ή μάνα, κυλισμένη μέσα στα λασπωμένα γώματα, κατάρταζε πως έοτασε ή σειρά της να πεθάνει.

Σύρθηκε, λοιπόν, κοντά στα μυρμηγκια και με σδυσμένη φωνή, παρακάλεσε ένα απ' αυτά λέγοντάς του:

— Πήγαινε, καλέ μου γείτονα, να πής στα παιδιά μου πως πεθαίνα και πως θέλω να τα δώ για τελευταία φορά σ' αυτό τον κόσμο και να τους δώσω την ευχή μου.

Το μυρμηγκι την κύτταξε περίεργα και τη ρώτησε:

— Και ποιά είναι τα παιδιά σου, κυρά γειτόνισσα;

Η δύστηνη μάνα τότε του άποκρίθηκε: — Σ' όποια γαλάσματα τράβηξε, θά βρής την άράχνη να φανήν το νυκικό της φόρεμα, που δέν τελειώνει ποτέ. Αυτή είναι ή κόρη μου. Σ' όποιο κλαδί άνεβής θ' άνταμώσης τον τζιτζίκα, το γυιό μου, να τραγουδά για τους γάμους του, που δέν θα τους κών ποτέ. Και πάνω στα μωσυμωμισμένα θυμαρία θ' άνταμώσης τη μέλισσα, το τελευταίο μου παιδί να βόσκη το μέλι, που είναι το μόνο νοικοκυριό της και που μ' αυτό και μόνο ζή.

Ο βασιλιάς ή μύρμηγκας, σάν είδε τον ύποτακτικό του να μ' έφην στη φωλιά του κανένα στυρί σιτάρι, τον ρώτησε:

— Γιατί γυνάς έτσι άδειος;

Το ρόδο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ρόδο που ή άνοιξη σε φέρνει,
μόλις σε ιδώμε δλαογιμένο
κι' ή όρη σου άρχινά να γέρνει
με χρώμα πια ξεθωριασμένο.

★

Κλαίμε, θωρώντας τη γλυκειά σου
την όρη που ήσυχά πεθαίνει,
κι' όμως κι' αν έσδυσε ή θωριά σου
κάποια ευωδιά πίσω σου μένει.

★

Κι' ή καλός άνθρωπος μια μέρα,
τα κουρασμένα μάτια κλείνει,
πεθαίνει, φεύγει, μα έδώ πέρα
τη φήμη για ευωδιά του άφίνει.

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Το και τό, βασιλιά μου. Η γειτόνισσά μας ή μάνα πεθαίνει και μου είπε να φωνάξω τα παιδιά της...

Ο βασιλιάς τούδωσε κι' άλλους για συντροφιά και του είπε να πάν να κών την παραγγελία της μάνας.

Τα μυρμηγκια λοιπόν, έοτασαν στα γαλάσματα βόηκαν την άράχνη και της είπαν:

— Έ! κυρά, ή μάνα σου είναι άρωστη βαρεία και σου υπνά να παρασταθής στα τελευταία της, για να σου δώση την ευχή της.

— Πέστε της καιρότισματά, άποκρίθηκε ή άράχνη. Μά δέν μπορώ να πάω, γιατί θέλω να τελειώσω το νυκικό μου.

Τα μυρμηγκια έσυναν κι' άνεβηκαν σ' ένα κλωνάρι, όπου τραγουδούσε ή τζιτζίκας.

— Έ, τζιτζίκα, του είπαν, ή μάνα σου πεθαίνει και σε ζητάει να πας να της κλείσες τα μάτια, να πάρες την ευχή της.

— Πέστε στη μάνα μου, άποκρίθηκε εκείνος, πως ένω γλάντι τώρα, και δέν μπορώ. Σάν πέρη ή ήλιος, μπορεί να πάω.

Τα μυρμηγκια τράβηξαν πιο κάτω. Βόηκαν τη μέλισσα, κι' αυτή, όταν άκουσε για τη μάνα της, τους είπε:

— Έρχομαι άμέσως!

Ποιν φάσαν τα μυρμηγκια στη φωλιά, ή μέλισσα είχε πάει πρώτα. Μά γάδια και γλυκά λόγια παρηγόρησε τη μάνα της και της έδωσε μέλι και νεράκι δροσερό.

Η μάνα της τότε της είπε:

— Έχε την ευχή μου, καλή μου κόρη! Ο καρπός σου να είναι πάντα τιμημένος κι' εύλογημένος και να τον γυρεύουν οι άπιδρωποι και στις γαρές τους και στις πίκρες τους...

Τη στιγμή εκείνη υπήκε ή μύρμηγκας. Η κόρη σου ή άράχνη δέν μπορεί ναρθη της είπε.

— Νάην την κατάρτα μου, άποκρίθηκε ή μάνα. Νά ζή πάντα στα σημάδια, να την κυνηγούν οι άνθρωποι και το νυκικό να γίνη σάβανο της.

Κι' ή γυιός σου ή τζιτζίκας δέν υποσεί, της είπε το μυρμηγκι.

Ο άγαριεστος νάην την κατάρτα μου. Να τραγουδά όλη την ήμερα με το λισπύρι και τη νύχτα να κολλά στη φλοδα του δέντρου!

Όε τη στερνή στιγμή ή μέλισσα περιποιήθηκε τη μάνα της και πήρε την ευχή της. Κι' αυτή τη συνοδεύει στη ζωή για τη μέλι της και το κερή της ληπίαται πάντα από τους άνθρώπους σε νάρες και σε πίκρες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο βαθμός της έξυπνάδας

Η ιστοριούλα σας

Η υπτέρα είχε άντιροήσεις για την έξυπνάδα της κορούλας της κι' άποφάσισε να την πάν να την εξετάση ένας ειδικός γιατρός.

Ανάμεσα στ' άλλα λοιπόν, ή γιατρός ρώτησε τη μικρή:

— Είσαι άγόρι ή κορίτσι;

— Άγόρι, άπάντησε ή μικρή.

Ο γιατρός έαφνιάστηκε, αλλά δέν είπε τίποτα και προχώρησε σε άλλη ερώτησή του:

— Όταν μεγαλώσης τί θα γίνης: Γυναίκα ή άντρας;

— Άντρας! άπάντησε, ή μικρή.

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του και είπε κρυφά στη υπτέρα ότι ή κόρη της ήταν κουτή.

Η υπτέρα όμως δέν τό πίστεψε κι' όταν γούρισαν στο σπίτι ρώτησε την κορούλα της γιατί είχε δώσει εκείνες τις άνόπτες άπάντησεις στο γιατρό.

Κι' ή μικρή τότε:

— Μά άφου, καλέ μαμά, μου έκανε όλο άνόπτες ερωτήσεις!...

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Τοτός: Μαρία, σήμερα ή δάσκαλος με είπε βλάκα εξ αίτιας σου!...

Υποέταξα: Γιατί;

Ο Τοτός: Νά, με ρώτησε: «τί πετάει»;

Κι' έγω του άπάντησα: «ή ύπνρέτοιά μας!»

Υπνρέτοια: Και πως σοούθε να τό πής αυτό;

Ο Τοτός: Μά ή μαμά σου λέει κάθε τόσο: «Μαρία, πετάξου στο μπακάλη!»

★

Γιατί έφαγες, Τοτό, όλες τις καραμέλλες, που σου άγόρασα; ρώτησε με άνησυχία ή υπτέρα του. Πενήντα δόμια καραμέλλες! Θα πάρες τίποτα παιδί μου!...

Κι' ό Τοτός:

— Τί φάσα έγώ, μαμά; Έσείς δέν μου είπατε πως όταν άγγίξω κάποια δουλειά πρέπει να την τελειώσω;



— Πάγωμε, μαμά, να βρούμε το πουλάκι, που είπες πως έχει ή μηχανή!...



Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

Η ΟΥΓΓΑΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΤΟΥ 1952

Τα «αθλητικά στρατόπεδα» των Ούγγρων πρωταθλητών.

Πέρασαν είκοσι και πλέον χρόνια από τότε που γνώρισα από κοντά τη χώρα των Μαγυάρων, την Ουγγαρία. Ο ουγγρικός αθλητισμός στα 1930 — 1931 βρισκόταν στην περίοδο της ακμής του. Ο Σάμπο στα 1500 μ., ο Μπάροσι στα 400 μ., ο Κόδατς στα 300 μ. (πρωταθλητής του κόσμου) και στους δρόμους 110 και 400 μ. μετ' εμπόδων, ο Νταρανύι στη σφαιροβολία, ο Μπάτσουλι στο δέκαθλο, ο Ζέπος στον ακοντισμό, ο Κισμάροσι στο άλμα εις ύψος, ο Κουλίτσι στη διακοβολία και άλλοι πολλοί είχαν με τις νίκες τους επιβληθεί στους διεθνείς αθλητικούς στίβους. Ο τελευταίος μεγάλος πάλεμος έγινε αιτία να χάσουμε κάθε επαφή με θύοντες και αθλητές της Ουγγαρίας. Αθλητικές και γυμναστικές φυσιολογικές όπως ο Μισάνγκυι, ο Σουκοβάτσι, ο Κιέγκυχο γάθηκαν από τον ορίζοντα. Το «Σιδιρουν Παραπέτασμα» δεν επέτρεψε την παλαιά επαφή με το εξωτερικό. Έτσι στερηθήκαμε των προσφάτων αθλητικών νέων, για να μπορούμε να συγκρίνουμε τις αθλητικές προόδους των Ούγγρων. Όσα κατορθώσαμε να μάθουμε ήταν από δεύτερο χέρι. Εκείνα που ο διευθυνόμενος Ουγγρικός αθλητισμός επέτρεπε να γνωσθούν στο εξωτερικό.

Οι Ολυμπιακοί όμως Άγones του 1952 πλυσίαζαν. Ήξιντα και πλέον έβην προετοιμάζονται για τον Ολυμπιακό Κότινο. Υποσχθήκαμε να δώσουμε στους φίλους του «Θησαυρού» λεπτομέρειες για τη δυναμικότητα των υποψηφίων Ολυμπιονικών. Χάρις στον συνάδελφο Αντρέ Μάρτον θα σας πληροφορήσουμε σήμερα για τις ουγγρικές ελπίδες.

Ο μέσος Ούγγρος φίλαθλος δεν πιστεύει, παρ' όλη την προπαγάνδα που γίνεται σχετικά, πως η Ουγγαρία θα κατορθώσει στο Έλσινκι να επαναλάβει τους άθλους των 1936 στο Βερολίνο και του 1948 στο Λονδίνο. Τότε είχε την ανέλιξη επιτυχία να κατακτήσει από δέκα πρώτες νίκες, δέκα χρυσά Ολυμπιακά μετάλλια.

Το αποκορύφωμα των επιτυχιών ήταν η πρώτη θέση που έσπασε η Ουγγρική Ολυμπιακή Ομάδα στη γενική βαθμολογία των αγώνων. Στο Βερολίνο μοναχή η Αμερική και η Γερμανία και στο Λονδίνο η Αμερική και η Σουηδία είχαν υπερτερήσει των Ούγγρων.

Αλλά στους Ολυμπιακούς του Έλσινκι τα πράγματα βάρυναν πολύ δύσκολα. Θα λάβουν μέρος εκτός των άλλων κρατών και η Ρωσία, η Γερμανία και η Ιαπωνία, που

δεν συμμετείχαν ή μὲν πρώ-
την 1936 στο Βερολίνο οί
δε τρεις το 1948 στο Λονδί-
νο. Επομένως, η κατάκτηση
Ολυμπιονικών νικών θα είναι
πολύ δυσκολότερη από όποια
δραστήριση άλλη Ολυμπιάδα. Του-
λάχιστον για τα μικρά κράτη.

Η Ουγγαρία σήμερα έχει
πληθυσμό 10.000.000 περί-
που. Για τον αθλητισμό της
δύναμις δαδύει τόσα, όσα χρει-
άζονται για να διατηρήσει
πρωτοποριακή, όπως λένε οι
Ούγγροι Ιθύνοντες, θέσι στον
Ευρωπαϊκό τουλάχιστον, α-
θλητισμό.

Στο Έλσινκι θα στείλνει
από τις μεγαλύτερες ομάδες
από 200 αθλητές όλων των
κατηγοριών. Θα τους συνοδεύ-
σουν ένας μεγάλος αριθμός
προπονητών, γυμναστών, ια-
τρών, καί... μαγειρών. Η α-
δυναμία των Ουγγαρέων στο
«γκουγιάς» στην «παπρίκα»
και στα «κόλμπας» φαίνε-
ται πως εξακολουθεί.

Οι Ούγγροι αθληταί δήλω-
σαν συμμετοχή σ' όλα γενικά
τ' αγωνίσματα του Ολυμπι-
ακού προγράμματος, εκτός
απ' το χόκεϊ και την ιστιο-
πλοία.

Η Ολυμπιακή Επιτροπή
της χώρας διέταξε γενική
συγκέντρωση των μελών της
Εθνικής Ολυμπιακής Ομά-
δος σε ειδικά «αθλητικά στρα-
τόπεδα» στο Ταταβάνυ και
στο Μπέρνι. Το σύστημα
αυτό ήταν βέβαια άγνωστο
στα προπολεμικά χρόνια της
Ουγγαρίας. Έγινε όμως φαί-
νεται πολύ δημοφιλές στις
Λαϊκές Δημοκρατίες. Κανείς
Ούγγρος πρωταθλητής δεν
μπορεί να κάνει ταξίδι στο ε-
ξωτερικό αν δεν «εκπαιδευθεί»
επί ωριμμένο χρονικό διάστη-
μα στα ειδικά «αθλητικά
στρατόπεδα». Εκεί δεν γίνε-



Ο Ούγγρος πρωταθλητής των
δρόμων ημιαντονής Β. Γκά-
νι, νικήτης του 1 αγγλικού
μιλίου στο Αγγλικό Πρωτά-
θλημα, όπου επέλεξε τον
Ολλανδό Σλίγκους.

ται μονάχα αθλητική προετοι-
μασία, αλλά και πολιτική
διαφώτιση.

*
Αντικειμενικοί παρατηρη-
ται πιστεύουν πως η Ουγγα-
ρία μπορεί το 1952 να κα-
τακτήσει πέντε πρώτες Ο-
λυμπιακές νίκες. Οι τρεις
πρέπει να είναι στη σπαθί-
α, μία στο ατομικό, μία στο ο-
μαδικό και μία στο γυναικείο
φλερόν. Ανεκάνον οι Ούγγροι
ήσαν περίφημοι στο «σάμπρ»
όπως οι Γάλλοι και οι Ιτα-
λοί στο ξίφος άσκήσεως και
στο ξίφος μονομαχίας. Το πε-
ρίεργο είναι πως υποψήφια
για τη γυναικεία ξιφασκία
είναι η «Ιλόν» Έλεκ, που έ-
χει κερδίσει πρώτη νίκη και
το 1936 και το 1948. Διατή-
ρησε δηλαδή τη φόρμα της,
όπως φάνηκε απ' τους περυ-
σινούς αγώνες επί 15 ολόκλη-
ρα χρόνια. Μοναδικό κατόρ-
θωμα.

Ολυμπιακό χρυσό μετάλλιο
δικαιούται και ο σφυροβό-
λος Μιρς Νίμετ, πρωταθλη-
τής του κόσμου και Ολυμπι-
ονίκης του 1948.
Την πέμπτη Ολυμπιακή νί-
κη διεκδικεί ο πυγμαχός
Λάζλο Πάπτι, πρωταθλητής
της Εύρώπης και Ολυμπι-
ονίκης των ημιμέσων βα-
ρών. Ο Πάπτι, όπως λένε
οι κριτικοί του Ευρωπαϊκού
μπόξ, είναι σήμερα καλύτε-
ρος απ' ό,τι παρουσιάσθηκε
στην Ολυμπιάδα του Λονδί-
νου.

Υποψήφιοι για τον Ολυμ-
πιακό κότινο είναι και ο Κά-
ροϊ Τάκοντι, πρωταθλητής
του κόσμου και ολυμπιονίκης
στη σκοποβολή με πιστόλι.
Απ' τις γυναίκες η Εύα Νό-
βας, πρωταθλήτρια του κό-
σμου στα 200 μ. προσθίας
κολυμβήσεως με ρεκόρ 2'
48" 5 και η Εύα Σίκελνι,
πρωταθλήτρια του κόσμου
στα 100 μ. πεταλούδας με 1'
16" 8. Πιθανότητες για να
διακριθούν έχουν και η Όλγα
Γκιάρουτσι, Ολυμπιονίκης
του Λονδίνου στο άλμα εις
μήκος και μία απ' τις καλύ-
τερες αθλήτριες στο πέντα-
θλο, ο Φέρεντε Κλάικς, που
ρίχνει σταβρά δίσκο πάνω α-
πό 50 μέτρα, η Μιρδα Κου-
άτερ πόλο» (υδατοσφαίριση-
ας).

Άγνωστοι είναι οι διεκδι-
κηταί Ολυμπιακών νικών
Ούγγροι στην πάλη, όπου
προπολεμικά η χώρα των Μα-
γυάρων είχε τα πρωτεία, στη
γυμναστική, όπου ανέδειξε
Ολυμπιονίκες και στο ποδό-
σφαιρο, όπου όμως τελευταία
δεν ακούγονται τσόν οι ουγ-
γρικές ομάδες, όπως οι περί-
φημες εκείνες Ουίπεστ, Φε-
ρεντσάρους και Ουγγάρια
των αλθμονήτων προπολεμι-
κών χρόνων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τελευταίες δελησεις «θεριακή»

Ο μανιώδεις της καπνι-
στής του κόσμου υπήρξε α-
σφαλός ο Ολλανδός Μύνερ
Βαν Κλάες. Έπί πολλά χρό-
να, κόνιζε περισσότερο α-
πό 5 κιλά καπνό την εβδο-
μά. Κι αυτό συνεχίστηκε
ώσπου πέθανε σε ηλικία 81 ε-
τών. Σύμφωνα με την τελε-
ταία επιθυμία του, τον έθα-
λαν σ' ένα φέρετρο φτιαγμέ-
νο από παλιά κουτιά πού-
ρων και τοποθέτησαν δίπλα
του το αγαπημένο του τσιμ-
πούκι, σπιρίτα, τσακμάκι,
κλπ. Ύστερα περικυκλώσαν
τον τάφο του δώδεκα καπνι-
σταί του Ρότερνταμ, με τα
τσιμπούκια τους αναμένα, και
τίναξαν μ' επισημότητα τη
σταχτή τους πάνω στο φέρε-
τρο, πριν το σκεπάσει το
χαμα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

- Συλλαβικό ρομβόλεξο**
- 1) ΑΝΩΤΕΡΟΣ, 2) ΠΑΡΑΠΑΝΩ, 3) ΚΑΡΙΕΡΑ, 4) ΤΕΜΑΧΙΟΝ, 5) ΠΑΡΑ-ΣΗΜΑ, 6) ΕΝΗΜΕΡΑ, 7) ΧΙΩΤΙΚΑ, 8) ΣΗΜΑΔΕΥΩ, 9) ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ.
- Κρυπτογραφικόν**
- 1) 'Ιερουσαλήμ, 2) 'Ερμής, 3) Ρήμα, 4) Ουρά, 5) Υίος, 6) Σαλαμίν, 7) 'Α-μοιρος, 8) Λάρισα, 9) 'Ηλίας, 10) Μήλος.
- Ανθρωποι και ζώα**
- 'Ιωνας—φάλινα, 'Ανιος Γεώργιος—δοάκων, Τωτότσιλ—μπουλντόξ, Λαίδη Γκοντίνα—άλογο, Ρωμύλος και Ρέμος—λύκος, Νάε—πειστήρι.
- Ερωτήσεις**
- 1) Ναί, δυο μικρά βραχάδια νησάκια, το Σαιν Πιέρ και το Μικελόν, σε απόσταση 10 μιλίων από τις νήτιες ακτές της Νέας Γης, 2) Ένα έως ενάμισι πόντο, 3) Γιατί, με την προσθήκη του ήλκτιου εξ' άρχης, περιορίζεται σημαντικά η απώλεια των πολυτιμών μεταλλικών αλάτων τους απ' το βασίσιμο.
- Δημιώδες αίνιγμα**
- Ο ύπνος
Αίνιγμα
Το καούδι.
Στο πόκερ
- Όχι. Άν δεν είχε δείξει κανένα χα-
τί του, υπήρξαν 16 πιθανότητες να ήντ
τέσσερες άσσους και μόνο 4 να ήντ φλό-
σαυγάι. Έφ'όσον όμως διαπιστώθηκε ή-
δη ότι το ένα χατί του είναι ή ντάμα, έ-
ξασανίζονται 15 από τις πιθανότητες
των τεσσάρων άσσων και μόνο 3 πιθα-
νότητες του φλός. Άρα, οι πιθανότητες
είναι τώρα ίσες για τους άσσους ή για το
φλός (από μία για κάθε περίπτωση).
- Διπλό κεφάλ:**
- ΚΕΡΑΥΝΟΣ (Κόρος, Ροπή, Αί-
ών, Ύψαμα, Ναύλος, Οίον, Σάπαν).
- Δοξαπαίγνις**
- 1) Ύαινα (Υ—Ένα), 2) Δίωνη (Δύο Νι)
- Μεταγραμματισμός**
- ΜΑΝΤΗΣ — ΦΑΝΤΗΣ
- Μαγική εικών χωρίς εικόνα**
- Κανέλλα (ΕΚΑΝΕ ΛΑΒΟΣ).
- Αναγραμματισμός**
- ΡΑΠΤΗΣ — ΣΠΑΡΤΗ
- Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 382 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ**
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) ΤΡΟΥΜΑΝ — ΚΟΓΚΡΕΣΣΟ, 2) ΜΑΟΝΙ — ΝΑΥΛΑ, 3) ΡΠ — ΛΥΩΝ — ΙΧΩΡ — ΩΛ, 4) ΦΙΛΟΣ — ΑΙΝΟΣ — ΜΙΑΡΑ, 5) ΙΚ — ΣΙΚ — ΡΙΦΑΣΠΙΣ, 6) ΧΑΡ — ΚΑΤΑΔΟΣΙΣ — ΑΜΙ, 7) ΟΡΑΤΟΣ — ΣΗΣ — ΕΞΗΣ, 8) ΚΙΣ — ΣΑ — ΠΥΟΝ, 9) ΗΝΙΑ — ΑΝΤΗΝΩΡ — ΙΝΕΣ, 10) ΡΕΝΑ — ΣΙΜΟΙ, 11) Α — ΣΜΑ — ΑΗΡ — ΣΠΙΛΟΣ, 12) ΣΤΟ — ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ — ΑΝΤ, 13) ΠΑΝΟΡΑΜΑ — ΑΛΛΑ — ΟΟ, 14) ΟΧΑΪΟ — Α — ΝΟΙΑ — ΑΣΗΜΙ, 15) ΝΥ — ΑΛΑΝ — ΛΙΣΤ — ΑΧ, 16) ΣΟΜΠΑ — ΑΣΚΟΣ, 17) ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ — ΣΤΑΣΙΜΑ.
- ΚΑΘΕΤΩΣ :**
- 1) ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ — ΑΣΠΟΝΔΑ, 2) ΠΙΚΑΡ — ΣΤΑΧ, 3) ΟΜ — ΡΑΚΙ — ΜΟΝΑ — ΣΤ, 4) ΥΑΛΟΣ — ΤΙΑΡΑ — ΟΙΜΟΙ, 5) ΜΟΥΣΙΚΟΣ — ΠΡΟ — ΜΠ, 6) ΑΝΩ — ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ — ΑΠΟ, 7) ΝΙΝΑ — ΑΝΑ — ΟΜΑΛΑ, 8) ΙΜΑΣ — ΑΓΑΝΑ, 9) ΚΑΪ-Ν — ΔΗΜΗΤΗΡ — ΟΝΤΑ, 10) ΧΟΡΟΣ — ΡΑΜΙ, 11) ΓΝΩ — ΣΙΣ — ΠΩΣ — ΑΛΑΣ, 12) ΚΑΡ — ΨΙΘΥΡΙΣΜΑ — ΙΣΤ, 13) ΡΥ — ΜΑΣ — ΜΠΑΛΑΣΚΑ, 14) ΕΛΠΙΣ — ΕΝΙΟΙ — ΑΣΤΟΣ, 15) ΣΑ — ΑΠΑΣ — ΝΙΛΑ — ΣΙ, 16) ΩΡΙΜΗ — ΟΝΟΜΑ, 17) Ο — ΚΛΑΣΙΣ — ΣΥΣΤΟΙΧΙΑ.



Ασθηρικοί φόβοι

Φθινοπωρινή Άσπαν: Όταν όλα τα άλλα — άνάπη, κατανόση, κοινωνική θέσι — είναι τσόν ταιριαστά και στους δυο σας, δεν υοφ φαίνεται ότι πρέπει να στενοχωριέστε και να θεωρή-
τε για ευπρόδιο του νάουου σας το γεγονός ότι ένετε την ίδια ηλικία. Μήπως δεν θα νοιάζο-
σε το ίδιο αίσθημα αν ο ένας από
σας ήταν μεγαλύτερος; Δεν είναι
λοιπόν διόλου σοβαροί οι φόβοι
σας κι' ούτε να επηρεάζετε απ'
αυτούς. Μην βασανίζετε με ά-
στονες υποθέσεις αλλά κυττάτε
πως θα υποφέρετε, όσο το δυνα-
τόν συντομότερα να εξασφαλί-
σετε και τις άλλες υπονοούμε-
σεις — υλικές και κοινωνικές —
για να εκπληρώσετε το όνειρό
σας. Σας το εύνομι ολωυύχως.

Ν. Τ. Π. Κοζάνη: Άπορώ
μαζί σας άναπητέ μου! Πώς
μπορεί νείρε έσείς τις έποχές,
μας, να ισχυρίζεστε ότι είσα-
στε τόσο δειλός ώστε να μην
τολμάτε άκόμη να φανερώσετε το
ωραίο υυστικό σας στην κοπέ-
λα που συμπαθείτε; Γι' αυτό
πρέπει πρώτα να καθίσετε και
να εξετάσετε τον εαυτό σας αν
αυτό το αίσθημα που νοιάζε-
τε για την κοπέλα είναι κανένα έπι-
πλοίο καπνίσιο ή είνε πραγμα-
τικά ένα σοβαρό και ελκρινει-
στικό άσθημα. Άν συμβαίνει το δεύτε-
ρο, τότε σας συνιστώ με όλη μου
την καρδιά, άφου υαλίστα είστε
και οικονομικώς άνεξάρτητος, να
όπλισθήτε με άξιοποιητές θάρος
και να υιλήσετε στη νέα για την
άναπη σας και για τους σοβα-
ρούς σας σκοπούς, Έλτίξω πως
η κοπέλλα θα συνκινηθή και θ'
άναπαυοθή στην εύνική σας
προσφορά.

Ν. Τ. Π. 1951: Στο μικρό
έπεισόδιο που υοφ περιγράφετε,
Βοίσκω πως όλη σνεδόν η εύθυνη
είναι δική σας και προσεγεται ή
πό την έπιτολαίητητα και την ά-
πειρία της νεοφώττης ηλικίας
σας. Πρέπει ώστόσο να σκεφθή-
τε ότι δεν έπιτρέπεται ός σας
να έωωτοτροπήτε τόσο άνόητα υ'
έσαν υπάλληλοι του πατέρα σας.
όχι βέβαια γιατί δεν ή έπιτρέ-
πει ή κοινωνική σας θέσι, αλλά
είπειδη ούτε σείς ούτε κι' έκείνος
είσατε σε τέτοια για υ' άσυνολή-
στε με τέτοια ριψοκίνδυνα πρά-
γματα Έέ άλλου, για σκεφθή-
τε ή θ' γίνη αν το υαθή ο πατέ-
ρας! Έπιτρέπεται να τον έκθε-
σετε έτσι έμπρός στα υατία των
υπαλλήλων του; Ηδη ένετε γίνει
άφορη σκολιόν που δεν σας
τιμούν Συνατός στην ήλική κι'
άξιοποιητές κορίτσι, όφείλτε ά-
μέσως να έγκαταλείψετε ούτες
τις έωωτοτροπίες για να μην
υπενθύνη άσθημα, έκθέτοντας
και τον καλό σας πατέρα...

Χακί γωώμα: Μά άναπη,
τέ μου δεν νοείται σοφία για
να καταλάβετε ότι ή νεορή υαθή-
τοια δεν θέλει να ήν κανένα δε-
σιν υαζί σας άφου τρεις φορές
σας το έπτε προσφορά. Δεν... το
άκούσατε τάνα; Γιατί λοιπόν έ-
πιμένετε για κάτι κατηννουστι-
κό και όριστικό; Η έπιμονή σας
δεν θα ήν κανένα άλλο άποτέλε-
σμα, παρ' ό να σας έκθέσει πράγμα
που δεν ταιριάζει σε σας. Άφσπε,
λοιπόν, τη υικηή να πάη στο
καλό και κυττάτε τη δουλειά
σας. Η άπασυνόλη που όι αι-
σιό πακτικό σκοπό παρ' όι αι-
σθηματικές έπιπότητες που κυ-
νηγάτε... με το ζορί!

Ναρκωφάγο: Είναι υτρο-
πή, υμαλωμένος άνθρωπος έσείς,
να σκέπτεστε για θάνατο και να
βασανίζετε ήν ή νεορή που
σας συμπαθεί σας ένε στείλει...
πλησίονισσο, να έξασατε το κα-
θήκον σας ποδ' την παιδεία και
να τσέξετε να την παντοεύητε!
Τί βιασύν είναι αυτή που την έ-
πισσε; Δεν καταλαβαίνει ότι έ-

Αυτή που ζητάει η πα-
ρηγορία. Μυτιλήνη: Χαίρο-
μαι πολύ, άναπητέ μου, που δεν
παρασυρόθηκε από τις έπιπο-
λαίητες της υικηής, που σας
πρότεινε να κλεφτήη! Μά δεν
πρέπει να περιοριστή ώς εδώ ή
φρονιμάδα σας; Όφείλτε άμέ-
σως να έξέκωψτε από την κοπέ-
λα και υ' άφασινώθη στα υαθή-
ματά σας. Είναι κοίμα να διακί-
νυνέυεστε το μέλλον σας με άι-
σθηματικές έπιτολαίητες. Ποέ-
στη υαλίστα να συστήσετε και
στη υικρούλα να μην κάνη τσέ-
λες, γιατί θ' άποκαλυφθή και θα
φάη για δεύτερη φορά «της νο-
νισμένης» από τη υιπέρτα της!
Άφσπε να μεγαλώσετε κι' αν
είναι τυχερό, υοφίτε να συνδεθή-
τε με τον ίσιο δόμο του Θεού!

Δυστυχισμένη Φωφη: Άναπητέ μου, έλαβα την καλο-
γαυμένη σας έπιστολή. Γιατί
δεν υοφ νοάφετε κάτι το πιο συν-
κεκρίμένο σνετικά με τη ζωή σας;

Άν υπόμονη καρδιά: Το
καλύτερο, δηλαδή το πιο άξιοπε-
τές και συμφερότερο για σας εί-
νε να πάρετε όλα τα υούματα
του νεορού άξιοματικού σας και
να τα οίξετε στη φωτιά. Άκόμα
να σταματήσετε και σείς ή ίδια
αυτά τα έπιπόλαια ραβασάκια.
Δεν ένετε την ήλικία υι' αυτή
την ποιοτέτεια Έπίσης δεν έ-
νει σοβαρότητα το δικό σας άι-
σθημα. Το ένδισφένον του νέου
μόνο τον έγωισμό σας κολακεύει.
Άν θέλετε υ' άκούσετε τη συμβου-
λή μου, σας συνιστώ να πάψετε
κάθε άλληλογραφία υαζί του.
Άν αυτός ήν καλός σκοπούς όπως
ισχυρίζεται, άς άπειυοθή στους
γονείς σας.

Νευρική μέλισσα Σ. Σ.: Πολύ άσθημα κάνετε που του
γνώματε όγι βέβαια για σας το
γνώματε, αλλά για την προσέσι
σας να έπικρινώμετε υαζί του.
Ο νεορός είναι μάλλον πονηρός.
Όταν τον πληροφόρησατε για τη
σοβαρό σας άσθένεια, σνευατί-
σε την έντύπωση ότι δεν έπαύ-
κετο ίσως να σας έναυδη κι'
έτσι άναμάτησε να σας νοσή.
Ένώ, αν άληθινα σας άγαπούσε,
θακανε τ' άδύνατα δυνατά ναθή
να σας ός ποσοτικά Έπίσης,
θα σας έγρσσε τακτικά για να
σας δείξη την άσφισινί του.
πράγμα που δεν το έκανε. Τώρα
όμως, που έανανίνατε καλά, έα-
ναγυνώδη, κοντά σας σαν να υήν
συνέδη τίποτε υεταύ σας. Έ-
σείς όμως, σαν λογικό κορίτσι,
όφείλτε να του δώσετε να κατα-
λάβη ότι δεν υποφεί να παίζη
μαζί σας. Έτσι ούτε σνευώνη
να του ζήτησετε, ούτε καν να
του γράψετε. Η περιφρόνησή σας
του άείζει!

Μαρομεμένο γιασεμί
901: Και σε σας άναπητέ μου,
ένώ να πώ τα ίδια: Το αίσθημα
σας δεν ήταν παρ' ένα έφήμερο
και οικονομικώς άνεξάρτητος, να
όπλισθήτε με άξιοποιητές θάρος
και να υιλήσετε στη νέα για την
άναπη σας και για τους σοβα-
ρούς σας σκοπούς, Έλτίξω πως
η κοπέλλα θα συνκινηθή και θ'
άναπαυοθή στην εύνική σας
προσφορά.

Ν. Τ. Π. 1951: Στο μικρό
έπεισόδιο που υοφ περιγράφετε,
Βοίσκω πως όλη σνεδόν η εύθυνη
είναι δική σας και προσεγεται ή
πό την έπιτολαίητητα και την ά-
πειρία της νεοφώττης ηλικίας
σας. Πρέπει ώστόσο να σκεφθή-
τε ότι δεν έπιτρέπεται ός σας
να έωωτοτροπήτε τόσο άνόητα υ'
έσαν υπάλληλοι του πατέρα σας.
όχι βέβαια γιατί δεν ή έπιτρέ-
πει ή κοινωνική σας θέσι, αλλά
είπειδη ούτε σείς ούτε κι' έκείνος
είσατε σε τέτοια για υ' άσυνολή-
στε με τέτοια ριψοκίνδυνα πρά-
γματα Έέ άλλου, για σκεφθή-
τε ή θ' γίνη αν το υαθή ο πατέ-
ρας! Έπιτρέπεται να τον έκθε-
σετε έτσι έμπρός στα υατία των
υπαλλήλων του; Ηδη ένετε γίνει
άφορη σκολιόν που δεν σας
τιμούν Συνατός στην ήλική κι'
άξιοποιητές κορίτσι, όφείλτε ά-
μέσως να έγκαταλείψετε ούτες
τις έωωτοτροπίες για να μην
υπενθύνη άσθημα, έκθέτοντας
και τον καλό σας πατέρα...

Χακί γωώμα: Μά άναπη,
τέ μου δεν νοείται σοφία για
να καταλάβετε ότι ή νεορή υαθή-
τοια δεν θέλει να ήν κανένα δε-
σιν υαζί σας άφου τρεις φορές
σας το έπτε προσφορά. Δεν... το
άκούσατε τάνα; Γιατί λοιπόν έ-
πιμένετε για κάτι κατηννουστι-
κό και όριστικό; Η έπιμονή σας
δεν θα ήν κανένα άλλο άποτέλε-
σμα, παρ' ό να σας έκθέσει πράγμα
που δεν ταιριάζει σε σας. Άφσπε,
λοιπόν, τη υικηή να πάη στο
καλό και κυττάτε τη δουλειά
σας. Η άπασυνόλη που όι αι-
σιό πακτικό σκοπό παρ' όι αι-
σθηματικές έπιπότητες που κυ-
νηγάτε... με το ζορί!

Ναρκωφάγο: Είναι υτρο-
πή, υμαλωμένος άνθρωπος έσείς,
να σκέπτεστε για θάνατο και να
βασανίζετε ήν ή νεορή που
σας συμπαθεί σας ένε στείλει...
πλησίονισσο, να έξασατε το κα-
θήκον σας ποδ' την παιδεία και
να τσέξετε να την παντοεύητε!
Τί βιασύν είναι αυτή που την έ-
πισσε; Δεν καταλαβαίνει ότι έ-

σείς σήμερα δεν υποφίτε να ίκα-
νοποιήσετε αυτή την άξισή της,
που άλλωστε είναι και δική σας
έπιθυμία; Νομίζω ότι πρέπει να
της γράψετε ένα λογικό γωάμα,
να της έξηγήσετε όλ' αυτά και να
την βεβαιώσετε για τους καλούς
σας σκοπούς, που, σαν τίμιος
άνθρωπος θα πραγματοποιήσετε.
Ευθύς ώς εκπληρώσετε τις στρα-
τιωτικές σας υπονοόμεσεις και εί-
στε σε κατάσταση να παντοεύη-
τε.

Ε. Χ.—Ψυχή που πεθαί-
νει. Πάτσας: Άπό το γωάμα
σας καταλαβαίνω ότι είσατε υι-
κρούλα. Και υι' αυτό άπορώ υα-
ζί σας, πως κάθεστε κι' όνειρεύε-
στε για τον νεορό που γυνώ-
σατε. Αυτό όμως που κάνετε υ'
άπασυνόλητε με πράγματα, που
ή ήλικία σας δεν τα έπιτρέπει,
είναι άσθημα και ύπασινει κίνδυ-
νος, αν συνεχίσετε έτσι, να πα-
ρασυρόητε σε περιπότες έπικίν-
δυνες, που θα έξασάσουν στο τέ-
λος εις βάρος σας. Άν θέλετε
τη συμβουλή μου, ένώ να σας
πώ το έξην: Να κυττάτε τα
υαθήματά σας να φροντίζετε να
είσατε τακτική στις υπονοόμε-
σεις του σπιτιού σας και υ' άφσπε
τις έωωτοτροπίες που δεν έπιτρέ-
πονται στη υικηή σας ήλικία. Πι-
στεύω πως θ' άκούσετε τα λόγια
μου και θα συμυοφώθητε...

Αυτή που ζητάει η πα-
ρηγορία. Μυτιλήνη: Χαίρο-
μαι πολύ, άναπητέ μου, που δεν
παρασυρόθηκε από τις έπιπο-
λαίητες της υικηής, που σας
πρότεινε να κλεφτήη! Μά δεν
πρέπει να περιοριστή ώς εδώ ή
φρονιμάδα σας; Όφείλτε άμέ-
σως να έξέκωψτε από την κοπέ-
λα και υ' άφασινώθη στα υαθή-
ματά σας. Είναι κοίμα να διακί-
νυνέυεστε το μέλλον σας με άι-
σθηματικές έπιτολαίητες. Ποέ-
στη υαλίστα να συστήσετε και
στη υικρούλα να μην κάνη τσέ-
λες, γιατί θ' άποκαλυφθή και θα
φάη για δεύτερη φορά «της νο-
νισμένης» από τη υιπέρτα της!
Άφσπε να μεγαλώσετε κι' αν
είναι τυχερό, υοφίτε να συνδεθή-
τε με τον ίσιο δόμο του Θεού!

Δυστυχισμένη Φωφη: Άναπητέ μου, έλαβα την καλο-
γαυμένη σας έπιστολή. Γιατί
δεν υοφ νοάφετε κάτι το πιο συν-
κεκρίμένο σνετικά με τη ζωή σας;

Αυτή που ζητάει η πα-
ρηγορία. Μυτιλήνη: Χαίρο-
μαι πολύ, άναπητέ μου, που δεν
παρασυρόθηκε από τις έπιπο-
λαίητες της υικηής, που σας
πρότεινε να κλεφτήη! Μά δεν
πρέπει να περιοριστή ώς εδώ ή
φρονιμάδα σας; Όφείλτε άμέ-
σως να έξέκωψτε από την κοπέ-
λα και υ' άφασινώθη στα υαθή-
ματά σας. Είναι κοίμα να διακί-
νυνέυεστε το μέλλον σας με άι-
σθηματικές έπιτολαίητες. Ποέ-
στη υαλίστα να συστήσετε και
στη υικρούλα να μην κάνη τσέ-
λες, γιατί θ' άποκαλυφθή και θα
φάη για δεύτερη φορά «της νο-
νισμένης» από τη υιπέρτα της!
Άφσπε να μεγαλώσετε κι' αν
είναι τυχερό, υοφίτε να συνδεθή-
τε με τον ίσιο δόμο του Θεού!

Δυστυχισμένη Φωφη: Άναπητέ μου, έλαβα την καλο-
γαυμένη σας έπιστολή. Γιατί
δεν υοφ νοάφετε κάτι το πιο συν-
κεκρίμένο σνετικά με τη ζωή σας;

Αυτή που ζητάει η πα-
ρηγορία. Μυτιλήνη: Χαίρο-
μαι πολύ, άναπητέ μου, που δεν
παρασυρόθηκε από τις έπιπο-
λαίητες της υικηής, που σας
πρότεινε να κλεφτήη! Μά δεν
πρέπει να περιοριστή ώς εδώ ή
φρονιμάδα σας; Όφείλτε άμέ-
σως να έξέκωψτε από την κοπέ-
λα και υ' άφασινώθη στα υαθή-
ματά σας. Είναι κοίμα να διακί-
νυνέυεστε το μέλλον σας με άι-
σθηματικές έπιτολαίητες. Ποέ-
στη υαλίστα να συστήσετε και
στη υικρούλα να μην κάνη τσέ-
λες, γιατί θ' άποκαλυφθή και θα
φάη για δεύτερη φορά «της νο-
νισμένης» από τη υιπέρτα της!
Άφσπε να μεγαλώσετε κι' αν
είναι τυχερό, υοφίτε να συνδεθή-
τε με τον ίσιο δόμο του Θεού!

Αυτή που ζητάει η πα-
ρηγορία. Μυτιλήνη: Χαίρο-
μαι πολύ, άναπητέ μου, που δεν
παρασυρόθηκε από τις έπιπο-
λαίητες της υικηής, που σας
πρότεινε να κλεφτήη! Μά δεν
πρέπει να περιοριστή ώς εδώ ή
φρονιμάδα σας; Όφείλτε άμέ-
σως να έξέκωψτε από την κοπέ-
λα και υ' άφασινώθη στα υαθή-
ματά σας. Είναι κοίμα να διακί-
νυνέυεστε το μέλλον σας με άι-
σθηματικές έπιτολαίητες. Ποέ-
στη υαλίστα να συστήσετε και
στη υικρούλα να μην κάνη τσέ-
λες, γιατί θ' άποκαλυφθή και θα
φάη για δεύτερη φορά «της νο-
νισμένης» από τη υιπέρτα της!
Άφσπε να μεγαλώσετε κι' αν
είναι τυχερό, υοφίτε να συνδεθή-
τε με τον ίσιο δόμο του Θεού!

Πάντως, μην άπελπίξετε. Έα-
ναγώψτε μου, Περιομένο.

Πα ν έ λ α Μ. Γ.: Νά υήν
άσθημα, αλλά να δώσετε τη
συμβουλή σας στην ποσού-
την. Δεν πιστεύω να ήν τόσο
τόλμη να προτείνη σε σας γάμο
και συνγόνους υ' άναπή κορού-
την άδελφή σας. Έκτός αυτού, έ-
σείς ένετε το δευόμένο ότι και ή
άδελφή σας τον άπέκρουσε. Φρον-
τίστε λοιπόν, στο διάστημα αυτό
να υυολογήσετε τις διαθέσεις
του κι' άκόμα φροντίτε τον εύνε-
νικά και με καλώςύν. Οι έλπίες
κάνουν κακό σε σας την ίδια.

σάν τιμωρ και λογικός άνθρωπος.

Σημάκη ζόρικo: "Εγω την εντύπωσι πώς άστειεύεστε. Σας άπάντω: Καί βέβαια ή παντρεία είνε καλή. 'Ο άντρας στή θαλπωρή του σπιτιού. Ξεκινάει από τό μόνo της βιοπάλης. Τα παιδιά που θά τον φονάζουν πατέρα. θά είνε εύτυχία γι' αυτόν. 'Όσον άφορα τό πώς θά βoήθε την κατάλληλη και πώς θά της εξασφαλίσετε την εύτυχία, αυτό πιά εξαρτάται από σας."

Ένα διαβάτη της ζωής: Πολύ σωστά και λογικά σκέπτεστε, και φερόμαστε πολύ τίμια. Βέβαια, υπορείτε τώρα να της μιλήσετε για τά αισθήματα σας και να τη ρωτήσετε αν υποή ή να σας προειμέν. ώπου να άποτρατευθήτε και να σταδιοδρομήσετε για να εξασφαλίσετε τά μέσα για τό μέλλον σας, όπως έκανε και εκείνη. "Αν τό παιδικό εκείνο αισθημα έην γίνε μέρα της σταθερή άγάπης, να είστε βέβαιος πώς θά σας περιμένει. Προσέξτε όμως τόν έαυτό σας. Μή την παρασύρετε σε μιά άδικη άναμονή και εσθονικά αλλάξουν τά δικα σας αισθήματα, από κανένα τυχαιο περιστάτικό."

Λυπημένο τριανταφυλλάκι: "Ο νέος που άγαπάτε από έδώ και τρία χρόνια, και που δεν πήνε άκόμα να σας ζητήσει από τους γονείς σας έγω τη γνώμη πώς δεν ένει άληθινά αισθηματα. Μην έκτίθεστε, λοιπόν, μαζί του. 'Η συμπεριφορά του άπέναντί σας δείχνει πώς δεν ένει οσοδo σκόπο. Σας συμβουλεύω να φυλαγνθήτε. Είστε μικρή κι' έχετε όλον τόν καιρό μπροστά σας ν' άγαπήσετε τόν άνδρω που θά θέληση να γίνη για πάντα ο σύντροφος της ζωής σας."

Α. Χ. Π. Α. Ε.: "Ο νέος, αυτός φαίνεται πώς είνε πολύ σοβαρός και ήθικός. Δεν θέλει να σας έκθέτη. Αυτό σημαίνει ότι σας άγαπάει πραγματικά και σέβεται την κοπέλλα που διάλεξε να κάνει σύντροφο της ζωής του. Μην άπελπίζετε και περιμένετε με όλη σας την άξιοπρέπεια να-θή να μιλήση στόν πατέρα σας, όπως έξ άλλου, σας υποσέθηκε. Μή τόν κυνηγάτε, και ύλ τόν στεναχάτε στο δρόμο. Γιατί ύπάρχει κίνδυνος να τόν άπογοητεύσετε και ν' άνοιση ν' άνοι-βέλλη για τη σοβαρότητά σας. Κάνετε πολύ καλά που τό είπατε στή υπτέρα σας. 'Η υιοτική στοργή και φιλία θά σας βοηθήσουν πολύ στην εύτυχία σας."

Με τη σκέψη στη Μακεδονία: Μόνο με την καλή σας συμπεριφορά θά τόν πείσετε ότι τόν άγαπάτε ειλικρινά. Πήτε του να σας ζητήσει από τους γονείς σας κι' άφού δεν υπορεί — όπως λέτε — να σας παντρευτή τώρα, περιμένετε τον άκόμει να τό έρουν οι δικοί σας και να είνε με τη συγκατάθεσί τους. 'Ο νόμος θά τόν κάνει να ξενάση την επιπολαιν συμπεριφορά σας... Μή τού μιλάτε ποτέ για εκείνον που σκοτ'ήκε. Σεβασθήτε τη νύφη του. Καί κάτι άλλο: Μην παρασύρετε σε έφήμερες γνωμιές με τη δικαιολογία του φέτος. Αυτό ένει κακά άποτελέσματα. Πολύ περισσότερο όταν ύπάρχη και με κάποιον άλλον ένας σοβαρός δεσμός που άποδίδει σε γάμο."

Έναν ματωμένο άνθρωπο: Άναπτή μου φίλε, αντί να σκέπτεστε με ποιο τρόπο θά σκοτωθήτε, σας συμβουλεύω να σκεφθήτε με ποιο τρόπο θά γίνετε καλά. Κι' έπειδή ένω κάποιος πέφω άπ' αυτή την ασθένεια σας δίνω την έξέχ συμ-βουλή: Να βάλετε καλά στο νου σας ότι θέλετε να γίνετε καλά, και να βγάλετε από τό μυαλό

σας κάθε μούση και θλίδεσθ σκέψη. Να τρώτε με όρεξη, πολύ και να ξεκουράζεστε περισσότερο άπό 12 ώρες. Διαβάστε εύθυμα βιβλία και άποφύγετε κάθε συγκίνηση. Έτσι θά γίνετε άποσοδή-ποτε καλά. Ούτε ή κτηματική σας περιουσία θά γιοισθή, να πουληθή ολόκληρη, ούτε κι' οι γονείς σας θά πληγωθούν άνιάντρευτα. Συνέχτε και βάλετε στο νου σας ότι πρέπει να γίνετε καλά!

Πονεμένο πατέρα: Τό μακροσκελές το γράμμα σας τό διάβασα με προσοχή. Χίλια δυο γαρίσματα σας βοίσκω: ευγένεια, στοργή, αλτροσύνη. Είστε καλός πατέρας και κάλλιστος σύζυγος. Άδικείτε, όμως, πολύ τόν έαυτό σας και την καθ' όλα έντιμη υπτέρα των παιδιών σας, με τη ζήλια σας. Ναί, φίλε μου, ζηλεύετε, γωρίς να τό καταλαβαίνετε. Άλλοιώς, αν σκεπτόσαστε λογικά, δεν θά ήταν δυνατόν να σας άναστατώση ή παρουσία ενός γυναικίσκου στενού συγγενούς σας στο σπίτι σας. Μήν καταστρέψετε λοιπόν τη γαλήνη του σπιτιού σας και την εύτυχία σας, με πράγματα, που δεν ύπάρχουν παρά μόνο στη φαντασία σας. Καλά θά κάνετε όμως ν' άπαγορεύετε στο παιδί αυτό να μελετά στο σπίτι σας, μιά κι' αυτό σας πειθαίρει."

Ρωτήσαμε μιά μαργαρίτα: "Ότι ο Α, και ή Μ, παντρευθήκαν, αυτό τό ένοιασαν όλοι οι έφημερίδες στα καλλιτεχνικά νέα. Καί είνε άληθεια. Δεν έξρω τί λόγους έχετε για να μιλάτε τόσο άπελπισμένα. Πάντως σας συμβουλεύω να σείσετε την καρδιά σας και να ξεναστήτε. Δεν άξίζει τόν κόπο να καταστρέψετε τη ζωή σας για κάποιον, που δεν σας άξίζει και που πιθανόν να σας έκανε δυστυχή με την έπιθυμία σας."

Κ. Ε. Κ.: Πρώτ' άπ' όλα θά

μού έπιτρεψετε να σας πω ότι ή έρώτησή σας είνε λίγο άφελής. Καμιά σκολή δεν ύπάρχει που να διδάσκη αυτό τό μάθημα. Αυτά τά πράγματα είνε άυόρομητα και έκδηλώνονται με διαφόρους τρόπους. Πάντως ούτε σεις άγαπάτε την κοπέλλα, ούτε εκείνη σας άγαπά. Έκείνη μάστιχα φαίνεται ότι ένει περισσότερο πείρα από σας."

Μελαχροινή Άργος-στολίωτισσαν: Άναπτή μου φίλη, καμιά άλλη συνταγή για την πραγματική άγάπη δεν ύπάρχει, έκτός από την τιμιότητα και τόν αυτοσεβασμό. Φαντάζομαι, από όσα μου γράφετε, ότι αυτά τά προσόντα τά έχετε. Έξ άλλου είστε άποσοφή και με καλή κοινωνική θέσι. "Αν τώρα ο άνδρας που όνειρεύεστε δεν βοήθηκε άκόμη, αυτό σημαίνει πώς άκόμη ή τύχη σας δεν άνοίξε τό δρόμο της εύτυχίας για να περάση τ' όνειρομένο βασιλόπουλο. Μήν άπελπίζετε, λοιπόν, και κάνετε ύπομονή."

Μαργαρίτα έπιπλοποιό: Να ύην είστε άνυπόμονος και να ύην τά θέλετε όλα δικά σας. 'Η υπτέρα της νέας και οι συγγενείς της σας θέλουν για γαμπρό με τη συμφωνία όμως να παντρευτή πρώτα ή μεγάλη. Πρέπει λοιπόν, να κάνετε ύπομονή. Δεν σας ήσαν τά γρόνια. Έτσι θά έχετε όλον τόν καιρό να εκπλώσετε τη στρατιωτική σας θητεία με ήσυχο μυαλό. Σας συνιστώ μάστιχα να ύην έκθέτες τό κορίτσι. 'Η πραγματική άγάπη δεν θά θέλει αυτά τά καυκάματα, που έπιδιώκετε. Φαίνεστε πολύ καλό παιδί και θά συμφωνήσετε μαζί μου. Καί κάτι άλλο ένω να σας συστήσω, για καλό δικό σας: "Όταν γράφετε, άκόμη και σε μιά άγνωστη, οι έκφράσεις σας να είνε πιο ευγενικές, πιο κόσμιες. Αυτό άπαιτεί ή άξιοπρέπεια ενός ανθρώπου, που σέβεται τόν έαυτό του."

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άπαντήσεις έπιστολών

Μάτια καστανά. Άρεόπολιν: Τό φρονιμότερο είνε να εξετασθήτε από ειδικό γυναικολόγο. Έπειδή, όμως, όπως μου λέτε, δεν σας είνε δυνατόν, θά σας συστήσω να παίονετε από ένα χαπάκι βιταμίνη Ε. (Ε-vit), τρεις φορές την ήμέρα. Καί να φροντίσετε να πάτε τό ταχύτερον προς εξέταση σε γυναικολόγο. Δεν πρόκειται άλλωστε να σας εξετάση. Ο' άκοσθή μόνο στο Ιστορικό σας και θά σας καθοδηγήση σνετικά."

Σ α ρ λ ό τ α. Άρεόπολιν: Σας συνιδουλεύω πρώτ' άπ' όλα να ύην ντοπέστε, όπως λέτε, τους γαίτρούς. Γιατί πολλά νοσήματα έχουν δυσάρεστα άποτελέσματα, έπειδή δεν έπληνε κανείς έγκαιρος στο γάμο."

Δ. Γ. Γραφεία Σπ., Καβάλα: Να γράφετε με ψευδώνυμο. Κανείς δεν είνε δυνατόν να σας βοηθήση στην περίπτωση σας. Έξαρτάται άπολύτως από σας. Προσπαθήτε να έπιβληθήτε. Τιποτα δεν είνε άκατόρθωτο για τόν άνθρωπο, άκόμει να πάση μιά άπόφαση και να την κρατήση."

Μία παντρεμένη. Κ. Β.: Θά ήταν παράτολο να σας πω τη γνώμη μου για περιστατικό, που μόνο κατόπιν εξέτασης και παρακολούθησης μπορεί ένας γαίτρος να έκφάση την γνώμη του. Άλλωστε, μένετε στην Άθήνα κι' έτσι ή εξέταση και ή παρακολούθηση είνε εύκολες και για τόν εύπορο από έναν ειδικό γαίτρο και για τόν άπορο, από τό γυναικολογικό τμήμα ενός Νοσοκομείου."

Δ. Π. Α., Πειραιά: Έο' όσον μένετε στόν Πειραιά τό καλύτερο είνε να περάσετε από έναν νευρολόγο να σας ύποδείξη σνετική θεραπεία. Έλπίζω δε ότι θά έχετε βελτίωση της καταστάσεως σας."

Μ α κ ε δ ό ν α. 999. Σέροας: Είμαι ύπονοσώμενος να σας πω ότι είνε άβέβαιον αν θά έπιτύγετε άριστο άποτέλεσμα με τη σνετική θεραπεία. Τα φάρμακα είνε πολύ δαπανηρά και μόνο από γαίτρο πρέπει να δίδονται, γιατί ή έφασμογή της θεραπείας γωρίς παρακολούθησι γαίτρού είνε επικίνδυνη."

Χ. Μ.. Άργος: Τό φάρμακο για τό όποϊον ύνδιαφέρεστε, ή «Φεμενρίνη», είνε τών Άμερικανικών έργοσταςών Squibb. Δεν έγει δε είσασθ άκόμα στην Έλλάδα. Είνε φάρμακο πολύ δραστικό και υοινηγία με μεγάλη φειδώ και με προσεκτική παρακολούθησι εκ μέρους του γαίτρού. Έσασομάεται σε όρισμένες μόνο περιπτώσεις που καθορίζονται από ειδικό νευρολόγο. 'Η βιβλιογραφία του ύπάγει στην έδω άντιπροσωπείαν του έργοσταςίου, όχι όμως και τό φάρμακο."

Κ. Τ., Θεσσαλονίκη: Έο' όσον μένετε στη Θεσσαλονίκη, υπορείτε να άποταθήτε σ' έναν ειδικό γαίτρο. Υπάρχουν πολλοί και άριστοι συνάδελφοί εκεί, στη γνωμάτευσι τών όποιων σας συνιστώ να έχετε άπολύτη έμπιστοσύνη."

Α δ ι ό ρ ω τ ο. Ένταθα: Ποέπει να έπιβληθήτε στόν έαυτό σας, γιατί οι συνέπειες θά έχουν άσφαλώς πολύ δυσάρεστα άποτελέσματα. Έπί πλέον ζητήστε τη γνώμη ενός νευρολόγου, ή περάστε από τό νευρολογικό τμήμα ενός νοσοκομείου να εξετασθήτε."

Α θ ν α ρ ο ν: Άκολουθήστε κι' έσείς την πάσα πάνω συμβουλή μου. Α.



Η ΣΥΓΓΩΜΗ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

—Μαμά, πότε θά πάμε στόν παππού; 'Η γιγιά μου είπε πώς είνε καλός ο παππούς μου και μ' άγαπάει... ρωτά με παράπονο ο Γιωργάκης, έν' αγοράκι τριών χρόνων. 'Η Ελένη έρριξε μιά ματιά στο παιδί της και συνέχισε τό διάβασμα μιας έπιστολής που είχε λάβει και που την πληροφορούσε ότι ο πατέρας της ήταν βαρειά άρρωστος. Τέ μάλιστα της πλημμυρίσαν δάκρυα, ένω τά χείλη της ψιθύρι-σαν: «Έγώ, έγω τόν σκότωσα... Θεέ μου, κάνε να προφτάσω να μου συγχωρήση τό σφάλμα μου. —Γιατί κλαίς, μανούλα; Τι σου έκανα; της είπε ο Γιωργάκης. —Τιποτα, μωρό μου... Μου πονά τό κεφάλι...

Η Ελένη ντύθηκε βιαστικά, πήρε τό παιδάκι της από τό χέρι και μ' ένα ταξί τράβηξε για τό γραφείο τών άντρα της. 'Η ώρα ήταν έξη. Είχε νυχτώσει και τό χιονόμωρο που έπεφτε από τό πρωί είχε σταματήσει, μα τό κρύο ήταν τσουχτερό.

Ο νους της άμυλητης Έλένης έτρεχε στόν άρρωστο πατέρα της. Ουμώσαν τέσσερων χρόνων ζωή από την ήμέρα που άγάπησε τό Βάσο, και τόν παντρεύτηκε, χωρίς τη θέληση του πατέρα της.

Ο πατέρας της Έλένης ήταν πολύ πλούσιος, πεισματώς όμως για την άνυπακοή της κι' άρνήθηκε να της δώση την προίκα της. Τότε οι δύο έρωτευμένοι βασίστηκαν στόν καλό μισθό που έπαιρνε εκείνος ως ύποδιευθυντής μιάς εταιρείας και άφήρησαν τά παντα.

Ο πρώτος χρόνος πέρασε σαν άσέ όνειρο μέσα στη μέθη της άγότης τους. Έτσι ο Βάσος άργησε ν' αντίληφθ πώς ο μισθός του δεν άνταποκρινόταν στις άπαιτήσεις της πολυέροδης γυναιάς του.

«Είνε φιλάρεσκη κι' εγωίστρια, δεν μ' άγαπά πραγματικά, συλλο-λίστηκε. Μπορεί όμως τό παιδί να την κάνει ν' αλλάξη...»

Γελάστηκε όμως ο Βάσος και μιά μέρα δεν βάσταξε πιά και της είπε:

—Έλένη, νομίζω πώς κάναμε μεγάλο λάθος να παντρευθούμε. Τώρα, μόλις, βλέπω καθαρά πώς δεν μ' άγαπάς...

—Από πού βγάξεις αυτό τό συμπερόσμα, Βάσο; —Αν συλλογιστής λίγο τί ζωή κάνεις θά τό καταλάβης...

—Μην προχωρής περισσότερο, Βάσο! Τώρα καταλαβαίνω τί θέλεις να πής. Φταίει, βέβαια... ή προίκα που δεν πήρα! Αυτό δεν θέλεις να πής;

—Κάνεις λάθος, άγαπητή μου! Μήπως ο μισθός μου δεν είνε άρκετός για να ζήσωμε άνετα αν ήθελονα λιγώτερο σπάταλη. Δυσί-

χώς, ούτε τό παιδί μας δεν σ' έκανε να λογικεύης...

Η Έλένη έκλαψε πολλές νύχτες από τότε. Είχε πη πολλές φορές στή μητέρα της πούρηχταν κρυφά και την έβλεπε, να μεσολάβηση στόν πατέρα της να τη συγχωρήσει...

Η μητέρα της όμως της έλεγε διαρκώς:

—Έλένη, παιδί μου. Ο πατέρας σου είνε ακόμα πολύ θυμωμένος μαζί σου. Μα νομίζω πώς αν άποφασίζατε έσύ κι' ο άντρας σου, ναρθήτε μιά μέρα... δεν θά φαίνονταν και τόσο σκληρός...

Η Έλένη όμως δεν τολμούσε να πη τίποτα στο Βάσο. Φοβόταν μήπως τόν ξαναθυμίση τά πικρά λόγια του πατέρα της, που τού είχαν πληγώσει τόν εγωισμό του.

Τό ταξί τώρα είχε φτάσει στο γραφείο. Μόλις την είδε ο Βάσος, τρώμαξε και τη ρώτησε:

—Τί συμβαίνει; Πώς έβγαλες τό παιδί έξω μ' αυτό τόν καιρό;

Η Έλένη τούδωσε τό γράμμα της μητέρας της. Εκείνος διάβασε: «Κόρη μου, πάρε τόν άντρα σου και τό παιδί κι' έλάτε γρήγορα στο σπίτι. Ο πατέρας σου έπαθε συμφοράση. Οι γαίτροί μ' άπέλπισαν. Έλάτε γρήγορα...»

Ο Βάσος φόρεσε τό παλτό του και είπε στη γυναίκα του:

—Πάμε!...

Όταν έφτασαν στην έπαυλη της Κηφισιάς, τους άνοιξε ή ίδια ή μητέρα της.

—Έλάτε, παιδιά μου... Δυό ώρες παιδεύεται να βγη ή ψυχούλα του, λες και σας περιμένει...

Σάν τρελλή έτρεξε ή Έλένη κι' έπεσε γονατιστή μπρος στο κρεβάτι του πατέρα της. Ο Βάσος με τό παιδί στην άγκαλιά στεκόταν πιο πέρα.

—Πατερούλη μου. Κύτταξέ με! Είμαι έγώ, ή Έλένη σου!...

Τά μισάνοιχτα μάτια του γέρου δεν σάλεψαν.

—Δεν γνωρίζε πιά, μωρούρι-σε ή μητέρα της και πήρε τό μικρό από την άγκαλιά του Βάσου.

Προχώρησε κι' έσκυψε από πάνω του και είπε στόν έτοιμοθάνατο:

—Γιωργή μου... να ο Γιωργάκης μας, τό έγγονάκι σου!

Τά μάτια του γέρου γύρισαν τώρα και καρφώθηκαν στο προσωπάκι του σαστισμένου παιδιού. Τό δεξί του χέρι άνασηκώθηκε με κόπο και άγγιξε τό κεφαλάκι του.

Η Έλένη και ο Βάσος πλησίασαν κι' έπιασαν τά χέρια του γέρου. Τό φίλησαν κλαίγοντας.

Τά βολά ματια κινήθηκαν και κυττούσαν ποτέ τό ένα και ποτέ τό άλλο και τά τρία πρόσωπα που ήσαν σκυμένα από πάνω του. Έπειτα τά χέρια του έσφιξαν τά δικά τους.

—Σας γνώρισε, ψιθύρισε ή μητέρα... Γονάτισε και σύ, Βάσο, ζήτησε του συγγνώμη.

—Συγχωρέσε μας, πατέρα, είπαν κι' οι δύο.

—Παππού, παππού, άρχισε να φωνάζη ο Γιωργάκης, μ' άγαπάς; Τά χείλη του γέρου κινήθηκαν, τά μάτια του φωτίστηκαν από μιά παράξενη λάμψη που δεν βάσταξε παρά μόνον λίγα δευτερόλεπτα. Καί στο γαληνεμένο προσωπό του άπλώθηκε ή εύτυχία, ή χαρά.

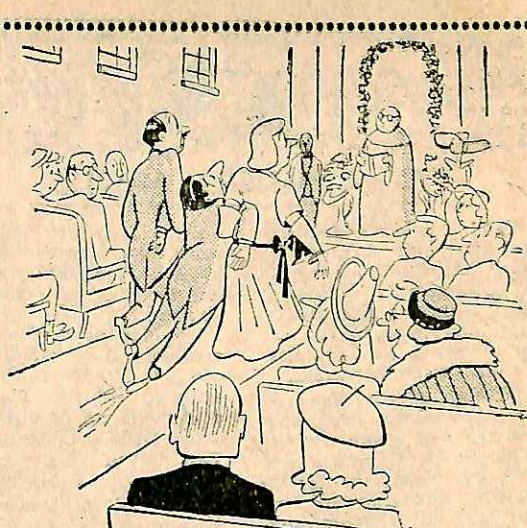
Μά δεν βάσταξε πολύ. Σε λίγο τά χέρια του ξεσφίχτηκαν κ' έπεσαν βαρειά πάνω στο παπλωμα.

Η γρήγορη, ύπόκοψη άναπνοή του είχε πιά σταματήσει!

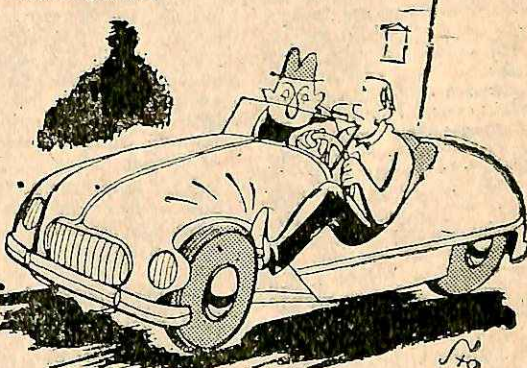
—Παππού δεν μού μιλάς; Σ' άγαπά, παππού! πόφφερε ο Γιωργάκης κι' άρχισε να κλαίη κι' αυτός, όπως έκλαιγαν όλοι γύρω του...

Ο παππούς είχε συγχωρέσει στις τελευταίες του στιγμές τόν πατέρα του και τη μητέρα του.

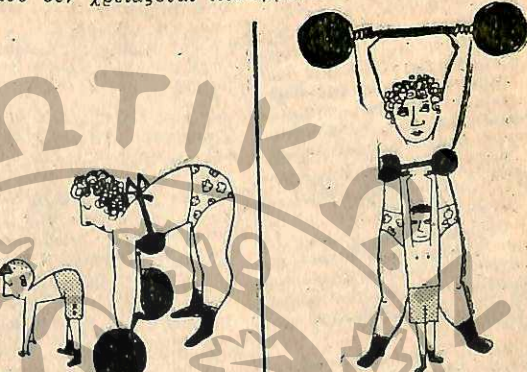
MIPANTA



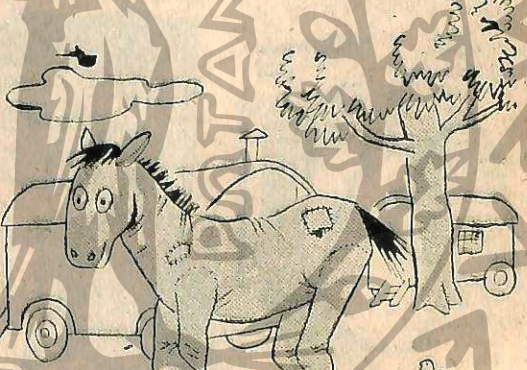
— Τόν καυμένο! Από μικρό παιδί ήταν έτοιμοθάνατος!...



— Τό πλεονέκτημά του που λές, Γιάννη, είνε που δεν χρειάζεται ποδόφερο!...



Αρείς βαρών!...



Τά που λάνει: Επί τέλους... Θά περιμενουμε πολύ άνομία!...

MIPANTA

Εξωτικές Υπορίες

ΤΑ ΛΑΜΠΕΡΑ ΜΑΤΙΑ

Στο Χουμουτ - έλ - Βάρ-
γας, πέρα από τη Δαμασκό,
ζούσε η Νετζιμέ, μια κοπέ-
λα ασύγκριτη ομορφιάς,
που η όψη της είχε απλω-
θεί σ' όλη τη φυλή του Δι-
λεμ κι' έκανε να ονειρευό-
νται όλα τα παλληκάρια.

Η Νετζιμέ κατέβηκε μια
μέρα στο ποτάμι που πε-
νούσε από το χωριό της. Έ-
κει έβαλε τα πόδια της στο
νερό, όταν ξαφνικά είδε να
περνά από υποστάτη της
ένα γερό και νύστιο παλ-
λικάρι.

Ο νέος κοντοστάθηκε.

Αντίκρισε τα λαμπέρα της
ματιά και θαύμασε ο νους
του. Έπιασε κουβέντα μα-
ζί της άκοητη ώρα κι' έτσι
κατάφερε να κερδίσει απ' τη
πρώτη στιγμή την συμ-
παθεία της. Την άλλη μέ-
ρα συναντήθηκε πάλι μαζί
της και τότε της εξωμολο-
γήθηκε την αγάπη του... Η
Νετζιμέ φάνερωσε με συ-
γχύση στο Μουβαρέκ - έλ -
Χαρράν - έτσι λεγόταν το
παλληκάρι - ότι τον
αγαπούσε κι' εκείνη, απ' τη
στιγμή που τον πρωτο-
είδε.

Υστερ' από λί-
γους καιρούς η Νετζιμέ έγινε
γυναίκα του. Ήπιε στο
Θεό και στους ανθρώπους...

Ο Μουβαρέκ - έλ - Χαρ-
ράν πετούσε στον ουρανό
απ' τη χαρά του. Αγαπού-
σε τρελλά τη Νετζιμέ του
και κάθε επιθυμία της ήταν
γι' αυτόν διαταγή. Η ο-
μορφιά της του έκανε με-
γάλη εντύπωση. Έβαλε λοι-
πόν τους ανθρώπους του να
την παρακολουθούσαν κρυφά
για να εξακριβώσουν πού
καθόταν.

Ετσι, την άλλη νύχτα,
δέκα απεσταλμένοι του,
μπροστά του, ήταν ή πιο

μπήκαν στο σπίτι του Μου-
βαρέκ - έλ - Χαρράν. Έδωσαν
το νοικοκυνη και πήσαν
διά της βίας μαζί τους την
Νετζιμέ.

Ο Μουβαρέκ κόντευε να
τρελλαθεί από την απειλι-
σία του. Πολλές φορές δοκί-
μασε να υπάσταντο τον
Μουβαρέκ, αλλά δεν τα κατά-
φευγε. Οι φρουροί τον έδιω-
χναν πάντα.

Πέρασαν έτσι αρκετοί
μήνες κι' η αγνία του
Μουβαρέκ είχε φτάσει στο
κατακόρυφο. Τού ήταν πια
άδύνατο ν' άνθεξεν.

Μια μέρα, καταλαβαί-
νοντας πως δεν θα μπορού-
σε να ζήσει μ' αυτό το σα-
ράκι στην καρδιά, αποφάσι-
σε να καταφύγει στον Άρι-
φα, το δικαστή, που φιμι-
ζόταν για την δίκαιη κρίση
του, τη σοφία του και την
καλωσύνη του.

Ο Άριφα πραγματικά
συγκινήθηκε απ' τον βαθύ
πόνο του Μουβαρέκ. Κι' α-
φοού σκέφτηκε λίγο, του
είπε:

Θα στείλω να μου φέ-
ρουν εδώ τη γυναίκα σου...
Θέλω να την δω κι' εγώ. Κι'
αν μου πει ότι είναι καλή
της επιθυμία να γυρίσει κον-
τά σου, θα την ξαναπαρά-
σχω. Κι' αλλιώς, σ' εκείνη που
θα τομήσει άλλη φορά να
την περάσει!

Τα μάτια του Μουβαρέκ
- έλ - Χαρράν δάκρυσαν από
γαλήνη.

Την άλλη μέρα ο Άριφα
προς του Άριφα γύρισε μα-
ζί με την Νετζιμέ. Ο σεί-
νης Μουραβάν τρομοκρατη-
μένος που έφτασε το πρᾶ-
γμα σ' αυτή της Νετζιμέ, ο
ομορφιάς της του έκανε με-
γάλη εντύπωση. Έβαλε λοι-
πόν τους ανθρώπους του να
την παρακολουθούσαν κρυφά
για να εξακριβώσουν πού
καθόταν.

Με το πρώτο βλέμμα που
της έριξε ο δικαστής, κα-
τάλαβε ότι ο Μουβαρέκ εί-
νε δική του.

Η γυναίκα, που είχε
μπροστά του, ήταν ή πιο

σπάνια καλλονή της φυλής!
Τα ώμοφρα μάτια της υπο-
ρούσαν να τρελλάνουν κάθε
άντρα...

Για να δοκιμάσει τότε την
καρδιά της, ο Άριφα τη ρώ-
τησε:

Είπε αλήθεια, ότι ο
σείνης Μουραβάν σε πήρε
διά της βίας απ' τον άντρα
σου;

Ναί, αποκρίθηκε ή ο-
μορφη Νετζιμέ. Αλήθεια εί-
νε, αφέντη μου!

Είπες όμως άκο-
τους μήνες κοντά του. Έ-
λπες μέσα σε παραμυθε-
νία πλούτη και ίσως να θέ-
λης να μείνεις παντοτεινά
μαζί του... Δεν επιθυμώ να
σε βιάσω. Πάρε μίαν από-
φαση και πές μου: Θέλεις
να ξαναγυρίσεις στο άγονο-
νικό του σείνης Μουραβάν
ή στο φτωχικό σπίτικι, ο-
που σε περιμένει ο άντρας
σου; Μπορείς να διαλέξεις
ότι προτιμάς.

Η Νετζιμέ έμεινε για λί-
γο σκεπτική, διατάζοντας
τί ν' αποφασίσει.

Ηταν γυναίκα και ή σκέ-
ψη ότι κοντά στον σείνη Μο-
ραβάν θα έπαιρνε γυναικα-
φιλία, πολύτιμα πετράδια με-
ταξωτά δεν μπορούσε παρά
να την συνκινήσει... Ξαναθυ-
μήθηκε όμως ή ατέλειωτα
χάδια, τα φλογερά φιλία και
τις γλυκές ώρες που περά-
σε κοντά στον άντρα της
και χωρίς να διατάσει πε-
ρισσότερο, αποκρίθηκε:

Αφού θέλετε να σας
πω την επιθυμία μου, ακού-
στε: Όλα τα πλούτη και
η αγαθία του κόσμου δεν έ-
χουν για μένα καμιά αξία
χωρίς τον άντρα μου... Δεν
με νοιάζει αν είναι φτωχός...
Μου φτάνει πως μ' αγα-
πάει... Θέλω να ξαναγυρίσω
κοντά του!... Η καρδιά μου
είνε γεμάτη απ' αυτόν.

Ο Άριφα γάγκρε για
την απόφαση της Νετζιμέ
και πρόσταξε τότε το δη-
μοφροφύλακα του να της δώ-
σει ένα σακκούλι γεμάτο
χρυσά νομίσματα. Υστερα
την έδωσε χωρίς να φέρει
καμιά δυσκολία.

Με το πρώτο βλέμμα που
της έριξε ο δικαστής, κα-
τάλαβε ότι ο Μουβαρέκ εί-
νε δική του.

Η γυναίκα, που είχε
μπροστά του, ήταν ή πιο
σπάνια καλλονή της φυλής!
Τα ώμοφρα μάτια της υπο-
ρούσαν να τρελλάνουν κάθε
άντρα...

Για να δοκιμάσει τότε την
καρδιά της, ο Άριφα τη ρώ-
τησε:

Είπε αλήθεια, ότι ο
σείνης Μουραβάν σε πήρε
διά της βίας απ' τον άντρα
σου;

ΧΙΟΥΜΟΡ

Το γράμμα της Φατμέ

Επειδή οι δουλειές του Ναστραδίν
Χότζα δεν πήγαιναν καθόλου καλά, α-
ποφάσισε μια ημέρα να πάει στην Πόλη
να βρει την τύχη του. Μα κάθε τόσο α-
ναβάλλε το ταξίδι του, γιατί ή γυναι-
κα του ήταν νέα κι' όμορφη και φοβόταν
να την αφήσει μοναχή της.

Είπαι ξευδέκεις, γι' αυτό φοβάσαι!
του έλεγε εκείνη. Θα σε περιμένω πιστά
κι' αφοσιωμένα ώπου να γυρίσεις. Πο-
σον καιρό θα μείνεις στην Πόλη;...

Τρία χρόνια!...

Και τ' είχε, τζαγούμ, τρία χρόνια;
Ο καιρός κυλάει γρήγορα.

Με τα λόγια της τον κατέφερε ή Φα-
τμέ κι' ο Χότζας έφυγε, πήγε στην Πό-
λη κι' έπιασε δουλειά σ' ένα γαυντζί-
δικο. Μια μέρα όμως πέθανε ή αφέντι-
κό του κι' ο Ναστραδίν, αγόρασε απ' τη
χώρα του, το μαγαζί. Σίγα-σίγα το με-
γάλασε, ύστερα το πούλησε σε κάποιον
φίλο του και νοίκιασε ένα χάνι κοντά
στο Ντολά Μπαξέ. Οι δουλειές του
πήγαιναν μια χαρά και ή Χότζας έγινε
μεγάλος και τρανός. Αλλά είχε ξεχάσει
την κακομοίρα τη Φατμέ στην Προύσα.

Του γράμματα έκανε και του ξαναγράφε,
όμως ή Χότζας δεν της έστελνε ούτε δυο
λόγια στο χαρτί. Έτσι πλούσιος που
ήταν, όποια γυναίκα κι' αν ήθελε ήταν
δική του. Κι' επειδή ήταν μονογαμικός,
ταμπάλε με μία όμορφη χανούμσισα.

Στο μεταξύ τα τρία χρόνια είχαν πε-
ράσει. Ο Χότζας όμως, που να το κου-
νήσει απ' την Πόλη! Όπου μια μέρα
πήρε ένα γράμμα από τη γυναίκα του,
γεμάτο φεβερές: «Αν δεν γυρίσεις σε
δύο βδομάδες στην Προύσα - του γράφε -
θα τ' ας κι' ένα στο σπίτι του 'Ισμαήλ».

Μόλις διάβασε το γράμμα ή Χότζας
άναψε και κάπνισε από τη λήλεια του. Υ-
στερα όμως κάθισε και σκέφτηκε και
κατάλαβε πως είχε δίκιο ή Φατμέ.

Νέα γυναίκα είχε, όμορφη, χωρίς
άντρα! Είπε. Πάλι καλά που μου έμεινε
πιστή τόσο καιρό. Γι' αυτό πρέπει να
φύγω άμεσα για την Προύσα.

Πούλησε, λοιπόν, το χάνι του, πήρε
μπαλίκινο παράδες κι' ένα πρωί ξεκίνη-
σε για το σπίτι του: καθάλα στο γο-
δαρό του. Ήταν ανοίξει και οι μπαξέ-
δες μοσχοβολούσαν. Ο Χότζας ρουφού-
σε τον καθαρό αέρα μ' ευχαρίστηση.

Η καμμένη ή Φατμέ! Έλεγε και ξα-
νάλεγε μόνος του. Έχει δίκιο, μεγάλο
δίκιο! Αλλά εκείνος ο πεζεβεγκής ο 'Ι-
σμαήλ! Τι θέλει και τη σκανδαλίζει!

Με τις σκέψεις αυτές έφτασε, επιτέ-
λους, στην Προύσα. Καθώς όμως πε-
νούσε από το χωράφι του, ο γαϊδάρος
του κοντοστάθηκε και τέντωσε τ' αυτιά
του. Εκεί, λίγο πιο πέρα, έδωκε μια
γαϊδουρίτσα. Μόλις είδε το γαϊδάρη
Χότζα, άρχισε να του κάνει σαλιμακία.

Ο Χότζας έσπρωξε το ζώο του με τα
πόδια, τούδωσε μερικές με το ραβδί του,
αλλά πού να τον ακούσει ο γαϊδάρης!
Άρχισε ξαφνικά να γκαρζίλη δυνατά
κι' ύστερα έδωσε μια, πέταξε από πάνω
του το Χότζα κι' όπου φύγει - φύγει,
μαζί με τη φιλενάδα του.

Τότε σηκώθηκε από κάτω, μισοστακι-
μένος και του φώναξε όλο θυμό:

Μπρε τζαναμπέτη, σε νέα έστει-
λε το γράμμα ή Φατμέ ή σε μένα!...

Και τραβήξε κούτσα - κούτσα να πάν
με τα πόδια στο σπίτι του.

Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση οποιουδήποτε
θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου
αδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7
τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεω-
ργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύ-
θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μιλλάς, ὁδὸς
Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δρχ. 200.000
» Ἐξαμηνίᾳ » 100.000
» Τρίμηνι » 60.000

Ἐμβόματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπι-
ταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοι-
αυτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΧΕΡΙ τοῦ πεθαμένου

Παράξενο διήγημα

Η νύχτα ήταν πια προχωρημέ-
νη, όταν ο Μάκ γύρισε στο σπίτι
του. Μπήκε αθόρυβα στο δωμάτιό
του, έπεσε σε μια πολυθρόνα και
κάρφωσε τη ματιά του στο κενό.
Δεν είχε ανάψει το φῶς. Ώστόσο,
διέκρινε αρκετά καθαρά το χλωμό
πρόσωπό του μέσα στο κρύσταλλο
του καθρέφτη.

Έκανε μια απότομη χειρονομία,
σάν να έβαλε να διώξει έτσι την τα-
ραχή του μυαλού του. Έπρεπε ν'
αντιδράσει στον τρόπο που τον κυ-
ρίευε. Όταν θα επιβαλλόταν στον
εαυτό του, στα νεύρα του, κανείς
δεν θα μπορούσε πια ν' αποδείξει τί-
ποτε εναντίον του... Όχι, δεν έ-
πρεπε να φοβάται!

Πῶς είχε κάνει ώστόσο εκείνη την
ανοησία;... Την στιγμή που φεύγε
γρήγορα απ' τον έρημο δρόμο, του
είχε πάρει ο άνεμος το καπέλλο
του. Αντί να γυρίσει τότε ήσυχα για
να το πιάσει, εξακολούθησε να τρέ-
χει, γιατί τον είχε κυριεύσει ένας
τρελλός φόβος πως θα ξεπροβάλ-
λε ξαφνικά ένας αστυνομικός για
να τον συλλάβει.

Σίγουρα θάβρισκε κάποιος δια-
βάτης το καπέλλο του και θα το πα-
ρέδιδε στην αστυνομία. Έκει, θα
διάβαζαν τ' όνομά του, γραμμένο
στην εσωτερική πέτιση λουρίδα, και
θα του τῶφερον το πρωί στο σπίτι
του, γιατί τον ήξεραν όλοι στη συ-
νοικία εκείνη...

Τώρα ή αστυνομία θα βρισκόταν
πια στο μέρος του εγκλήματος! Μα
μπορεί και να μην ανακαλύπταν το
πτώμα του γερο-Αμπραμσον πριν
απ' την έπομένη μέρα... Τί έκπλη-
ξι θάταν για όλους ή δολοφονία του
καλού και φιλήσυχου αυτού έρη-
μιτη!

Ο Μάκ γέλασε νευρικά. Το κα-
πέλλο του θα τον προδίκε! Οι α-
στυνομικοί θα έρχονταν στο σπίτι
του, το άλλο πρωί, μ' αυτή την
ένδειξη!... Ναί, μα ο Μάκ θα είχε
κοιμηθεί στο μεταξύ και θαχαν ή-
συχάσει τα νεύρα του, θαχε έπι-
βληθεί στον εαυτό του.

«Μα βέβαια, είναι δικό μου το
καπέλλο - θάλεγε στους αστυνο-
μικούς. Ναί, πέρασα απ' αυτό το
δρόμο. Έκανα ένα περίπατο, μετά
το φαγητό, για να χωνέψω, κι' ο
άέρας μου πήρε το καπέλλο. Δεν
μπόρεσα να το βρώ, στο μισοσκοτει-
νό δρόμο... Ο Αμπραμσον; Δεν
τον ξέρω καθόλου, δεν τον έχω
ποτέ μου!»

Υστερα δεν τον είχε δει, όταν μπή-
κε απ' το παράθυρο στο σπίτι του
Αμπραμσον για να κλέψει. Είχε δι-
αλέξει μερικά πράγματα μεγάλης
αξίας, με το σκοπό να τα πουλήσει
και να φύγει ύστερα για την Αμε-
ρική.

Φοβόσε γάντια λαστιχένια, για
να μην αφήσει αποτυπώματα, κι' εί-
χε καρφώσει ψεύτικες σόλες κάτω
απ' τα παπούτσια του... Είχε πάρει
όλες τις προφυλάξεις. Μόνο ή τύ-
χη, το μοιραίο είχε κάνει τον Αμ-
πραμσον ν' ανοίξει ξαφνικά την πόρ-
τα. Βλέποντας τον τότε να σπκάνει
το χέρι του έτοιμος να βάλει τις
φωνές, ο Μάκ...

Ανασκήρτησε απότομα κι' απο-
σπάσθηκε απ' τις σκέψεις του. Βρι-

σκόταν κανείς στην κάμαρά του;...
Όχι, ήταν μόνος...
Είχε αναγκασθή να σκοτώσει το
γέρο, δίχως να το θέλει. Υστερα,
δεν πείραζε τίποτε απ' το θησαυ-
ρό του, ώστε να μη μπορέ να τον
προδώσει το παραμικρό ίχνος. Κα-
νείς δεν είχε ν' αποδείξει τίποτε
έξω από το θάνατό του. Έπρεπε να
μείνει ήσυχος.

Ώστόσο, δεν τολμούσε τώρα να
πέσει στο κρεβάτι. Το αίμα βούιζε
στ' αυτιά του, ή καρδιά του χτυ-
πούσε τρελλά, οι φλέβες του μετώ-
που του είχαν φουσκώσει, πήγαιναν
να σπάσουν...

Μά... τί ήταν εκείνο το πράγμα
στο βάθος της κάμαρας;
Ναί, ήταν το χέρι!... το χέρι που
δεν θα έχηνουσε ποτέ πια ο Μάκ... το
άσπρο κι' αδύνατο χέρι του γερο-
Αμπραμσον, σπικνωμένο ψηλά, σάν
για να τον κατασκοπεί!

Ξεχώριζε καθαρά στο σκοτάδι.
Έτσι θα παρουσιαζόταν αλάνια
μπροστά στα μάτια του, θα τον
βασάνιζε διαρκώς!
Πάγωσε διόκληρος, μα συνήλθε
γρήγορα. Έπρεπε στο κρεβάτι κι'
έκλεισε τα μάτια του, για να μη
βλέπει πια εκείνη την όπτασία, το
χέρι του πεθαμένου.

Και δεν άργησε ν' αποκοιμηθή,
νικημένος επί τέλους απ' την κου-
ρασία...

Όταν ξύπνησε, έλαμπε ο ήλιος.
Ερρίξε μια ματιά γύρω του και
κυριεύτηκε από τρελό τρόμο. Κά-
τι τον έπνιγε... Κύτταξε στον αντι-
κρινό καθρέφτη κι' είδε... είδε ένα
άσπρο κι' αδύνατο χέρι, με λεπτά
δακτύλα! Το χέρι του Αμπραμ-
σον, που το σπείριγγε το λαϊμό!...

Θέλησε να το πιάσει, να τ' απο-
μακρύνει. Και τα δακτύλα του συ-
νέπνευσαν κάτι υλικό, μαλακό και
παγωμένο! Δεν ήταν λοιπόν όνει-
ρο, ούτε όπτασία! Έβλεπε καλά
όλα τα πράγματα της κάμαρας. Έ-
βλεπε στον καθρέφτη το χέρι να
τον κρατά απ' το λαϊμό. Δεν όνει-
ρευόταν λοιπόν! Ήταν ξύπνιος, εί-
χε όλη τη συνείσθησή της πραγμα-
τικότητας!

Τη στιγμή εκείνη, άκουσε βήμα-
τα. Ή σπιτονοικοκυρά του μπήκε
στην κάμαρά του, οδηγώντας δυο
κυριούς, που τον χαιρέτησαν ευγε-
νικά. Ο ένας απ' αυτούς κρατούσε
το καπέλλο του.

Ο Μάκ δεν τον άφισε να μιλή-
σει. Έσπευσε να τα διηγήσει όλα, πρᾶ-
νοντας συγκορμους, γιατί ένιωθε α-
κόμη στο λαϊμό του το χέρι του
νεκρού. Κάθε τόσο, διέκοπτε την
αφήγησή του και φώναζε μ' απει-
πισία:

Για όνομα του Θεού! Βγάλτε
αυτό το χέρι απ' το λαϊμό μου!

Οι δυο κύριοι - αστυνομικοί με
πολιτικά - έστειλαν να φέρουν ή
να γιάτρο. Όταν έφτασε αυτός, ο
Μάκ είχε τελειώσει πια την όμολο-
γία του κι' ούραλσε σάν τρελλός:

Το χέρι!... Πεθαίνω!...
Ο γιάτρος τα κατάλαβε όλα. Έ-
πιασε το χέρι του πεθαμένου και
τόδεγαλε απ' το λαϊμό του δολοφό-
νου... Ήταν το δικό του, το χέρι
του ίδιου του Μάκ!

Κάποιος άειρο τον έκανε να
σφίξη μόνος του το λαϊμό του, έξη-
γησε ο γιάτρος. Ξύπνησε τότε, κι'
ή γυναικα του απεβόλεσε του νέ-
η δύναμη της ασηπτοβολής του νέ-
κρωσε σχεδόν το χέρι, κάνοντας τον
να νομίζει πως τούπνιαν το λαϊμό
να νομίζει του θύματος του.

Ο Μάκ άκουγε, σαστισμένος,
στο τέλος, κατάλαβε κι' αυτός, κι'
ή γυναικα του έπιασε ή μανία. Ή-
άχισε να τ' άρνηθη όλα. Μα
θέλε τώρα να τ' άρνηθη όλα. Μα
ήταν πολύ άργα πια... Το χέρι του
γερο-Αμπραμσον τον είχε παραδώ-
σει/στη δικαιοσύνη!

Z. ΜΥΛΛΕΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΥΣΙΔΡΩΣΙΑ

Μια πολύ συνηθισμένη άρρώστεια, που παρουσιάζε-
ται συχνά την άνοιξη, που βαστάει όσο έινε ζεστός ο
καιρός και που με τα πρώτα κρύα του Οκτώβρη χά-
νεται, είναι ή δυσιδρώσισα.

Εντοπίζεται στα χέρια και στα πόδια και πρό παν-
τός στα δακτύλα.

Η δυσιδρώσισα αρχίζει με δυνατή φαγούρα, ένα τέν-
τωμα και κάψιμο δυνατό στο μέρος που θα πρωτοφανή
και σε λίγο βγαίνουν εκεί μικρές φυσαλίδες, που είναι
χαμένες βαθεία μέσα στην επιδερμίδα. Το χρώμα του
δέρματος, δεν αλλάζει, μένει το ίδιο.

Οι φυσαλίδες, στην αρχή, είναι πολύ μικρές, όσο το
κεφάλι της καρφίτσας, ή όσο μια φακή, βρίσκονται
δε βαθεία χαμένες και γι' αυτό το τοίχωμά τους είναι
πολύ παχύ. Το χρώμα τους είναι λευκάκι.

Οι φυσαλίδες βγαίνουν πιο συχνά στα δακτύλα των
χεριών και των ποδιών και πια πολύ στα πλάγια τους.
Πολλές φορές, απλώνουν στις παλάμες και τα πέλ-
ματα και σπάνια βρίσκονται στη ραχία έπιφανεία.

Το υγρό τους, που βγαίνει με το κεντήμα, είναι καθαρό,
μα αν μολυνθούν, τότε γίνεται θολό.

Οι φυσαλίδες πότε είναι σκληρές και μοναχικές, έπ-
ότε βγαίνουν μαζί, σάν πομπόκες. Πολλές φορές, έπ-
ραίνονται ύστερα από λίγες μέρες, χωρίς να σπάσουν.

Τότε ή επιδερμίδα που τις σκεπάζει, γίνεται κίτρινη,
σκληρή και σάν πέση, άφινει από κάτω μια ροδινή
κνήδα, που γρήγορα χάνεται.

Άλλες φορές, οι φυσαλίδες σπάζουν και γίνονται
ελαφρές πληγίτσες, που επώδυνες, που γρήγορα σκε-
πάζονται από κρούστες μελανώδεις, καστανοχρώμες ή
γκρίζες. Υστερα από μερικές μέρες, οι κρούστες πέ-
τουν και γίνεται έπουλωσι της πληγής.

Η εξέλιξη κάθε μιας φυσαλίδας δεν βαστάει πολλές
μέρες, είτε μείνει χωρίς να σπάσει, είτε άνοιξη. Μα
ή άρρώστεια βαστά πολλές έβδομάδες ή και μήνες,
γιατί κάθε μέρα παρουσιάζονται και καινούργιες φυ-
σαλίδες.

Η άρρώστεια δεν προσβάλλει το ίδιο όλα τα άτομα.
Άλλοτε είναι πολύ ελαφρά, με λίγη φαγούρα και με-
ρικές σκληρές φυσαλίδες στα πλάγια των δακτύλων,
και που μόλις φαίνονται στο βάθος του δέρματος και
γίνονται χωρίς να σπάσουν.

Μπορεί νανε ακόμα πιο ελαφρά και τότε παρουσιά-
ζεται μόνο μια μικρή άπολέπια, που δείχνει πως οι
φυσαλίδες στέγνωσαν πολύ γρήγορα.

Πιο συχνά, ή άρρώστεια είναι πολύ βαρεία κι' έμπο-
δίζει τους άρρώστους να χρησιμοποιήσουν τα χέρια
τους, ακόμα και για τις πιο ελαφρές δουλειές, και να
περπατούν αν έχουν προσβληθή και τα πόδια.

Η ζωή τους γίνεται μαρτύριο από τη φαγούρα, το
κάψιμο και το τέντωμα και από την γενική τους κατά-
στασι, που τους αναγκάζει συχνά να μένουν στο κρε-
βάτι.

Σε άλλους, οι φουσκές και οι φυσαλίδες μολύνονται
από σταφυλόκοκκο ή στρεπτόκοκκο και τότε γίνονται
φλύκταινες γεμάτες πύο.

Στην εμφάνισή της άρρώστειας φαίνεται να παίζει
πολύ ρόλο ή υπερίδρωσι, που διατρέχει και φο-
νώνει την επιδερμίδα και έτσι διευκολύνει την ανα-
πτύξη διάφορων μικροοργανισμών μέσα στην υγρασία.

Τέτοιοι μικροοργανισμοί είναι διάφοροι μικροί
επιδερμόφυτοι, που βρίσκονται πολύ συχνά στα τοι-
χώματα των φυσαλίδων.

Σε μερικές δυσιδρώσεις, δεν βρίσκονται καθόλου μι-
κροοργανισμοί στα τοίχωματά και στο υγρό των φυσα-
λίδων.

Διάφορες έρεθιστικές ουσίες μπορεί τελικά, σε προ-
λαβάνη, να προκαλέσουν την άρρώστεια, διατεθειμένα άτομα, να προκαλέσουν και πολύ συχνά
όπως διάφορα αντισηπτικά φάρμακα και πολύ συχνά
βιοθεραπευτικά, όπως ή πενικιλίνη και ή στρεπ-
τομυκίνη.

Συχνά, παθαίνουν δυσιδρώσισα με το σπινθηρό πολλοί
πυοκτακτικοί, που έχουν πλούσιομα των χεριών, έξ αι-
τιών της δουλειάς των: γιάτροι, μαγειρίσες, πλύ-
στρες κλπ.

Φρόνιμο είναι να ξεβιδώνονται με μπόλικο νερό τα
χέρια μετά το σπινθηρό και να σκουπίζονται με χα-
λά μετά το πλύσιμο, γιατί και ή υγρασία, και
οξυγόνο, συντελεί στην ανάπτυξη της άρρώστειας.

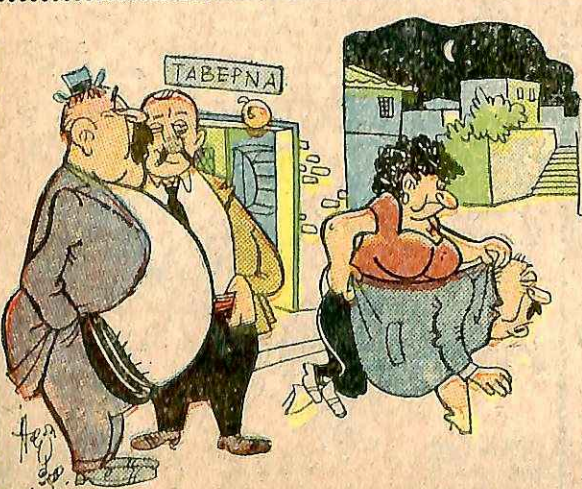
Η δυσιδρώσισα δεν προσβάλλει τα μικρά παιδιά,
παρά μονάχα τους έφηβους και τους ένηλικες, στους
Παρατηρείται συχνά σε πολύ νευρικά άτομα, στους
μυονιακούς καπνιστές, στους υπερκρίδες, στους φαγά-
δες και στους τοξικομανείς.

Η καλύτερη προφύλαξη από την άρρώστεια, είναι να
αποφεύγονται από τα προδιατεθειμένα άτομα όσες ού-
σιες προκαλούν έρεθισμό του δέρματος, ή χειρωνακτική
έργασια που χειροτερεύει την δυσιδρώσισα των χεριών
και το περπάτημα, έφ' όσον έχουν προσβληθή τα πό-
δια.

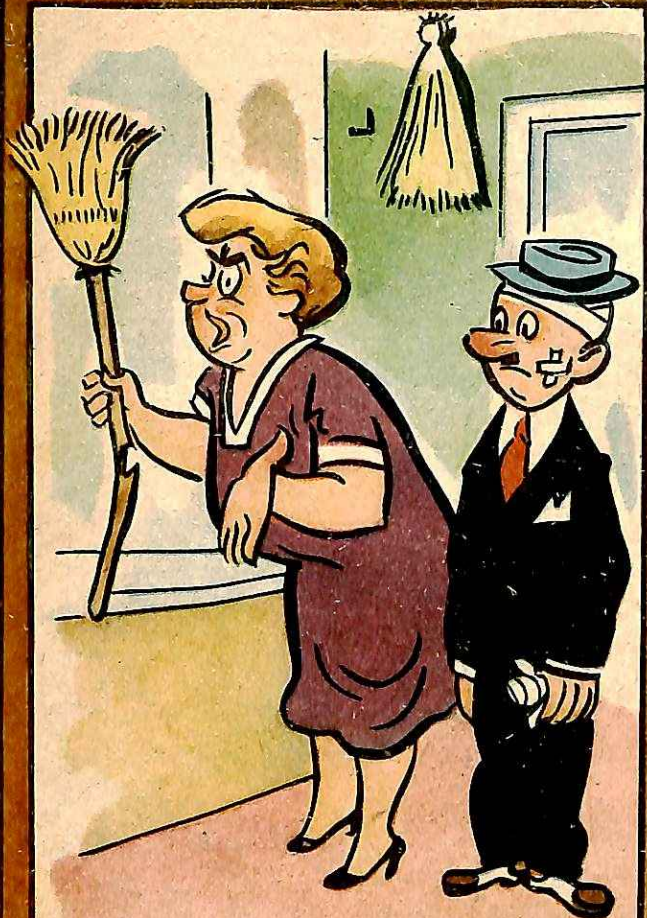
Η θεραπεία είναι πολύ δύσκολη και άνιαρά, έφ' όσον
βαστούν οι ζέστες. Οι διάφορες μορφές της άρρώ-
στειας χρειάζονται και ιδιαίτερη θεραπεία, γι' αυτό να
αποταθτε στο δερματολόγο σας.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος-Αισθητική



— Έ, γέ, πώ! πώ! πώ! κάτι άεροπροσώδευνα!...
(Τού Άρχέλαου)



— Μοῦ ἀλλάξετε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὴ τὴ σκούπα; Μιὰ φορὰ τὴ χρησιμοποίησα κι' ἔσπασε κιόλας τὸ σκουπόξυλο!...



— Ἀργεῖτε πολὺ ἀκόμα, κύριε;...



Ὁ ξενοδόχος: Μωρὲ μπράβο φούρια! (Τοῦ Μ. Γάλλια)



— Συνεχίστε τὸ μπάνιο σας, δεσποινίς! Εἴμαστε τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς καταναλώσεως τοῦ νεροῦ...